

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'

ΑΡ. 31
256

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημειοῦ ἐξαφύλλου τῆς «Οἰκογενείας» εἶνε ἔργον τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Γκεόργκε φον Οὐλνικ μὲ τὸν τίτλο «Ἡ μητέρα».

ΕΛΩ και μερικά χρόνια, ο Χάνς Πίτερνιν κι' ο αδελφός του Έρικ, δυο νεαροί Δανοί από την 'Ισλανδία, είχαν φύγει από το νησί τους, μαζί με μερικούς άλλους συμπατριώτες τους και πήγαν στη Γροιλανδία για να κυνηγήσουν αρκουδοφάλαινες, ή όποιες άφθονούν στα μέρη εκείνα. Έκτος αυτών είχε ξεκινήσει μαζί τους από την 'Ισλανδία και ο καινούργιος επίσκοπος της Γροιλανδίας, που πήγαινε ν' αντικαταστήσει τον πρώην συνάδελφό του, ο οποίος είχε πεθάνει.

Όταν έφτασαν στο τέarma του ταξιδιού τους, ο μὲν επίσκοπος εγκατεστάθηκε στην επισκοπή, ενώ οι άλλοι άποικοι έφτιαξαν τις παράγκες τους γύρω στην περιοχή της.

Ο Χάνς όμως και ο Έρικ Πίτερνιν χωρίστηκαν από τους άλλους και πήγαν να στήσουν τη παράγκα τους κοντά στην αρκουαλιά. Δεν τό έκαναν αυτό από μισανθρωπία, αλλά γιατί το έρχόμενο καλοκαίρι επρόκειτο να φτάσουν εκεί ή γυναίκα και τα παιδιά του Χάνς, και έπειδή ο Χάνς έλάτρευε τους δικούς του, ήθελε να βρίσκεται κοντά στην αρκουδοφάλασσα, ώστε ν' ακούσει πρώτος το σφύριγμα του πλοίου που θα τους έφερε και να τρέξει άμέσως κοντά στ' αγαπημένα του πλάσματα.

Έτσι οι δυο άδελφοί πέρασαν όλο το χειμώνα ολομόναχοι, χωρίς ν'αρχοντα σ' επικοινωνία με τους άλλους άποίκους, γιατί ή μετάβασή τους ως το συνοικισμό τους ήταν επικίνδυνη με τους πάγους, που είχαν σχηματιστεί γύρω.

Όταν έφτασε ή Άνοιξη, άρχισαν να κυνηγούν αρκουδοφάλαινες και τό κυνήγι τους πήγε πολύ καλά. Είχαν μαζέψει άρκετή ποσότητα δερμάτων και άλλων υλικών, τα όποια βγαίνουν από τα άμυρβια αυτά θηρία, και τα είχαν έτοιμα να τα πουλήσουν στους έμπόρους που θα ρχόντουσαν τό καλοκαίρι.

Ο Χάνς έντωματξζό άδημονούσε. Δεν έβλεπε την ώρα ν' αντικρύσει τό πλοίο που θα έφερε την οικογένειά του. Γι' αυτό, όταν τελείωνε τη δουλειά της ήμέρας, άφανε τον άδελφό του, έμπαινε μόνος του στη βαρκούλα τους κι' έπήγαινε να κάνει έναν μακρινό περίπατο στη θάλασσα, ή όποια άπ' τόν Άρκιελ είχε έλευθερωθεί πειά από τους πάγους. Και τα μάτια του ήταν διαρκώς καρφωμένα πρὸς τόν Νότο.

Πέρασε όμως ή άνοιξη, έφτασε τό καλοκαίρι και έπειτα ο Σεπτέμβριος και κανείς δεν φαινόταν. Όσο δὲ περνούσε ο καιρός, τόσο μεγάλωνε και ή άδημονία του Χάνς και όταν πειά έφτασε τό φθινόπωρο, τότε πειά μετεβλήθη σὲ άγωνία. Οι πάγοι είχαν άρχίσει να ζώνουν πάλι τό νησί. Τώρα πειά, όμν μόνο δεν ύπήρχε έλλάς να λυώσουν, αλλά άπεναντίας τό στρώμα τους γίνονται όλοένα πυκνότερο και στερεώτερο. Έτσι κανένα πλοίο δεν θά μπορούσε να πλησιάσει στό νησί. Μά κι' αν θά πήγαινε, ήταν καταδικασμένο να μείνει όλο τό χειμώνα καρφωμένο, άκίνητο ανάμεσα στους πάγους.

Έντωματξζό τα τρόφιμα τα όποια οι δυο άδελφοί είχαν πάρει μαζί τους, βρισκόντουσαν στό τέλος τους.

Ο Χάνς εξακολουθούσε πάντοτε κάθε άπόγευμα να ηγαίνη με τη θάλασσα περίπατο στό λιγιστό πειά μέρος της θάλασσας που έμενε άόμοια έλευ-

ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κυνηγώντας αρκουδοφάλαινες στη Γροιλανδία. Η περιπέτεια δυο Δανών άποίκων. Ο καθήμενός περιπάτος του Χάνς με τη βάρκα. Άνάμεσα στους πάγους. Μία δραματική πάλη στη θάλασσα. Η αρκουδοφάλασσα αναποδογυρίζει τη βάρκα του Χάνς. Στιγμές άγωνίας και τρόμου. Ένα έραμα που μεταβάλλεται σὲ πραγματικότητα. Το καράβι με τα πτώματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

θερο από τους πάγους.

Ένα άπόγευμα ο Έρικ, ενώ δοκόνταν στην αρκουδοφάλασσα, άκουσε ένα ξαφνικό ξεφωνητό του άδελφού του. Γύρισε τότε πρὸς τη θάλασσα και είδε τόν Χάνς να παλεύει από τη βάρκα του με μία αρκουδοφάλασσα. Είχε καρφώσει τό ένα από τα δυο μαχαίρια του στην άκρη του κοιτιού του και προσπαθούσε μ' αυτό να χτυπήσει από μακριά την αρκουδοφάλασσα και να την κρατάει σὲ άπόσταση από τη βάρκα. Τό μόνο όμως που κατάφθινε, ήταν ν' άνοίξει μερικές τρύπες στό δέρμα του θηρίου, χωρίς όμως και να τό πληγώσει σοβαρά.

Σὲ μία στιγμή όμως, καθώς ο Χάνς τοῦ κατάφερε ένα χτύπημα πιδ δυνατό από τ' άλλα, τό μαχαίρι του χτύπησε έπάνω στό κέρατο της αρκουδοφάλασσας, έσπασε κι' έπεσε στη θάλασσα. Έπειτα άπ' αυτό, τό ζωό άωρμε έναντίον της βάρκας και άρχισε να την χτυπάει με τό κέρατό του και να την στρώχνει με όλο τό σῶμα του, προσπαθώντας να την αναποδογυρίσει. Ο Χάνς άγωνίστηκε μ' άτόγνωσι μερικά λεπτά πῆς ώρας για να κρατήσει την βάρκα του σὲ ίσορροπία, αλλά ένα τελευταίο δυνατό χτύπημα του θηρίου, την αναποδογύρισε. Και έτσι ο νέος βρέθηκε στη θάλασσα.

βοήθησε, έπειδή ήταν έξαντλημένος, και κολυμπώντας τράβηξαν πρὸς την ξηρά. Όταν βγήκαν έξω άπ' τό νερό, ο Χάνς έπεσε κατά γῆς λιπόθυμος. Είχε χάσει πολύ αίμα κατά την πάλη του με τό θηριο.

Ο Έρικ τότε τόν έσήκωσε στά χέρια του, και τόν μετέφερε στην καλύβα τους. Έκεί τοῦ έπλυνε και τοῦ έδεσε τις πληγές του, τοῦ έδωσε να πιή λίγο ροῦμ, και τόν ξάπλωσε στό κρεβάτι του. Άφού τόν περιετήθηκε όσο μπορούσε καλύτερα, δείλησε μελαγχολικά μόνος του, κι' έπειτα πλάγιασε κι' αυτός στό δικό του κρεβάτι. Ός την ώρα που τόν πήρε ο ύπνος άκουγε τόν Χάνς να βογγάει και να παραμύλια από τόν πνετό. Μά, όταν ξύπνησε την αύγῃ, είδε μ' έκπληξη και τρόμο, ότι ο άδελφός του δεν βρισκόταν πειά στη θέσι του, στό κρεβάτι του.

Τι είχε συμβεί;

Τη νύχτα, στην υπερδιέγερσι του πνετός του, ο Χάνς ένόμιζε πως άκουσε τό σφύριγμα του πλοίου που έρχόταν από την 'Ισλανδία με την οικογένειά του. Σηρώθηκε λοιπόν και άγῆκε έξω, όπου, κατεχόμενος πάντα άπ' τόν πνετό, νόμιζε ότι διέκρινε πειά μακριά τη σιλουέτα ενός πλοίου. Γεμάτος χαρά τότε, άρχισε να τρέχει πρὸς τα εκεί. Έτρεξε όλη τη νύχτα. Όταν ξημέρωσε, ο πνετός του έπεσε και τό δραμα διαλύθηκε. Άλλά τότε άκριβώς είδε πραγματικά ένα πλοίο, άκίνητο στόν δόξιστο.

Άμέσως ο νέος άρχισε να τρέχει περισσότερο από πριν που βρισκόταν υπό την έπιδρασι του πνετός.

Πελοπόνησε όμως πολλές ώς ότου έφτασε κοντά στό πλοίο. Άλλά τότε μία φριχτή άγωνία τόν έκυριεύσε. Κατάλαβε ότι τό πλοίο είχε ναυαγήσει εκεί και σιγά-σιγά είχε ζωστεί από τους πάγους που τό άνάγκαιζαν να μείνει άκίνητο. Έπειτα δεν είδε ούτε ψυχή ζωντανή έπάνω στό κατάστρωμα.

Πλησίασε τότε τρέμοντας κι' ανέβηκε επάνω. Άρχισε να φωνάζει, αλλά δεν άκουγε καμιά απάντησι. Άρχισε να τρέχει και να φάχνει έδώ κι' εκεί, στις καμίνες, στη γέφυρα του κυβερνήτου, στό άμπάρι, αλλά πουθενά δεν συνάντησε άνθρωπο ζωντανό. Παντού έβλεπε κόκαλα ανθρώπων και κορμύλια από φορέματα, όλα καταματωμένα και σχισμένα σὲ τόσο μικρά κομμάτια. Τυχερόταν να ξεφάνισι άπ' την άγωνία του, να ρωτήσει, έστω και τα άφωνα τοιχώματα του πλοίου.

Ήταν τάχα αυτό τό πλοίο με τό όποιο έταξίδευαν ή γυναίκα του και τα παιδιά του; Ή μήπως ήταν άλλο. Και έφαρνα άντίκρινε στό πάτωμα, δίπλα σ' έναν σωρό από κόκαλα, ένα μενταγιόν χρυσό, στολισμένο με μαργαριτάρια. Μόλις τό είδε, τό άναγνώρισε και με μία φωνή άπελπισίας σφαιρίσθηκε κατά γῆς λιπόθυμος.

Ήταν τό μενταγιόν της γυναίκας του.

Όταν συνήλθε, είδε σχυμμένον από πάνω του τόν άδελφό του Έρικ, ο όποιος, μη βρίσκοντάς τον στό κρεβάτι του, περίμενε να ξημερώσει και, κι' έπειτα άκολουθήσει τα ίχνη του που φαινόταν στους μαλακούς άκούς.

Ήταν τό μενταγιόν της γυναίκας του.

Όταν συνήλθε, είδε σχυμμένον από πάνω του τόν άδελφό του Έρικ, ο όποιος, μη βρίσκοντάς τον στό κρεβάτι του, περίμενε να ξημερώσει και, κι' έπειτα άκολουθήσει τα ίχνη του που φαινόταν στους μαλακούς άκούς.

Ήταν τό μενταγιόν της γυναίκας του.

ΜΙΚΡΑ ΛΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΔΕΝ ύπήρχε αλήθεια στον κόσμο πιδ ταιριασμένο ζευγάρι από τό Στέφανο και την Έρμίνη. Ήσαν κι' οι δυο τους ώραίοι, νέοι, πλούσιοι και ή ψυχές τους ήταν δυο αψυχές άδελφές.

Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν να μην αγαπηθούν από την πρώτη στιγμή που ιδώθηκαν, άφού ο Θεός έπλασε τόν ένα για τόν άλλο, άφού με τό πρώτο βλέμμα που άντῆλαξαν, άναγνώρισε ο ένας στήν άλλο τῆς ψυχῆς του τό ταιρί;

Έγιναν άμέσως πολύ εύτυχισμένοι και κανένα έμπόδιο δεν παρουσιάστηκε στήν εύτυχία τους. Οι γονείς και τόν δῶο, ένθουσιασμένοι, έδωσαν τη συγκατάθεσί τους για την ένωσί τους κι' έτσι άρραβωνιάστηκαν.

Και ευθυμμένοι από έρωτα και χαρά, έπλασαν τα πιδ γλυκά όνειρα για τό μέλλον...

Ποιος θά μπορούσε να φαντασθή, βλέποντας την τόση εύτυχία τους, ότι ο θάνατος βρισκόταν τόσο κοντά στο αγαπημένο αυτό ζευγάρι; Ω! ή Μοίρα είχε πολύ κακή και φοβερό...

Αίρες μέρες πριν από τη μέρα που είχαν ορίσει για τό γάμο, ο Στέφανος άρρώστισε έξαφνα βαρειά... Είχε πειε παγωμένο νερό, καθώς ήταν ιδρωμένος, σὲ μία έκδρομή, και τῇ κόρη αὐτό νερόκι μετεβλήθη γι' αὐτόν σὲ σαρκακερό πιστό θανάτου... Μία σὲ τρεις μέρες πέθανε...

Μά, πριν πεθάνει, φώναξε κοντά του την Έρμίνη.

— Άγάπη μου, τῆς είπε, πεθάνω. Έτσι δεν θά προφτάσω να σὲ παντρευτώ... Μά πρόσεξε... Μή ξεχάσεις τῇ λόγια μου... Θά σὲ πάρω εγώ πάλι... Μην παντρευτείς με άλλον... Τού χρόνου τέτοια μέρα θάρω να σὲ πάρω. Να φορῆς τό νυφικό σου φόρεμα και να με περιμένεις έδώ... Μην άκοῦς τί θά σοῦ λένε οι άλλοι... Έπὸν να με περιμένεις... Άκούς;

Ή Έρμίνη, χωρίς να το άπαντήσει, έπεσε επάνω του κι' άρχισε να κλαίει σπαρχαχνικά...

— Μοῦ δοκίμει; ότι θά με περιμένεις; τῇ ρώτησε με σωνή σδυμένη ο Στέφανος.

— Σοῦ τό δοκίμει! είπε ή Έρμίνη.

— Μην κλαίς, λοιπόν! ψιθύρισε ο

λιπόθυμο άδελφό του.

Μόλις τόν άντίκρινε ο Χάνς, τοῦ έδειξε τό μενταγιόν. Ο Έρικ κατάλαβε τότε την τραγωδία του. Μετέφερε άμέσως τόν άδελφό του σὲ μία καμπίνα, τοῦ έδωσε να πιή λίγο ροῦμ και τόν έπλάγιασε.

Έπειτα από λίγη ώρα, όταν ο Χάνς μπόρεσε να περπατήσει, άνοιξαν την άποθήκη του πλοίου, φόρεσαν σ' ένα μικρό έλαφρο δσα τρόφιμα μπόρεσαν και τα κομμάτια στήν καλύβα τους. Έκαναν και μερικους άλλους δρόμους κι' έτσι κουβάλησαν και άλλα τρόφιμα, χάρις στα όποια πέρασαν τό χειμώνα τους. Έπειτα την άνοιξη, όταν έφτασε τό πρώτο πλοίο έπιβιβάστηκαν κι' έφυγαν για την 'Ισλανδία, άναθεματίζοντας την Γροιλανδία που τόσο άκριβά την είχαν πληρώσει...

Στέφανος. Κάνας ύπομονη για ένα χρόνο και μην ξεχνάς ότι θάρω να σὲ πάρω...

Πώς πέρασε ένας χρόνος;... Με τόση άγωνία μετροῦσε ή Έρμίνη τις μέρες που περνούσαν!... Με λαχτάρα περίμενε την ήμέρα που τῆς είχε ορίσει ο Στέφανος πὸς θά ξαναγύριζε. Οι γονείς της και οι φίλοι τους προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να την κάνουν να ξεχάσει τό Στέφανο και να την παντρεύουν... Μά ή Έρμίνη, πιστή στην ύπόσχεσι που είχε δώσει στον άρραβωνιαστικό της την ώρα που πέθανε, δεν ήθελε να βῆ κανένα.

Δεν πήγαινε πουθενά και... περίμενε.

πειά βέβαιον ότι ή Έρμίνη είχε τρελαθεί.

Μά εκείνη πλημμυρισμένη από χαρά, τοῦ έλεγε ότι είχε στήσει ή ήμέρα του γάμου της, ότι θά έρχόταν να την πάρει ο Στέφανος και πὸς έσπεε να είνε όλοι χαρούμενοι όπως αὐτή, άφού θά έπαυε τό μαρτύριο της και θά έμεινε για πάντα με τόν αγαπημένο της.

Οι δικοί της, άκούγοντας τα λόγια της αὐτῇ, φοβόντουσαν μήπως είχε σκοπό ν' αυτοκτονήσει και την παραφύλαγαν.

Ή Έρμίνη όμως, ντυμένη με τῇ νυφικά της, ώραία όσο ποτέ, έπήγε και κάθισε στό δωμάτιο όπου είχε

Ήσαν δυο ψυχές άδελφές...

Περίμενε τόν νεκρό της άρραβωνιαστικό που θά ξαναγύριζε από τόν άλλο κόσμο για να την πάρει, όπως τῆς είχε ύποσχεθεί...

Ο κόσμος είχε άρχίσει πειά να πιστεύει ότι ή δυστυχισμένη νέα είχε τρελλαθεί από τη λύπη της. Άλλ' αὐτή, μη δίνοντας προσοχή στα λόγια, πίστευε άπόλυτα ότι ο Στέφανος θά έρχόταν την ώρισμένη ήμέρα.

Όταν ήρθε, τέλος, ή ήμέρα αὐτή, ή Έρμίνη σηκώθηκε πρωί-πρωί, έλουσε τα χρυσά της μαλλιά κι' ύστερα άρχισε να στολίζεται. Φόρεσε τό λευκό νυφικό της φόρεμα που δεν είχε προστάσει να τό φορέσει στο γάμο της, στολίστηκε με κοσμήματα και α' άνθη ποστοκαλλιάς.

Οι δικοί της, βλέποντάς την να στολίζεται έτσι, έκλαψαν γιατί ήταν

πεθάνει ο Στέφανος...

Στα χέρια της κρατούσε ένα μικρό από άσπρα τριαντάφυλλα. Και περίμενε...

Περίμενε άρκετή ώρα. Μά δεν άπελάσσονταν, γιατί ήταν βέβαιον ότι κι' αν άρροπορούσε λίγο ο Στέφανος, θά έρχόταν όπωσδήποτε.

Έφαρνα τό ρολόι άρχισε να χτυπά έξη φορές... Άκριβώς αὐτή την ώρα τόν περασμένο χρόνο είχε πεθάνει ο Στέφανος.

Και τη στιγμή ακριβώς που άνηγούσε ο έκτος χτύπος του ρολοῦ, ένας πολύ δυνατός άνεμος άνοίξε με βία τό παράθυρο του δωματίου.

Τότε οι γονείς της νέας που παραμόνυαν από μία γαργάλα της πότας, είδαν την Έρμίνη να σηκώνεται

χαμογελώντας, ν' άνοίγη τα χέρια της, σαν να ήθελε ν' άγκαλιάσει κάποιον, κι' έπειτα να πέσει κάτω...

Άμέσως έτρεξαν σιμά της, την άνασκήκωσαν τρομαγμένοι, μά ή Έρμίνη—άλλοίμονο!—ξανάπνεσε αλύγιστη από τα χέρια τους.

Ήταν νεκρή...

Πραγματικά, ο Στέφανος είχε κρατήσει την ύπόσχεσί του... Την είχε πάρει κοντά του.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΟΙ ΦΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΕΠΟΧΗ

Όποιος παραπονείται και δυσανασχετεί για τα φορολογικά βάρη που επιβάλλονται σήμερα στο λαό, δεν έχει παρά να ρίξει μία ματιά στις φορολογίες των παλαιών εποχών για να ιδῇ πόσο πιο ποικίλοι και πιο καταπιεστικοί ήταν τότε οι φόροι.

Στην Προωσία, π. χ., επί πολύν καιρό έφορολογούντο ή... περρούκες και τα... ένδύματα. "Όποιος ήθελε δηλαδή να φορέσει ρούχο κεντημένο με χρυσάφι ή α' άσημι, έσπεε να πληρώνη ένα τάλληρο τό χρόνο φόρο. "Όποιος πάλι φορούσε περρούκα—την εποχή εκείνη ή περρούκα ήταν πειά μάδας και δεν τις φορούσαν μόνο οι φαλακροί—έσπεε να πληρώνη δυο τάλληρα τό χρόνο. Έπίσης όποιος ήθελε στο Βερολίνο να ηγαίνη άπαξάδα, έσπεε να πληρώνη τρία τάλληρα τό χρόνο φόρο, γιατί ακατέστρεφε τό άκριβό όδόστρωμα της πρωτεύουσής.

Για τις γυναίκες πάλι ύπήρχε φορολογία επί των καλλωσών, των παπουτσιών, των καπέλων και των... παντουολών! "Όποιος, τέλος, ήθελε να πίνει καφέ, σιτί ή σοκολάτα, έσπεε να πάρη μία ειδική άδεια, την όποια έπληρωνε άντι δυο τάλληρων και την όποια έσπεε ν' άνασκήκω κάθε χρόνο. Ύπήρχε ακόμα και φόρος για τις άνυπαντρες νέες. "Όσες συνεπλήρωναν τό είκοστόν έτος ζωής να έγουν παντρευτεί άκόμα, έσπεε να πληρώουν ένα τάλληρο τό χρόνο φόρο, μέχρις ότου κατώρθωναν να φασάσουν κανέναν γαμπρό ή μέγαλο έταο να στήσουν στα σεράντα τους χρόνια, όποτε άππλήσσοντο τοῦ ρόστου.

Από και και πέρα ή δυστυχία τους έφτανετα άκρετά μεγάλη, ώστε να μη φορολογείται!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Στο Ναβάριο του Μεξικού οι άνταρτες υλίες ίδου την πεθερά τους τό βάζουν στη σενάκια για να μην επισύρουν την όργη του Θεού!

— Οι βιβλιοπώλαι του Μπρούκλιν, θέλοντας να δώσουν τό καλό παράδειγμα, άποράσισαν να κηρύξουν άποδοκιάς κατά των άσέμνων βιβλίων.

Μία άμερικανική έφημερίδα προσκάλεσε ένα σωφό που έκλεψε πρό αὐτῆς την κόρη κάποιου δισκατομηνουόχου και τοῦ προσέφερε 500 δολλάρια έδωμάτιαις για να τῆς γράψῃ την κωμική κίνηση.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ προηγούμενου).

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο είδαμε πώς ἡ μικρούλα 'Αλφονσίνα Ντυπλεσσίς ἐπῆγε ἀπὸ τὸ φτωχικὸ τῆς χωριῶ στο Παρίσι, ὅπου κατ'ὀρθωσεν νὰ προσληφθῇ στὸ μοδιστράδικο τῆς κυρίας Ζοφρέν. Ἐκεῖ ἔκανε ἐντόπως σὲ μιὰ ἀπαίσια μέγαιρα, τὴ Μαγδαληνὴ Βουρά, ἡ ὁποία, βλέποντάς τὴν ὥραια καὶ νέα, θέλησε νὰ τὴν μπλέξῃ στὰ δίχτυα τῆς καὶ μὲ τὴν πρόφασι δῆθεν νὰ τῆς ἐπιδιορθώσῃ ἕνα καπέλλο τὴν προσκάλεσε στὸ σπίτι τῆς.

Στὸ διαμέρισμα τῆς Βουρά, μιὰ καμαριέρα ἄνοιξε στὴν 'Αλφονσίνα καὶ τὴν ἐμπασε σ' ἕνα σαλονάκι, ὅπου τὴν ἐβάζε νὰ καθίσῃ ὡς ὅπου νὰ παρυσιαστῇ ἡ κυρία τῆς, ἡ ὁποία ντυνόταν ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἡ Κλημεντίνη Βουρά παρουσιάστηκε ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσι λεπτά καὶ, στὸ διάστημα αὐτό, ἡ 'Αλφονσίνα ἔλαβε τὴν ευκαιρία νὰ ἰδῇ ὅλη τὴν πολυτέλεια τῆς αἰθούσας.

Φανταζόταν ὅτι βρισκόταν στὸ σπίτι καμιάς δοκιμίσσης, τόσος πλούτος ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα...

Στοὺς τοίχους ὑπῆρχαν κρεμασμένες διάφορες εἰκόνες. Μὰ μόλις ἡ 'Αλφονσίνα ἀντίκρισε τὴν πρώτη ἀπ' αὐτές, ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπὴ τῆς καὶ γύρισε νὰ δῇ μὴπως τὴν ἐβλεπε κανεὶς...

Ἦταν ὥμως ἐντελὴς μόνη... Κι' ἔτσι ἐξακολούθησε νὰ βλέπῃ μὲ περιέργεια στοὺς τοίχους γυναῖκες γυναικὲς ποὺ λουζόντουσαν, νύμφες ποὺ χόρευαν γύρω ἀπὸ ἕναν σάτυρο καὶ ἄλλες παρόμοιες εἰκόνες.

Τέλος μιὰ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ 'Αλφονσίνα γύρισε πρὸς τὰ πίσω μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν.

Ἡ Βουρά μπῆκε μέσα ἀτημέλητα ντυμένη.

— Σ' ἔκανα νὰ περιμένῃς, μικρούλα μου! τῆς εἶπε μὲ γλυκύτητα.

— ὦ, κυρία! θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ 'Αλφονσίνα.

— Ἐρεῖς, σηκώνομαι πολὺ ἀργά. Τὸ πρωτὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου... Σὺ θὰ σιχαίνεσαι πολὺ πρωτὶ, ἔ; Σὲ λυπᾶμαι...

Ἀλλὰ κάθισε, μικρούλα μου.

— Ναι... ἔκανε ἡ 'Αλφονσίνα. Πρέπει νὰ δῶ τὸ καπέλλο σας...

— Ἀ, ναι... τὸ καπέλλο μου... Μπᾶ, ἔχουμε καιρὸ ἀκόμα... Καλὴν ὥρα εἶνε τώρα νὰ συζητήσουμε λίγο...

Ἀπὸ ποῦ εἶσαι μικρούλα μου; Δὲν εἶσαι Παρισινή, ἔ;

— Ὁχι, κυρία, εἰμαι ἀπὸ τὴ Νορμανδία.

— Καλὰ τὸ μάντεψ ἐγὼ πὼς δὲν εἶσαι Παρισινή... Τέτοια ὥραια μαλλιά. Τέτοιο ὄμορφο γρῶμα δὲν τὸ ἔχουν ποτὲ ἡ Παρισινές... Ἰπφ! ἡ Παρισινές!... Καὶ τί ὥραια δόντια ποὺ ἔχεις, μικρούλα μου! Πρέπει νὰ τὰ περιποίησαι. Εἶνε τὸ πρωτὸ πράγμα, ἡ πρώτη ἐντόπως γιὰ μιὰ γυναῖκα... Καὶ οἱ γονεῖς σου ποὺ βρίσκονται;

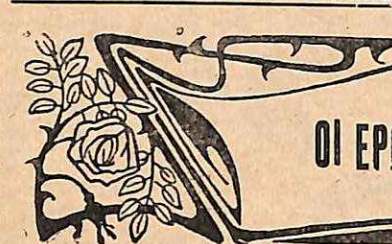
— Στὴ Νορμανδία.

— Δὲν θὰ εἶνε βέβαια πλούσιοι;...

— ὦ! εἶνε φτωχοὶ οἱ δυστυχεῖς...

— Καὶ ἔχουν ἀλληλογραφία μὲ

ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

τὴν κυρία σου...

— Ὁχι, κυρία... Στὴν ἀρχὴ μὲ εἶχαν βάλει σὲ κάποια πλῆστρο, ἀλλά...

— ὦ! ὦ! μὴν ἀκού... Τέτοιο κορίτσι τὸ ἔβαλαν σὲ πλῆστρο!... Μὰ αὐτὸ ἦταν ἐγκλημα... Κι' ἔφυγες;

— Μάλιστα...

— Εἶσαι καλύτερα στὸ μοδιστράδικο;

— Πολὺ καλὰ, κυρία...

— Ἀλλὰ ὄχι καὶ παραπολὺ καλὰ.

— Ἐ;...

— Εἶμαι ἀρκετὰ καλὰ...

— Καὶ κατοικεῖς στὸ σπίτι τῆς προϊσταμένης σου;

— Μάλιστα, κυρία... Κοιμᾶμαι μὲ μιὰ ἄλλη μαθήτρια σ' ἕνα δωμάτιο...

— Στὴ σοφίτα βέβαια! εἶπε ἡ Βουρά. ὦ! ξέρω πολὺ καλὰ ἀπ' αὐτά, γιατί κι' ἐγὼ ἦμουν ἄλλοτε ἐργάτρια σ' ἕνα...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

— Ἐ;...

εἶσαι εὐγνώμων καὶ δὲν θὰ μοιάσης μὲ τίς ἄλλες, ἡ ὁποῖες, ὅταν τώρα μὲ βλέπουν ἀπ' τὸ ἀμάξι τους, δὲν μὲ χαιρετᾶνε... Ἐλα... πῶς... ὅτι μιλῶσινε στὸ τραπέζι... καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ συνεννοηθῶμε περίφημα...

Ἡ μικρὴ 'Αλφονσίνα τὰ εἶχε χαμένα...

Ἡ περιέργη καλωσύνη τῆς κυρίας αὐτῆς, ἡ ὁποία φαινόταν τόσο πλούσια, τὴν ἐξάντλησε.

Τόσες περιποιήσεις... Τόσα χάδια... Τόσες ὑποσχέσεις...

Ἄ! αὐτὰ τὴν ἐβάζαν σὲ βαθιὲς σκέψεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες ὅμως δὲν ἐβγαίε κανένα συμπέρασμα...

Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξε πολυτελέστατο καὶ ὁρεκτικώτατο. Τὸ τραπέζι, ἦταν γεμάτο ἐκλεκτὰ φαγητὰ, πιστά, φρούτα, γλυκίσματα...

Ἐνῶ ἐπρωγαν, ἡ Βουρά ἄρχισε νὰ λέγῃ τὴν 'Αλφονσίνα:

— Στὸ Παρίσι, μιὰ νέα μὲ τὰ χαρίσματα τὰ δικὰ σου δὲν πρέπει νὰ παιδεύεται ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τίς βελόνες καὶ τὰ καπέλλα γιὰ νὰ ζήσῃ. Μπορεῖς νὰ ζῆς ἄνετα, πλούσια, νὰ ἔχῃς ὅλες τίς διασκεδάσεις σου, τοὺς ὑπηρετές σου, τίς τουαλέττες σου, τὰ ἀμάξια σου, τὸ θέατρό σου, τίς ἐκδρομὲς σου καὶ χίλια ἄλλα ὡραία πράγματα καὶ, νὰ βλέπῃς νὰ γονατίζονται καὶ πλουσιώτεροι νέοι... Εἶσαι ἔξυπνη καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δουλεύεις καὶ τὴ φτώχεια... Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλειπε ὡς τώρα ἦταν μιὰ... καλὴ συμβουλή... Νὰ ὤμως ποὺ σοῦ τὴ δίδω ἐγώ... Ἀς δοῦμε ὥμως... Εἶδες κανέναν ἐρωτᾶκο ὡς τώρα...

— Ὁχι, κυρία...

— Μὴ μὲ λές κυρία. Λέγε με Κλημεντίνη μόνο. Λοιπόν, 'Αλφονσίνα, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχες κανέναν ἐρωτᾶκο;

— Ὁχι, Κλημεντίνη...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ στὸ Καρτιέ-Λατὴν κανέναν φοιτητὴ νὰ σοῦ λέγῃ τίποτε βλακείας;... Εἶνε τόσο ἐρωτικόι αὐτοὶ οἱ νεαροί...

— Μοῦ εἶπαν πολλές, ἀπάντησε ἡ 'Αλφονσίνα, ἀλλὰ δὲν τίς ἄκουσα,

(Ἀκολουθεῖ).

μαζὺ μ' αὐτὰ, νὰ βλέπῃς νὰ γονατίζονται καὶ πλουσιώτεροι νέοι... Εἶσαι ἔξυπνη καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δουλεύεις καὶ τὴ φτώχεια... Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλειπε ὡς τώρα ἦταν μιὰ... καλὴ συμβουλή... Νὰ ὤμως ποὺ σοῦ τὴ δίδω ἐγώ... Ἀς δοῦμε ὥμως... Εἶδες κανέναν ἐρωτᾶκο ὡς τώρα...

— Ὁχι, κυρία...

— Μὴ μὲ λές κυρία. Λέγε με Κλημεντίνη μόνο. Λοιπόν, 'Αλφονσίνα, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχες κανέναν ἐρωτᾶκο;

— Ὁχι, Κλημεντίνη...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ στὸ Καρτιέ-Λατὴν κανέναν φοιτητὴ νὰ σοῦ λέγῃ τίποτε βλακείας;... Εἶνε τόσο ἐρωτικόι αὐτοὶ οἱ νεαροί...

— Μοῦ εἶπαν πολλές, ἀπάντησε ἡ 'Αλφονσίνα, ἀλλὰ δὲν τίς ἄκουσα,

(Ἀκολουθεῖ).

μαζὺ μ' αὐτὰ, νὰ βλέπῃς νὰ γονατίζονται καὶ πλουσιώτεροι νέοι... Εἶσαι ἔξυπνη καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δουλεύεις καὶ τὴ φτώχεια... Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλειπε ὡς τώρα ἦταν μιὰ... καλὴ συμβουλή... Νὰ ὤμως ποὺ σοῦ τὴ δίδω ἐγώ... Ἀς δοῦμε ὥμως... Εἶδες κανέναν ἐρωτᾶκο ὡς τώρα...

— Ὁχι, κυρία...

— Μὴ μὲ λές κυρία. Λέγε με Κλημεντίνη μόνο. Λοιπόν, 'Αλφονσίνα, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχες κανέναν ἐρωτᾶκο;

— Ὁχι, Κλημεντίνη...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ στὸ Καρτιέ-Λατὴν κανέναν φοιτητὴ νὰ σοῦ λέγῃ τίποτε βλακείας;... Εἶνε τόσο ἐρωτικόι αὐτοὶ οἱ νεαροί...

— Μοῦ εἶπαν πολλές, ἀπάντησε ἡ 'Αλφονσίνα, ἀλλὰ δὲν τίς ἄκουσα,

(Ἀκολουθεῖ).

μαζὺ μ' αὐτὰ, νὰ βλέπῃς νὰ γονατίζονται καὶ πλουσιώτεροι νέοι... Εἶσαι ἔξυπνη καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δουλεύεις καὶ τὴ φτώχεια... Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλειπε ὡς τώρα ἦταν μιὰ... καλὴ συμβουλή... Νὰ ὤμως ποὺ σοῦ τὴ δίδω ἐγώ... Ἀς δοῦμε ὥμως... Εἶδες κανέναν ἐρωτᾶκο ὡς τώρα...

— Ὁχι, κυρία...

— Μὴ μὲ λές κυρία. Λέγε με Κλημεντίνη μόνο. Λοιπόν, 'Αλφονσίνα, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχες κανέναν ἐρωτᾶκο;

— Ὁχι, Κλημεντίνη...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ στὸ Καρτιέ-Λατὴν κανέναν φοιτητὴ νὰ σοῦ λέγῃ τίποτε βλακείας;... Εἶνε τόσο ἐρωτικόι αὐτοὶ οἱ νεαροί...

γιατί ὅσοι μοῦ τίς ἔλεγαν ἦσαν ἀσχημοί... Μπράβο... Λοιπόν εἶνε εὐτύχημα, ἀγάπη μου, ποὺ δὲν ἀγάπησες κανένα... Ἐτσι, ὁ πρώτος φίλος ποὺ θὰ σοῦ βροῦμε, πρέπει νὰ σὲ χροσώσῃ... Κι' ἂν δὲν τὸν ἀγαπήσῃς;

— Πρ!... Αὐτὰ εἶνε παιδικίσσια πράγματα... Νομίζεις πὼς ὅλες ἡ γυναῖκες ποὺ παντρεύονται ἀγαποῦν τοὺς συζύγους των; Κι' ἐπειτα, ἂν δὲν σοῦ ἀρέσει ὁ πρώτος, βρισκόμαστε δεῦτερο... τρίτο... τέταρτο...

Ἡ 'Αλφονσίνα, ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς αὐτῆς, σηκώθηκε ὀρθία καὶ εἶπε κοκκινίζοντας:

— Ἀλλὰ τί θὰ πῇ ὁ πατέρας μου... ἡ μητέρα μου ὅλα θὰ μάθουν ὅτι...

— Ἀ! δὲν τὸ ἤξερα πὼς σκέπτεσαι ἔτσι ἀνύψα... Ἄν εἴν' ἔτσι, ἐκνεύρισε στὸ μοδιστράδικο σου γιὰ νὰ φτιάχνῃς καπέλλα καὶ νὰ τρῶς ψωμὶ καὶ τυρί...

— Ἀφῆσαι γιὰ ἄλλες πρὶ ἐξυπνες ἀπὸ σένα τίς τουαλέτες, τὰ ἀμάξια καὶ τὰ διαμάντια... Ἐδὼ δὲν εἶσαι γιὰ νὰ κάνῃς περιουσία... Ἀλλὰ δὲν σε βιάζω καθόλου... Κάνε ὅτι θέλεις... Πήγαινε νὰ ράψῃς...

— ὦ! ὄχι... ὄχι! φώναξε ἀπερίσκεπτα ἡ 'Αλφονσίνα.

— Ἀ! ἔκανε μ' ἕνα σαρκαστικὸ τόνο ἡ Βουρά. Τὸ σκέφτηκες; Τόσο τὸ καλὸν... Ἀλλ' ἂς χωρίσουμε τώρα... Ἡ ὥρα εἶνε δύο...

— Δύο! φώναξε ἡ 'Αλφονσίνα ἀνίσχυρη. Θεέ μου... Ἡ κυρία μου... ὅλα μὲ μάλωσα. Τί νὰ τῆς πῶ;

— Πᾶρε εἰκοσι φράγκα... Δὲν εἶνε συνθησμένη πληρωμὴ αὐτῆς... Ὁ θὰ πῇς στὴν κυρία σου ὅτι τὸ καπέλλο δὲν τελείωσε ἀκόμα καὶ ἔτσι θὰ ξαναρθῇς αὐριο πάλιν... Κατάλαβε;

— Ναι...

— Ἀκουσε ἀκόμα, εἶπε ἡ Βουρά. Σὲ ὅλῳ μέρει θὰ λάβῃς μιὰ ἐπιστολὴ προερχομένη δῆθεν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ σου Γενεβιέθ... Ὁὰ σοῦ γράφῃ λοιπόν ὅτι εἶνε ἐδῶ, ὅτι εἶνε παιδαγωγὸς στὸ σπίτι μου, ὅτι εἶνε ἄρρωστη κι' ὅτι θέλει νὰ σὲ ἰδῇ... Ἀ! Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε ἕνα πολὺ ἐξυπνο κόλπο...

Ἡ 'Αλφονσίνα χαμογελοῦσε... Τὸ πρᾶγμα τῆς φαινόταν πολὺ ἀστείον...

— Ἀλλὰ, εἶπε σὲ λίγο δειλά, ὁ ἐρωτευμένος αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μιλήσατε...

— Χά! χά! χά! ἔκανε ἡ Βουρά. Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι θὰ βρισκεται ἐδῶ... Βλέπω ὅτι σ' ἐνδιαφέρει πολὺ αὐτὸς ὁ ἀνύψος... Ἡσυχάσε! Ἡσυχάσε! Ἐγὼ πολλοὺς φίλους, ὅλους πλουσίους, καὶ ὅλα τοὺς πῶ πῶς ἔχω στὸ σπίτι μου ἕνα ὥραιο κορίτσι καὶ σὰν καὶ σένα, ἀμέσως θὰ τρεῖσουν ὅλοι... Πήγαινε τώρα, ἀντιλέ μου... Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζω νὰ ἐργάζομαι γιὰ τὸ μέλλον σου... Θέλεις ἕνα ποτήρακι σαρωτὲς ἀκόμα;

— Ὁχι! Ὁχι! εἶπε ἡ 'Αλφονσίνα. Δὲν βλέπεις πόσο ἀναιμία;

— Ναι, εἶνε ἀλήθεια πὼς εἶσαι πολὺ κόκκινη... ὦ! τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι τώρα! Ἀ, 'Αλφονσίνα, πολὺ γρήγορα θ' ἀποκτήσης ἐκατομμύρια...

(Ἀκολουθεῖ).

μαζὺ μ' αὐτὰ, νὰ βλέπῃς νὰ γονατίζονται καὶ πλουσιώτεροι νέοι... Εἶσαι ἔξυπνη καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δουλεύεις καὶ τὴ φτώχεια... Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλειπε ὡς τώρα ἦταν μιὰ... καλὴ συμβουλή... Νὰ ὤμως ποὺ σοῦ τὴ δίδω ἐγώ... Ἀς δοῦμε ὥμως... Εἶδες κανέναν ἐρωτᾶκο ὡς τώρα...

— Ὁχι, κυρία...

— Μὴ μὲ λές κυρία. Λέγε με Κλημεντίνη μόνο. Λοιπόν, 'Αλφονσίνα, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχες κανέναν ἐρωτᾶκο;

— Ὁχι, Κλημεντίνη...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ στὸ Καρτιέ-Λατὴν κανέναν φοιτητὴ νὰ σοῦ λέγῃ τίποτε βλακείας;... Εἶνε τόσο ἐρωτικόι αὐτοὶ οἱ νεαροί...

— Μοῦ εἶπαν πολλές, ἀπάντησε ἡ 'Αλφονσίνα, ἀλλὰ δὲν τίς ἄκουσα,

(Ἀκολουθεῖ).

μαζὺ μ' αὐτὰ, νὰ βλέπῃς νὰ γονατίζονται καὶ πλουσιώτεροι νέοι... Εἶσαι ἔξυπνη καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δουλεύεις καὶ τὴ φτώχεια... Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλειπε ὡς τώρα ἦταν μιὰ... καλὴ συμβουλή... Νὰ ὤμως ποὺ σοῦ τὴ δίδω ἐγώ... Ἀς δοῦμε ὥμως... Εἶδες κανέναν ἐρωτᾶκο ὡς τώρα...

— Ὁχι, κυρία...

— Μὴ μὲ λές κυρία. Λέγε με Κλημεντίνη μόνο. Λοιπόν, 'Αλφονσίνα, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχες κανέναν ἐρωτᾶκο;

— Ὁχι, Κλημεντίνη...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ στὸ Καρτιέ-Λατὴν κανέναν φοιτητὴ νὰ σοῦ λέγῃ τίποτε βλακείας;... Εἶνε τόσο ἐρωτικόι αὐτοὶ οἱ νεαροί...

— Μοῦ εἶπαν πολλές, ἀπάντησε ἡ 'Αλφονσίνα, ἀλλὰ δὲν τίς ἄκουσα,

(Ἀκολουθεῖ).

μαζὺ μ' αὐτὰ, νὰ βλέπῃς νὰ γονατίζονται καὶ πλουσιώτεροι νέοι... Εἶσαι ἔξυπνη καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δουλεύεις καὶ τὴ φτώχεια... Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλειπε ὡς τώρα ἦταν μιὰ... καλὴ συμβουλή... Νὰ ὤμως ποὺ σοῦ τὴ δίδω ἐγώ... Ἀς δοῦμε ὥμως... Εἶδες κανέναν ἐρωτᾶκο ὡς τώρα...

— Ὁχι, κυρία...

— Μὴ μὲ λές κυρία. Λέγε με Κλημεντίνη μόνο. Λοιπόν, 'Αλφονσίνα, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχες κανέναν ἐρωτᾶκο;

— Ὁχι, Κλημεντίνη...

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ στὸ Καρτιέ-Λατὴν κανέναν φοιτητὴ νὰ σοῦ λέγῃ τίποτε βλακείας;... Εἶνε τόσο ἐρωτικόι αὐτοὶ οἱ νεαροί...

ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1870

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ

ΝΥΧΤΑ

(Ἀπὸ τὰ 'Απομνημονεύματα ἐνὸς Γάλλου αὐλικοῦ τῆς Τρίτης Αυτοκρατορίας)

Κάθε περίοδος δυστυχίας γιὰ ἕνα λαὸ ἀρχίζει ἀπὸ μιὰ μοιραία ἡμέρα καὶ δὲν ὑπάρχουν ἀργότερα ἀναμνήσεις πρὶ πικρὲς ἀπ' αὐτὲς τῆ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΛΗΟ ΚΑΙΡΟ

Όπου τα θηριώδη ένστικτα των ανθρώπων παραμένουν αμετάβλητα δια μέσου των αιώνων. Ένα θέαμα που το στερήθηκαν οι σύγχρονοι άνθρωποι. Πώς σκηνοθετούν οι κόσμοι στο ποδόρι. Διασκεδάσεις του έθλου. Γέλια, τραγούδια, μεθυσία προ του ικριώματος. Περιέργα στοιχήματα των θεατών. Το πρόγραμμα της «παραστάσεως». Το θάρρος ενός ληστού μπρος στο θάνατο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μολοντί ο άνθρωπος διακρίνεται ότι είναι το ανώτερον, το «ευγενέστερον» και το πιο πολιτισμένο πλάσμα της φύσεως, υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες δείχνει τέτοια χαμερπή και πρωτόγονη ένστικτα, ώστε να μπορεί κανείς να τον κατατάξει στην κατώτερη βαθμίδα των ζώων.

Μία από τις περιπτώσεις αυτές είναι και η εύλογη που αίσθεται πολλές φορές βλέποντας να χύνεται το αίμα άλλων συνανθρώπων του.

Από τον καιρό που ο ρωμαϊκός λαός παρακολουθούσε ως διασκεδαστικό θέαμα την κατασπαράξη των χριστιανών από τα θηρία στον Ιππόδρομο ως την εποχή μας, ο άνθρωπος δεν έχει διόλου αλλάξει. Με την ίδια απλότητα που έννοιοναν οι Ρωμαίοι, παρακολουθούσε και ο... «ευγενής» γαλλικός λαός τις ομαδικές αποκεφαλίσσεις των εγγενών κατά την εποχή της επανάστασης.

Πρό δόχων δε ακόμη ετών, όταν έγινε η θανατική εκτέλεση του κακούργου Μπασιάνου μαζεύτηκε η μισή Αθήνα στη Μαλακιά για να αίσθανθι το οίος της φοβικής που θα έβλεπε να τσεκνέζεται ένας άνθρωπος.

Εύτυχως σήμερα η θανατικές εκτελέσεις έχουν περιορισθεί στο ελάχιστον και όσες απ' αυτές γίνονται, γίνονται κυρία σε τόπο και σε ώρα που κρατούνται μυστικά και έτσι δεν δίδεται ευκαιρία στο «πολιτισμένον» κοινόν να απολαύσει το σπάνιο αυτό θέαμα.

Αλλοτε όμως η θανατικές εκτελέσεις αποτελούσαν κυριολεκτικώς δημόσια θέαματα. Γινότουσαν στις κυριώτερες πλατείες των πόλεων και η παρουσία του κοινού σ' αυτές όχι μόνο επέτρεπε, αλλά θεωρείτο κίβλος επιβεβλημένης προς παραδειγματισμόν. Ποιν έφρευεθεί ή χιλιοστήνα, ύπρχαν άλλου είδους θεαματικώτατοι τρόποι εκτελέσεως, όπως π.χ. η κρεμάλα, το κάψιμο του εγκληματίου ζωντανού, ο τροχός, ο αποκεφαλισμός με τον πέλεκυ κτλ. Η καμινιά όμως απέτελεσε ένα νέο θέαμα με περισσότερα άκρια θέλητρα.

Στον παλιό καιρό λοιπόν, από την παρουσία της ήμερας που δριόταν για μια εκτέλεση, ο κοινός άνθρωπος συσπειρώθηκε υπερβολικά με το στήσιμο του ικριώματος. Τα παιδιά χρησιμοποίησαν τις σκαλίδες για να παίζουν ή ανεβοκατέβαιναν επάνω στο ικριώμα και αλληλοκυνηγούντουσαν. Την ήμερα της εκτελέσεως ο κόσμος μαζεύεται κατά χιλιάδες γύρω από το ικριώμα και οι κάτοικοι

των περιχώρων της πόλεως, όπου θα γινόταν η εκτέλεση, ξεκινούσαν από τα μεσάνυχτα από τα σπίτια τους για να εξασφαλίσουν μια καλή θέσι στην πρώτη σειρά των θεατών, αν ήταν δυνατόν. Η παρές επήγαιναν γελώντας και τραγουδώντας σαν να επρόκειτο για κανένα πανηγύρι. Έπαιρναν μάλιστα μαζί τους και τρόφιμα, καθώς και κρασί και μύρα για να μην πενήσουν κατά τις μακρές ώρες της άνοιξης. Φρόντιζαν επίσης να περάσουν όσο το δυνατόν πιο διασκεδαστικά την ώρα τους, άλλοι παίζοντας χαρτιά, άλλοι κουτσολιώντας και άλλοι κουβεντιάζοντας μεταξύ τους, είτε κάνοντας διάφορα σχόλια για το θέαμα που έβλεπαν να ιδούν, είτε βάζοντας στοιχήματα, αν ο δήμος θα έκοβε το κεφάλι του κατηδίκου με το πρώτο γυπότιμα. ... πως αναγκάζονταν να ξανακατεβούν το μαχαίρι.

Το κάρρο που οδηγούσε τον κατάδικον στον τόπο της εκτελέσεως συνοδεύονταν από ένα ζώλο και άλλαζον πλήθος. Η φωνή αυτές ήταν το πρώτο σημείο γι' αυτούς που περιμέναν γύρω από το ικριώμα, ότι έφτασε επί τέλους η ώρα, κατά την οποία θα γινέτο η... παράσταση. Καί, για να μοιζτεί ακόμη περισσότερο το θέαμα με θεατική παρόστασι, δεν έλειπε ούτε το σχετικό πρόγραμμα. Ήταν ένα επίσημον ανακοινωθέν του δικαστηρίου, στο οποίο πύς «εκφροβιτών και παραδειγματισμόν» ήταν κομμένη περιληπτικά η ιστορία της ζωής του μελλοθανάτου, καθώς και το έγκλημα που τον έπαιε να εκτελεστεί με θάνατο.

Μόλις παρουσιαζόταν το κάρρο και

ο κατάδικος ανέβαινε στο ικριώμα με τα χέρια δεμένα, ή ανυπομονησία του κήνου δεν μπορούσε πιά να συγκρατηθεί με κανέναν τρόπο. Όλοι σπερμαγόντουσαν γύρω από το ικριώμα για να δουν τί θα παρουσιάζε ο κατάδικος. Αν έδειχνε θάρρος και ψυχραιμία ή μήπως ήταν δειλός και έκλαιγε; Το πρώτο βέβαια σπανίως συνέβαινε, αλλά καμιά φορά υπήρχαν κι' άνθρωποι που βάζιζαν προς το θάνατο με απόλυτη αυτοκυριαξία και θάρρος.

Ένα παρόμοιο περιστατικό έγινε κάποτε στο Στρέουμινγκ της Γερμανίας. Εκεί τρεις ληστές είχαν δικαστεί και καταδικαστεί σε θάνατο. Ο ένας όμως απ' αυτούς, τον οποίο ο λαός ονόμαζε «ο κόκκινος Σέππ», μετά την αναγγελία της ποινής, ωρλόγησε τα περισσότερα από τα έγκλημά του και πήρε όλα σχεδόν τα βάρη επάνω του, έτσι που χαρακτηρίστηκε η ποινή στον έναν από τους δύο συνεόχους του. Για τον άλλο Σέππ όμως και για το σύντροφό του αποφασίστηκε να γίνη η εκτέλεση της ποινής και με μέρα ωδηγήθηκαν κι' οι δύο τους στη λαιμητόμο.

Όπως είναι συνήθεια, όταν πρόκειται να γίνουν πολλοί αποκεφαλισμοί μαζί, αυτοί που πρόκειται να εκτελεστούν αργότερα στέκονται σε κάποια απόστασι, ώστε να μη βλέπουν ότι γίνεται επάνω στο ικριώμα. Ο Σέππ λοιπόν με τον εισαγγελέα και τους χωροφύλακες βρισκόταν μακριά από την καμινιά, ενόσω γινόταν η εκτέλεση του άλλου κακούργου. Τη στιγμή εκείνη ο Σέππ έδε μια γρηλά που πουλούσε φρούτα και γύριζε με

το καλάθι της ανάμεσα στο φιλοπερίεργον πλήθος.

— Άχ, επε ο Σέππ, να είχα ένα-δύο κεράσια.

Ο εισαγγελέας, που τ' άκουσε αυτό, θέλησε να εκτελέσει την τελευταία αυτή επιθυμία ενός μελλοθανάτου και, φωνάζοντας τη γρηλά, άγγισε μερικά κεράσια και τα έδωσε στον Σέππ. Ο Σέππ άρριψε να τα τρώει με μεγάλη όρεξη και δεν ξεγινούσε μάλιστα να φτύνη και τα κουκούτσια.

Εν τώ μεταξύ δόθηκε η διαταγή ν' ανεβή στο ικριώμα και ο δεύτερος κατάδικος. Η συνοδεία ξεκίνησε και ο Σέππ εξακολούθησε να τρώει τα κεράσια του με όλη του την ήρεμία και να φτύνη όλα τα κουκούτσια. Μόνο που τώρα το έκανε κάπως βιαστικώτερα και έτσι, όταν έφτασε στο ικριώμα, όλα τα κεράσια είχαν φραγωθεί.

— Ήσαν νοστιμώτατα! Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε εισαγγελέα! είπα ανεβάζοντας προς την καμινιά.

Η τελευταία αυτή λέξις του μελλοθανάτου έκαναν τέτοια εντύπωση στον εισαγγελέα, ώστε θελά του έπηρεξε κι' έσπριζε το χέρι του θωραλέου Σέππ.

Κρίμα που τέτοια... απολαυστικώτατα θέαματα έχουν γίνει τόσο σπάνια στην εποχή μας. Η ηλεκτρική καρέκλα έκοψε όλη την ποίησι των «θανατικών εκτελέσεων»!

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΣΑ ΣΠΙΡΤΑ ΚΑΙΝΟΝΤΑΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

Σύμφωνα με μια περίεργη στατιστική, στη Γερμανία κάθε κάτοικος ξοδεύει ημερησίως 10 σπέρτα, στο Βέλγιο 9, στην Αγγλία 8 και στη Γαλλία 6.

Το ποσόν των σπέρτων που ξοδεύεται ημερησίως σ' όλη την Εύρωπη ανέρχεται στον καταπληκτικό αριθμό των 2 δισεκατομμυρίων. Για να γίνουν δε όλα αυτά τα σπέρτα, απαιτείται ετησίως ξυλεία 80,915 τόννων!

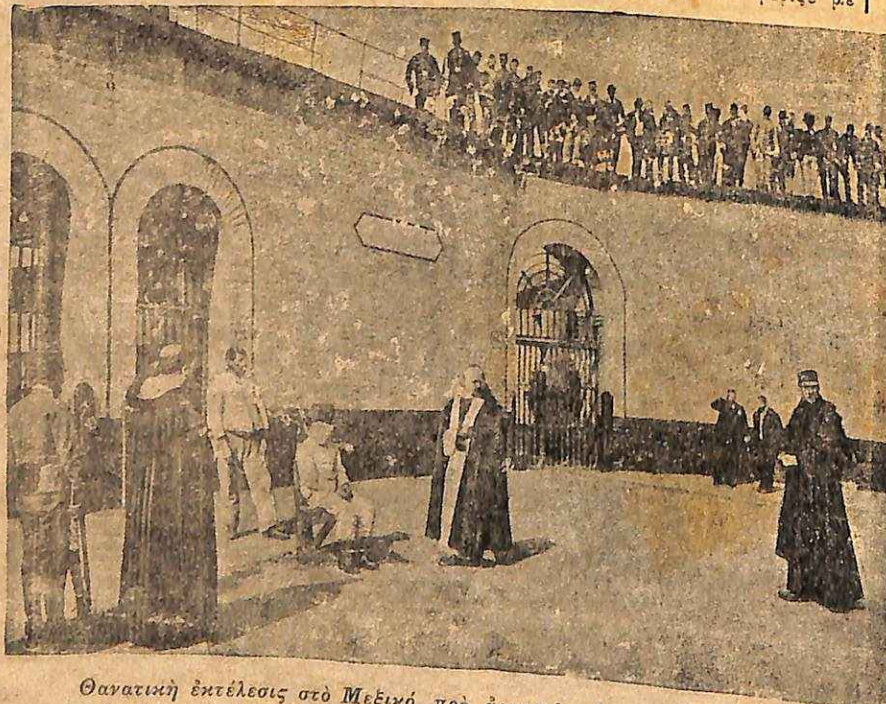
ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΒΟΥΛΕ

— Η αλήθεια δεν καίσι, αλλά φωτίζει.

— Το ανθρώπινο πνεύμα μοιάζει με τον ήλιο. Όταν πιέζεται υπερβολικά, προκαλεί έκρηξη, όταν όμως κανονίζεται λογικά, κινεί τα πάντα.

— Η πολιτική δεν έχει τίποτα το κοινό με τη φιλανθρωπία.

— Οι λαοί δαγκώνουν το χέρι που τους χαιδεύει και γλύνουν το χέρι που τους συντρίβει.

Θανατική εκτέλεση στο Μεξικό, προ αρκετού πλήθους περιέργων.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Όπου η Χρηστίνη, αντί να θανατωθή, φυγαδεύεται από τον ίδιο το Σουλτάνο. Μια περίεργη επιστολή του Ίμβραήμ. Η ανατροπή του κι' ο θάνατός του στη φυλακή. Το παιδί της Χρηστίνης αναγορεύεται Σουλτάνος με όνομα Μωάμεθ Δ' και το παιδί του Σουλτάνου γίνεται Καθολικός καλόγερος. Η αποκάλυψις του μεγάλου μυστικού. Μια συγκινητική συνάντησις. Μητέρα και γιός. Η ευεργεσία του Μωάμεθ Δ', στο σκληρωμένο Έθνος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'. ΙΑΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς η Χρηστίνη, η θραία σκλάβια από την Κρήτη, την οποία ο Σουλτάνος Ίμβραήμ είχε συμπαθήσει τόσο, ώστε να την κάνει παραμάνη του διαδόχου του, απειρώθηκε να δρατετυθεί από το παλάτι, αφού προηγουμένως αντικατέστησε το διάδοχο του θρόνου με το παιδί της. Είδαμε ακόμη πώς συνελήφθη και καταδικάσθη εις θάνατον, χωρίς σίτες ραδιουργίες της Σουλτάνης Ταρκάνης.

Όταν οι Γεννίσαροι ωδήγησαν την Χρηστίνη στο μέρος όπου επρόκειτο να γίνη ο αποκεφαλισμός της, ο Σείχιου-λίσλαμς βλέποντας την ωμορφιά της και το θράος της ανάρτημα την λιπήθηκε και θέλησε να τη σώσει. Της υποσχέθηκε λοιπόν ότι θα της γλύτω-νε τη ζωή αν δεχότανε να γίνη Μωαμεθανή.

Η Χρηστίνη όμως του απάντησε περήφανα:

— Προτιμώ να πεθάνω Χριστιανή, παρά να ζήσω Τούρκα.

Τότε ο Σείχιου-λίσλαμς, μη μπορώντας να κάνει κι' αλλιώς, την παρέδωσε στους δημίους για να την αποκεφαλίσουν.

Μα παραδόξως, οι δήμιοι που ήταν ντυμένοι στα κατακόκκινα και κρατούσαν διω σάκους αδειανούς στα χέρια τους, αντί να την αποκεφαλίσουν, τη βάλεν μέσα σε μια θάλακα και άνοιχτηκε στη θάλασσα. Μέσα στη θάλακα μπήκε και ο έμπιστος ύπαιρτής του Σουλτάνου, Ίμβραήμ, ο οποίος είχε μια επιστολή του κυρίου του προς τον Κισλάραγ.

Η επιστολή αυτή έγραφε τα εξής:

«Κισλάραγα Ζουμπούλ.

»Πιστός μου άνθρωπος, θα σου παραδώσω την παραμάνη του παιδιού μου. Ξέρεις καλά ότι αυτή ή άτυχη γυναικα, η οποία θα ήταν αξία παντός σεβασμού, είναι Χριστιανή. Κανείς, ούτε εγώ ο ίδιος, κατόρθωσα να την κώω ν' αλλάξει την πίστι της. Μάρτυς μου ο Άλλάχ, ότι η γυναικα αυτή είναι ή πρώτη και μόνη που δίδαξε και σ' έμεινα ακόμη τον Δεσπότη της, το σέβας προς την δυστυχία.

»Σε διατάσσω, λοιπόν, να την παραδώσεις προς τους εν Κρήτη συγγενείς του συζύγου της, γιατί έδω στη Σταμπουλ, ή ζωή της βρίσκεται σε διαρκή κίνδυνο, εξ αιτίας της συζύγου μου Ταρκάνης.

»Για την επέλευσι της θελήσεως μου αυτής, σε καθιστώ υπεύθυνον με το κεφάλι σου.

ΙΜΒΡΑΗΜ ΠΑΔΙΣΑΧ».

Από την επιστολή αυτή μαθαίνουμε ότι ή διαταγή της Ταρκάνης δεν έεξετελέσθη, αλλά ότι ή Χρηστίνη σώθηκε από τον Σουλτάνο, ο οποίος ή συμπαθούσε εξαιρετικά και ίσως μάλιστα να την είχε ερωτευθεί.

Πέρασαν πέντε-έξι χρόνια από τότε. Οι Γεννίσαροι την εποχή εκείνη ήσαν δυσχεστήμενοι κατά του Σουλτάνου, για τον μαλακό χαρακτήρα του. Έκμεταλλευόμενη τη δυσχεσσία τους αυτή ή Ταρκάνη συνεννοήθηκε μαζί τους, έναντιον του συζύγου της Σουλτάνου. Καί έτσι στα 1648, εξέραγή ή μεγάλη στάσις των Γεννισάρων στον Ιππόδρομο της Κωνσπόλεως, ή οποία είχε ως αποτέλεσμα την εκθρόνισι του Σουλτάνου.

Τότε το παιδί της Χρηστίνης, που έτοιμο θεωρούσαν ως παιδί της Ταρκάνης και του Ίμβραήμ, αναγορεύθηκε Σουλτάνος σε ηλικία 7—8 ετών, υπό την κηδεμονία της θήθεν μητέρας του.

Έτσι ή Ταρκάνη, κυρία πελά της καταστάσεως, διέταξε να κλείσουν τον

Ένωματζί τι έγινε το αληθινόν παιδί της Κρητικιάς Χρηστίνης και ή μητέρα της Ειρήνη, που έμειναν στα Σουλτανικά ανάκτορα στην Πόλι;

Η γορή-Ειρήνη, όταν ο αγαπημένος έγγονός της έγινε Σουλτάνος, με το όνομα Μωάμεθ Δ', έμεινε μαζί του γιατί κι' αυτός την αγαπούσε και την τιμούσε εξαιρετικά.

Όταν μάλιστα ο Μωάμεθ μεγάλωσε αρκετά, ώστε να μπορεί να φυλάξει το μεγάλο μυστικό, ή γορή του απεκάληψε ποιά ήταν ή μητέρα του, πώς χάθηκε για να τον σώσει, και τις συνθήκες υπό τις οποίες ανέθηκε στον θρόνο.

Ο Μωάμεθ, έπειτα από την αποκάλυψι αυτή, άγάπησε ακόμη περισσότερον την Ειρήνη. Την έλεγε «ενετέ» και διέταξε να της κάνουν βασιλικές πε-

Ο Σουλτάνος Μωάμεθ Δ'.

συζυγό της και πρώην Σουλτάνο στη φυλακή, όπου και πέθανε έπειτα από ένα χρόνο από τη λύπη του.

Ενώ γινότουσαν αυτά στην Κωνσταντινούπολι, ή Χρηστίνη και το τραυματικό παιδί του Σουλτάνου, θροσκόνταν στη Μάλτα, όπου είχε ρίξει ή τρικυμία το καράβι με το οποίο ταξίδευε, αντί να το πάη στην Κρήτη.

Έκει ή Χρηστίνη βάπτισεν το παιδί του Σουλτάνου σ' ένα μοναστήρι Αντικων και έπειτα από αρκετά χρόνια ο διάδοχος του Τουρκικού θρόνου έγινε Καθολικός καλόγερος, και μάλιστα ή γούμενος του μοναστηριού, μέσα στο οποίο φυλαγότανε ο βραχίον του Αγίου Ιωάννου.

Στη Μονή αυτή υπάχει ως σήμερα κρημαμένη στον τοίχο ή ελασμογραφία του γιού του Σουλτάνου, ως ήρωέμου, μαζί με τις εικόνες των άλλων ήρωέμων της Μονής.

ποιήσεις, ως έδου στα 1665 πέθανε «καταβληθείσα εκ των θλίψεων, γιατί δεν ήδυνήθη ποτέ να μάθι τίποτε περί της τύχης της κόρης της Χρηστίνης», όπως αναφέρει ο Ιστορικός.

Πέρασαν ακόμη λίγα χρόνια. Ο Σουλτάνος είχε γίνει πιά άντρας, ήταν έφηβος έλαβε μια επιστολή από τη γνήσια μητέρα του, ή οποία του έγραφε ότι έπιθυμούσε να τον ιδή.

Ο Μωάμεθ, ο οποίος ήξερε το μυστικό της γεννήσεώς του, μόλις διάβασε την επιστολή αυτή, διέταξε άμέσως να του παρουσιάσουν τη Χρηστίνη.

Πού έτος ακριβώς συνέβη ή συνάντησι αυτή δεν είναι γνωστόν. Υποθέτουν όμως ότι τοίτο έγινε μετά το 1670.

Αφίονιμε τώρα τους αναγνώστες μας να φαντασθούν τη συγκινητικότητα της συναντήσεως αυτής, κατά την

οποία ή πολυθλασισμένη μητέρα είδε, έπειτα από τόσα χρόνια, το παιδί της και μάλιστα Σουλτάνον!...

*** Πόσον ωφέλησε το υπόδουλο Έθνος, ο Σουλτάν Θεόκλητος ή Μωάμεθ Δ', δεν είναι γνωστό. Ωστόσο ή Ιστορία αναφέρει ότι πρώτος αυτός διώρισε Έλληνες υπαλλήλους στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, και μάλιστα σε ήψητα αξιώματα. Τότε διορίσθηκε Μέγας και πρώτος της Πόλης διερμηνεύς ο διπλωματικός και σοφώτατος Παναγιώτης Νικουσης και πολλοί άλλοι.

Από τότε δε καλύτερεσε, κατά πολύ, ή τύχη του Έλληνισμού.

Εκτός των άλλων, ο Σουλτάν Θεόκλητος ή Μωάμεθ, παρέχώρησε στους Έλληνες τον τάφο του Σωτήρος Ίησου Χριστού, ενώ χαλούσαν τον κόσμο να τον καταλάβουν οι Φράγκοι και οι Γερμανοί.

Επίσης, όπως αναφέρει ο δικός μας Ιστορικός Παπαρηγόπουλος, ο Σουλτάνος Μωάμεθ Δ' κατήργησε ο ά-κάσιο παιδομάζωμα και απαγόρευσε τον διά της βίας εξισλαμισμό των Χριστιανών.

Αυτά αναφέρει το περίεργο χειρόγραφο της διδασκαλίας του ήμενούς Σούτου για τον Μωάμεθ Δ'.

Είπε αληθινά τόχα;

Ποιός ξέρει!...

Την εποχή εκείνη του σκοτούς και των μεγάλων ιστορικών γεγονότων, δια ήσαν δυνατά να γίνουν!...

Το μαρτυριό Έθνός μας, κατά τα χρόνια της σκλαβιάς του, έδινε πάντοτε μεγάλους άνδρας και μεγάλους κυβερνήτες, όχι μόνον στους τυνάνους του, αλλά και στους άλλους χριστιανικούς λαούς.

Είπε δε Ιστορικός αποδεξιμένο, ότι οι περίφημοι Κιοπρούλνδες, οι Μεγάλοι Βεζύροι, το παρτιάνο Κρητικόν Σουλτάνον, άνηκαν σε μια μεγάλη Έλληνική οικογένεια από την Κύπρο.

ΑΠΟΦΘΕΙΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

— Μην κρίνεις έναν άνθρωπο από τα ρούχα του, γιατί αυτά του τίκανε ο ράφτης.

— Μην τον κρίνεις από την καταγωγή του, γιατί και ο Κάιν καταγόταν από την πρώτη οικογένεια του κόσμου.

— Μην τον κρίνεις από την επιτυχία του ή την αποτυχία του στη ζωή, γιατί οι περισσότεροι αποτυγχάνουν, επειδή είναι άμιοι.

— Μην τον κρίνεις από την δικιλία του, γιατί και ο απαργώλος μάγει.

— Μην τον κρίνεις από την κατοικία του, γιατί οι ποντικοί και ή σαύρες κατοικούν κάποτε σε πλουσιώτατα μέγαλα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ Κ. Ι. ΓΡΥΠΑΡΗ

Η καταγωγή του ποιητού. Πότε έγραψε τους πρώτους του στίχους. Η άγλη του προς την αρχαιότητα. Πώς προκαλούσε τον θαυμασμό των καθηγητών του. Έργα του κ. Γρυπάρη σε αρχαία γλώσσα και μετρική. Στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών. Πώς εστιαριπαρίστηκε ως «μαλλιαρός». Το μεταφραστικό του έργο. Ο «Εθνικός Ύμνος» μεταφρασμένος στην αρχαία Έλληνική, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

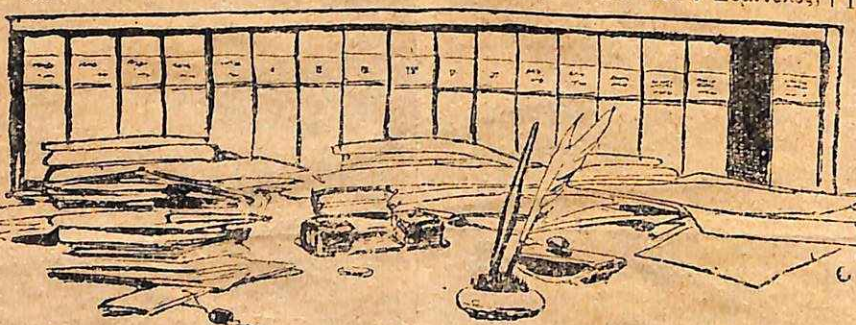
Πολύ λίγοι απ' όσους παρακολουθούν τη ζωή των ποιητών μας και των συγγραφέων μας ξέρουν ποιά ήταν τα πρώτα βήματα του κ. Γρυπάρη στη λογοτεχνία. Πότε άρχισε να γράφει και πόσος καιρός έμεσολάβησε από τότε που έγραψε τους πρώτους του στίχους ως την εποχή που με την περίφημη σειρά των συνέντευτων, την οποία δημοσίευσε στην «Εστία» — το καλύτερο και σοβαρότερο περιοδικό εκείνης της εποχής, έγινε απ' τη μια μέρα στην άλλη γνωστός σ' όλους τους φιλολογικούς κύκλους της Ελλάδας. Την περίοδο αυτή ακριβώς της ζωής του κ. Γρυπάρη θα ήθελα να κάνουμε γνωστή στους αναγνώστες μας με όλες τις χαρακτηριστικές λεπτομέρειες.

Ο πατέρας του ποιητού των «Σαραβαίων», Σίμωνος την καταγωγή, ήταν εγκατεστημένος στην Πόλη, όπου είχε βιβλιοπωλείο. Ο ποιητής όμως δεν γεννήθηκε εκεί. Γεννήθηκε στη Σίφου, ένα καλοκαίρι που οι γονείς του είχαν πάει να επισκεφθούν το πατρικό αυτό νησί του Αιγαίου.

Τα γυμνασιακά μαθήματα τα παρακολούθησε στη Μεγάλη του Γένους Σχολή, το «καπιτωλίο» αυτό του κλασικισμού, όπου τα Έλληνόπουλα έμάθαιναν τα πιο αγερά ελληνικά, όπως λέγαν οι παλιότεροι. Πραγματικά, το Γυμνάσιο αυτό, από τα καλύτερα του Γένους, φημιόταν για τους μοναδικούς καθηγητές του των αρχαίων ελληνικών.

Στη Μεγάλη του Γένους Σχολή — άρχισε να μάς διηγείται ο κ. Γρυπάρης, μέσα στο γραφείο του του Έθνικου Θεάτρου, του οποίου, ως γνωστόν, ανέλαβε τη διεύθυνση — δεν θυμάμαι σε ποιά ακριβώς τάξη έγραφα τους πρώτους μου στίχους. Δεν ήσαν, όπως συμβαίνει συνήθως σ' αυτή την ηλικία στίχοι λυρικοί, αλλά έπη ελκλίκεια, κομικοί περιεχόμενοι, γραμμένα σε αρχαίο μέτρο — έξιμετρο — και σε μια περίεργη γλώσσα δημοτική. Φυσικά, την εποχή εκείνη, δεν είχα την παραμικρότερη ιδέα ότι ακόμα από τη γλωσσική ζήτημα. Θυμάμαι πως ένα από τα έπη μου από τα είχα τίτλο «Σφαγευαυαυαυα», κατά το «Βατραχουομαχία», το γνωστό κομικό έπος που λένε πως το γράφει ο Όμηρος. Στο έπος αυτό είχα βάλει όλη μου τη μυθολογική σοφία, ή οποία ήταν άρκετη για την τότε μου ηλικία, επειδή η αρχαία ελληνική μυθολογία μου άρεσε τρομερά και τη μελετούσα με μανία. Στη δεύτερη τάξη του γυμνασίου άρχισα να διαβάζω ξένες φιλολογίες, γαλι-

κή και γερμανική — ήμουν άρκετά προχωρημένος στις γλώσσες αυτές — και τον ίδιο καιρό άρχισα να γράφω και ποιήματα στην αρχαία ελληνική γλώσσα. Μερικά από τα ποιήματα αυτά δημοσιεύθηκαν σ' εφημερίδες και περιοδικά της Πόλης, συνοδευόμενα από πολύ καλακευτικά σχόλια. Εκείνη την εποχή μετέφρασα και μερικά κομμάτια από τους «Αγαστάς» του Σίλλερ — έμμετρη τραγωδία — σε αρχαία επίσης ελληνική γλώσσα και μετρική, συγγενώς δε εξακολουθώ να γράφω και πρωτότυπα ποιήματα, κατ' ευθείαν στα αρχαία ελληνικά. Στη Μεγάλη του Γένους Σχολή μαθαίναμε μετρική και συχνά έκαναμε συνθέσεις ποιημάτων. Σ' ένα από τους διαγωνισμούς αυτούς έγραφα εκ του προχείρου περισσότερους από ογδοήντα στίχους, κατ' ευθείαν στα αρχαία ελληνικά. Το ποίημα είχε

θέμα τον «Θάνατο του Ορφέως» και το μέτρο ήταν ο δακτυλικός έξιμετρος, το μέτρο σι, ή ποίε ενε γαλαίονη ή Πυλία και ή Οδύσεια. Το ποίημά μου αυτό το δημοσίευσσε σε κάποιο περιοδικό της Πόλης ο καθηγητής μου Σαλταλός, ένας θαυμαστικός δάσκαλος.

Τί άλλο έγράφατε εκείνη την εποχή;

— Έγραφα και ώδες Πινδαρικές και άλλα ποιήματα σε διάφορα μέτρα αρχαία. Συγγενώς όμως καταγινόμεν πολύ και με τους ποιητές της «Ανθολογίας», τους «Αλεξανδρινούς πνευματικούς», οι οποίοι με επήρουν πριν από τους Γάλλους Παρυσιακούς.

Για τους «Αλεξανδρινούς ποιητές» είχα γράψει και μια «κρυπτοεπική μελέτη», ή οποία είχε άρχισα να δημοσιεύω σ' ένα περιοδικό, δε εκόπη όμως ή δημοσίευση της γιατί διακόπη και ή έκδοσή του εν λόγω περιοδικού ύστερα από το τρίτο τεύχος.

Με τους αρχαίους τραγικούς και τον Αισχύλο, ιδιαίτερος, τον οποίο μετέφρασα τόσο αριστουργηματικά, ποτε άρχισα να καταγινόμε; — Από τις τελευταίες τάξεις του Γυμνασίου. Τον «Αγαμέμνονα» του Αισχύλου άρχισα να τον μετάρφρζω όταν ήμουν στα γυμνασιακά ακόμα θρανία, φυσικά στην καθαρεύουσα των καλότερων έλληνοστών της εποχής — ή οποία τότε σπουδάζαμε, ώστε μίλησε πολύ καλακευτικά για τη μετάφρασή μου από την έδρα του Πανεπιστημίου. Μα και ο Σειντέλως,

προχείρου, όχι δυο μόνον, αλλά κατ' ετερόστυχα του Έθνικού «Υμνου», ένω απ' τους άλλους, μολονότι ήσαν τεταρτοτατείς και είχαν έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχε καταφέρει τόσο καλά.

Και τότε άρχισα να γράφω σε τίς μετρικές; — Την ίδια εποχή, ενώ φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο. Πρέπει όμως να πω ότι στην καθαρεύουσα δεν είχα γράψει τίποτε απολύτως. Έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχαν καταφέρει τόσο καλά. Και τότε άρχισα να γράφω σε τίς μετρικές; — Την ίδια εποχή, ενώ φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο. Πρέπει όμως να πω ότι στην καθαρεύουσα δεν είχα γράψει τίποτε απολύτως. Έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχαν καταφέρει τόσο καλά.

Αυτό συνέβη κατά το 1890 ή 91. Από τότε πεία έθεωρούμην μ' ένα δυο άλλους ως ο μόνος άντιπρόσωπος των δημοτικιστών στο Πανεπιστήμιο. Όταν τελείωσα τις σπουδές μου, διορίστηκα διευθυντής κοινοτικών

σχολείων, όχι δυο μόνον, αλλά κατ' ετερόστυχα του Έθνικού «Υμνου», ένω απ' τους άλλους, μολονότι ήσαν τεταρτοτατείς και είχαν έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχαν καταφέρει τόσο καλά.

Και τότε άρχισα να γράφω σε τίς μετρικές; — Την ίδια εποχή, ενώ φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο. Πρέπει όμως να πω ότι στην καθαρεύουσα δεν είχα γράψει τίποτε απολύτως. Έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχαν καταφέρει τόσο καλά.

Και τότε άρχισα να γράφω σε τίς μετρικές; — Την ίδια εποχή, ενώ φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο. Πρέπει όμως να πω ότι στην καθαρεύουσα δεν είχα γράψει τίποτε απολύτως. Έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχαν καταφέρει τόσο καλά.

Και τότε άρχισα να γράφω σε τίς μετρικές; — Την ίδια εποχή, ενώ φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο. Πρέπει όμως να πω ότι στην καθαρεύουσα δεν είχα γράψει τίποτε απολύτως. Έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχαν καταφέρει τόσο καλά.

Και τότε άρχισα να γράφω σε τίς μετρικές; — Την ίδια εποχή, ενώ φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο. Πρέπει όμως να πω ότι στην καθαρεύουσα δεν είχα γράψει τίποτε απολύτως. Έρχασται μ' όλη την ήσυχία τους στο σπίτι τους, κανέναν δεν τα είχαν καταφέρει τόσο καλά.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ

Για την περίφημη Γαλλίδα ήθοποιό Μαλιμπράν διηγούνται το έξης άθηντικό ανέκδοτο, από το οποίο φαίνεται ή μεγάλη καλωσύνη της ψυχής της.

Μιά μέρα ή καλλιτέχνις πήγε να επισκεφτή ένα νοσοκομείο, στο οποίο ένοσηλεύοντο μικρά παιδιά. Μόλις όμως μπήκε μέσα, αντίκρισε μιά σπηνή άρκετά συνηθισμένη.

Ο γιατρός είχε παραγγείλει για ένα άρρωστο παιδάκι να κάνει απαραίτητως λουτρό, αλλά αυτό άρνούνταν με τόση έπιμονή και με τόσο πείσμα, ώστε κινδύνευε να πάθι νευρική κρίση, ή οποία άσφαλώς θα έπεδείκνυνε τη θέσι του.

Η Μαλιμπράν, όταν έμαθε την ατία της άρνήσεως του παιδιού, πήγε κοντά του και του είπε χαϊδευτικά :

— Πές μου, μικρό μου, αν σου τραγουδήσω κάτι, θα θελήσης να κάνεις λουτρό;

Το παιδί δεν απάντησε.

— Η καλλιτέχνις άρχισε τότε με τη μελωδική της φωνή να τραγουδά μιά σεργάνα, ή οποία συγκίνησε όλο το προσωπικό του νοσοκομείου, όχι όμως και τον μικρό άρρωστο.

Τότε ή Μαλιμπράν, βλέποντας πως δεν είχε κατορθώσει τίποτε με το τραγούδι της, αποφάσισε να προβή σ' μιά ακόμα θυσία.

— Αν μωρό εγώ πρώτα στο λουτρό, είτε στο μικρό, θάρρης και συ μαζί μου;

Ο μικρός βόηκε... συμφέρονσα την πρότασή της και δέχτηκε.

Οι γιατροί, ύστερα από την απόφαση αυτή της άειόδου παραμέρισαν και την άρνησιν να γδυθή και να κάνει μπάνιο χωρίς να θέλη.

Και έτσι, χωρίς στην καλωσύνη της Μαλιμπράν, ο μικρός άρρωστος έγινε καλά.

σχολεύω — δημοτικό και ελληνικό — στην Πόλη και κατόπιν στο Άρτάκι. Τότε πρωτοδημοσίευσσε με ψευδώνυμο συνήθως μου στη «Φιλολογική Ηχώ», ένα Πολιτικό περιοδικό. Κατόπιν τα έστειλα στην Αθήνη, ο οποίος τα δημοσίευσσε στην «Εστία». Τα παρακάτω είναι γνωστά.

— Πεζά δεν έγράφατε, κύριε Γρυπάρη;

— Πολύ λίγο. Μερικές κριτικές, μερικά χρονογραφήματα και διηγήματα στη «Φιλολογική Ηχώ». Το κυρίως έργο μου είναι λυρικό. Αυτό θέλω να είμαι : Ένας λυρικός ποιητής.

Και αυτό πραγματικά έμεινε ο κ. Γρυπάρης. Ένας καθαρά λυρικός ποιητής, από τους δυο-τρεις καλύτερους λυρικούς που έχει σήμερα ο τόπος μας.

ΚΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Δαμιανού, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους δατικά ύποθέσεις παρ' άπανσι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης : Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά ύποθέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η πονηρία ενός μικρού Ιταλού. Η «Ιλιάς» με την αφιέρωσή του... Όμηρου. Ο Βάγνερ και ο άριθμός 13. Ποιό ρέλο έπαίξε στη ζωή του ο μερκαίος άριθμός. Ο κοντυλοφόρος του Ροστάν κι' ο πονηρός ξενοδόχος. Ένας μαθητής του Μασκάινι. Ένα ανέκδοτο του Βολταίρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Για τη «Φρατζέσκα» ντά Ρίμινι, το γνωστό άριστούργημα του Γαβριήλ ντ' Αννούντσιο, υπάρχει το έξης ανέκδοτο :

Κάποιος μικρός μαθητής από το Μιλάνο, όσας είχε ανάγκη από χρήματα, έκλεβε διάφορα βιβλία από τη μεγάλη βιβλιοθήκη του πατέρα του και τα πουλούσε στο γειτονικό βιβλιοπωλείο.

Μιά μέρα παρουσίασε στον βιβλιοπώλη και έναν τόμο της «Φρατζέσκα» ντά Ρίμινι, ή οποία ανήκε στον πατέρα του. Η έξης ιδιοχείρη αφιέρωσή του ποιητού προς τον πατέρα του μικρού :

Σε σένα που με καταλαβαίνεις,

Αδελφίε Μπατρακούι,

το αφιερώνω.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ο βιβλιοπώλης μόλις είδε το αυτόγραφο ένθουσιάστηκε :

— Μπαρό, μικρό μου, του είπτε. Αυτή τη φορά θα σου δώσω ένα φράγκο παραπάνω από τις άλλες. Αν έχεις κι' άλλα τέτοια βιβλία, φέρε μου τα. Να προσέχης όμως να έχουν πάντα αφιέρωσεις.

Ο μικρός την έπομένη, έπειδή χρειάστηκε χρήματα, κατέφυγε πάλι στην πατρική βιβλιοθήκη και πήρε για ξεπούλημα μιά «Ιλιάδα». Θυμήθηκε όμως τη συμβουλή του βιβλιοπώλου και, για να δώσει περισσότερη αξία στο βιβλίο, έγραψε πάνω το έξης :

Αδελφίε Μπατρακούι,

σε σένα το... φίλο μου το αφιερώνω.

ΟΜΗΡΟΣ

Ο βιβλιοπώλης, μόλις διάβασε τη μοναδική αυτή αφιέρωση, έδωξε με τις «κλωστής» σχεδόν το μικρό, ο οποίος από τότε δεν ξαναπάτησε στο μαγαζί του.

Μεταξύ των καλλιτεχνών οι όποιοι θεωρούσαν τον άριθμό 13 ως γροισούζιο και τον φοβόντουσαν υπερβολικά, συγκαταλέγεται και ο περίφημος μουσουργός της Γερμανίας Βάγνερ.

Την πρόληψή του αυτή την έφαιε στο ότι ο «Τραγκούζερ», το γνωστό άριστούργημά του, το οποίο έσυνέμεινε στο Παρίσι καταπληκτικό... άποτυχία, έτελειωσε στις 13 Απριλίου 1845 και παρέρστη στις 13 Μαρτίου 1861.

Μιά μέρα παρετέθη στη Βετιμόρη προς τιμήν του μουσουργού ένα γαίμα, στο οποίο έπρεπε να παρακαθήσουν 13 συνδαιτηγμένες. Και όταν ένας απ' αυτούς αρρώδηκε να φύγει, ο Βάγνερ του φώναξε :

— Να μη φύγης κανέναν πριν από μένα. Γιατί εγώ πρέπει ναίαι ο δέκατος τρίτος, αυτός που θα πεθάνει πριν κλείσει ο χρόνος.

Τα λόγια αυτά τα έλεγε γιατί ήταν κουρασμένος από τη ζωή και ήθελε πραγματικά να πεθάνει.

Ο Βάγνερ φοβόταν τον άριθμό 13 και γι' άλλους λόγους. Έν πρώτοις το άθροισμα των γραμμάτων του όνοματεπωνύμου του ήταν 13. Έπειτα το έτος της γεννήσεώς του, το 1813, προσθετόμενο σχημάτιζε πάλι τον ίδιο άριθμό.

Ο Βάγνερ φοβόταν τόσο τον άριθμό 13, ώστε ποτέ δεν δέχτηκε να γίνει δοκιμή μελοδράματός του στις 13 του μηνός. Το περιεργότερο είναι ότι πέθανε αληθινά στις 13 Φεβρουαρίου.

Ο συγγραφέας του «Σιρανό ντε Μπερσεράκ» Έδμόνδος Ροστάν, συνή-

σταν και να τη φυλάσσει για να την πουλήσουμε στους Έγγλέζους περιηγητές...

Ο ξενοδόχος σκέφτηκε λίγο κι' απάντησε :

— Δεν συμφωνώ με τη γνώμη σου. Οι Έγγλέζοι είναι κοντοί και έπομένως πάει πολύ να τους πουλήσουμε την ίδια την πένα. Έχω στο νου μου ένα άλλο σχέδιο.

Την άλλη μέρα άγόρασε τρακόσιους κοντυλοφόρους, τους έμελάνωσε και τους έέθεσε στο κατάστημά του με την έξης επιγραφή :

«Η πέννας αυτές δουτήθηκαν

μέσα στο καλαμάρι όπου δοτήξε την

πένα του και ο Έδμόνδος Ροστάν !»

Και πραγματικά μέσα σε μιά βδομάδα ο... Ιστορικοί κοντυλοφόροι έγιναν ανάγραστοι ! Οι κοντοεγγλέζοι τους άγόρασαν όλους !...

Κάποτε, ενώ ο περίφημος μουσουργός Μασκάινι δραιοόταν στο Λονδίνο, άκουσε ένα όργανό που έπαίξε την «Καβαλερία Ρουστικάντα» του, κατά τρόπο φυσικά που την έκανε άγνωστη.

Ο μουσουργός θύωσε, πλησίασε τον οργανοπαίκτη και άκου το έκανε δριμύεις παρατηρήσεις, άρχισε να παίζει ο ίδιος.

— Έτσι παίζεται αυτό το κομμάτι κι' όχι όπως τόπαλξες εσύ ! του είπτε φεύγοντας.

Που να φανταζόταν όμως τη συνέχεια ! Την άλλη μέρα ο οργανοπαίκτης παρουσιάστηκε στους δόμους, έχοντας κολημένη στ' όργανό του την έξης επιγραφή :

«Εχομμάτι... μαθητής του Μασκάινι !»

Ο μέγας φιλόσοφος και συγγραφέας Βολταίρος σχετιζόταν με κάποιον μέ-

ριο λόγο της εποχής του, τον άδβα Κογιές, ο όποιος είχε την άνάσσεια να διακηρύττει ότι από όλους τους συγγραφείς των μύθων ο Βολταίρος κι' αυτός έπρόκειτο ν' αποθαναιωθούν.

Μιά φορά λοιπόν εγκαταστάθηκε στον πόρνο του Βολταίρου και άρχισε να περιών ημερών να τονωπάτη εις βάρος του οικοδεσπότη.

Μά ο Βολταίρος στο τέλος τον διαέθηκε κι' ένα ποτήρι γιογιόνακι προς τον άδβα, ο όποιος έγινε ευχαριστός το γάλα του, του είπτε :

— Έξέρεις, άγαπώμενε μου Κογιές, ποιά ήε ή διαφορά μεταξύ σου και του Άνν Κιζώτου;

— Όχι, δεν ξέρω, άποκρίθηκε ευπαικώς ο άδβα.

— Να σου πω το εγώ τότε. Ο μόνος Άνν Κιζώτης έπαυσε τα πανδοχεία για να πάει να πείσει τους αθη-
νους για... πανδοχεία !

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Τὴν πριγκίπισσα Γιοβέλλα ντὲ Μαλφιέρα! φώναξε ἡ Νόρα.

— Τὴν ξέρετε λοιπόν; εἶπε ἡ Βαρβάρα ξαφνιασμένη. «ὦ! τότε εἰστε χαμένη... Ὅποιον πλησίασει ἡ καταραμένη αὐτὴ γυναῖκα, τὸν κάνει νὰ υποφέρει καὶ νὰ πεθάνῃ...»

— Ἀλλοίμονο! φθόβισε ἡ Νόρα, ἀνατριχίλωντας. Τὸ ξέρω.

— Ἐννε λοιπὸν ἀλήθεια;... Καὶ σὰς ἀκούα σὰς ἔκανε νὰ υποφέρετε μὲ τὸ τρομερὸ μῖσος της... Ἀκούστε!... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα θέλησε νὰ μὲ δολοφονήσῃ...

— Φώναξε! εἶπε ἡ Νόρα. Τί της ἔκανες λοιπόν;

— Ἦθελε νὰ μὲ ἐκδικηθῇ γιατί δὲν σκότωσα ἕνα δυστυχημένον κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο κκαδιόκει με τὸ μῖσος της καὶ τὸ ὅποιο τὸ ἔκλεψε ἀλλοτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της...

— Τί τρομερὲς ἀτιμίες, Θεέ μου!

— Σὰς λέω ὅτι θὰ διακηρύξω σ' ὅλο τὸν κόσμον... Πρέπει ἡ γυναῖκα αὐτὴ νὰ συλληφθῇ, νὰ δικασθῇ καὶ νὰ καταδικασθῇ... Γιατί σκορπίζει γύρω της τὸ θάνατο, τὴν ἀτιμία καὶ τὴν καταστροφή... Ναι, καὶ αὐτὴν ἀκούα τὸν εὐγενὴ ἄρχοντα βαρώνου ντὲ Ροβέρτου προσπάθησε νὰ τὸν ἀτιμάσῃ... Τὸν ἔβαλε νὰ κάνει μὴ ἀτιμὴν πράξη... «ὦ, κυρία! τρέψετε... Μὴ χάσετε οὕτε στιγμή... Ὁ βαρώνος εἶνε χαμένος ἂν συναντήσῃ τὴν καταραμένη αὐτὴ γυναῖκα... Φευγάτε με τὰ χαράματα καὶ μὴ χάνετε οὕτε στιγμή... Προσάνατε τὸν ἀραβωνιαστικὸ σας... Καὶ μὴν ξεχάσετε αὐτὸ πού σας εἶπα... Πρέπει ἡ Μαλφιέρα νὰ δικασθῇ καὶ νὰ θανατωθῇ...»

Ἐξαντλημένη ἡ Βαρβάρα ξανάπεσε στὸ κρεβάτι της καὶ ἀμέσως βυθίστηκε σ' ἕνα νευρικὸ ὕπννο... Ἡ Νόρα, βλέποντάς την νὰ κοιμάται, ἀποσύρθηκε...

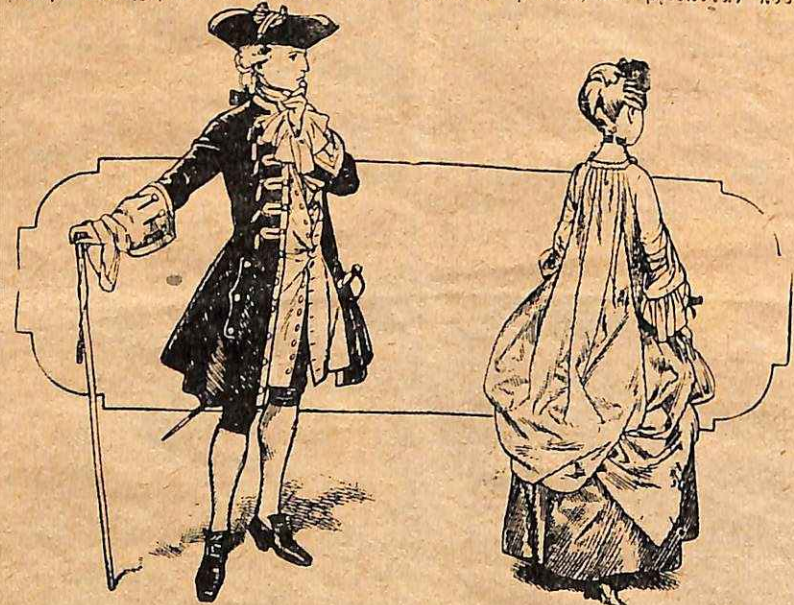
Ὁ Κόκκινος Τζιλ δὲν εἶχε χάσει ὅτε λέει ἀπὸ τὴ συνουσία αὐτὴ καὶ ὅλως ἡ Νόρα ἀνέθηκε στὸ δωμάτιό της, προνόησε σὺνδροντας ὡς τὸ κρεβάτι της μέγαιρας.

Περήμενος ἐκεῖ ἐπὶ πολλὴν ὥρα, ἀκίνητος, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του. Βαστούσε στὸ χέρι του ἕνα ἐγγεγραμμένο. «Ὅταν, τέλος, βεβαιώθηκε, πὺς ἡ γοργὴ κοιμόταν βαθειά, διευθύνθηκε πρὸς αὐτήν, γλιστρώντας ἀνὰ φάντασμα. Τέλος ἔφτασε κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ κόπασε τὸ ὄμμα του. Ἐπειτα ὕψωσε τὸ χέρι του, ἔτοιμος νὰ γρυπνήσῃ... Μὰ σὲ λίγο τὸ ἔφηρε σιγὰ-σιγὰ νὰ πῶσι πάλι κάτω...

— Νὰ τὴ σκοτώσω; ἀναρωτήθηκε ὁ ἑαυτοῦ. Ἀν τὸ κάνω αὐτό, ἡ καταραμένη πριγκίπισσα Μαλφιέρα θὰ εὐχαριστῇ πολλοὺς. Μὰ θὰ μὲ πιστέψῃ τάχα;... Κι' εἰπετα, διέβλεπε, ὅποιοι ἡ καταραμένη αὐτὴ γοργὴ νὰ

βάλῃ τίς φωνές... «Ὅλα καὶ ὅλα... Δὲν ἔχω καμμιὰ ὀρεξὶ νὰ μὲ κρεμάσουν...» Ἐπειτα, αὐτὸ δὲν εἶνε δουλειὰ δική μου... Τὸ καλύτερο πού ἔχω νὰ κάνω εἶνε νὰ φύγω ἀμέσως καὶ νὰ εἰσδοποιήσω τὴν πριγκίπισσα... Ἐτσι, θὰ μ' ἀνταμειφθῇ ὅπως καὶ ἂν εἶχα σκοτώσει τὴ γοργή... Καὶ στὸ κάτω-κάτω, δὲν κινδυνεύω καθόλου!

Καὶ ὁ ληστής, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκανε μὴ κίνησι γιὰ νὰ τραβηχθῇ πίσω καὶ νὰ φύγῃ... Μὰ ἔξαφνα τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ μπόγο τῆς Βαρβάρας, πού τὸν εἶχε κοντὰ της, ἐπάνω στὸ κρεβάτι της. Τότε, σιγὰ-σιγὰ, μὲ γλίτες προφυλάξεις, μὲ μὴ διαβολικὴ ἐπιδεξιότητα, ἄρχισε νὰ τὸν τραβάη πρὸς τὸ μέρος του. Ὅσῳκις ἡ Βαρβάρα ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι, σταματοῦσε καὶ ἐπιλιονόταν μὲ τὴν κοιλία. Τέλος, πῆρε τὸ μπόγο στὰ χέρια του, χωρὶς αὐτὴ νὰ

Ἡ Φιλίνη γύρισε τίς πλάτες της πρὸς τὸ Λαέρτη...

ζυγνήσῃ καὶ ξαναγύρισε στὴ μεγάλη χθούσα τοῦ πανδογείου. Ἐκεῖ κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ τὸν ἀνοίξε...

— «ὦ! ὦ! ἔκανε ἄμεσως μὲ τὰ μάτια του διάπλατα ἀνοιγμένα ἀπὸ τ' ὀνμασμοὺ καὶ τὴν κατὰπληξί.

Ὁ μπόγος ἦταν γεμάτος ἀπὸ γοισά νομισματα, κομμάτια, διαμαντινά... Περιεῖχε μὴ ὀλόκληρη πειουνσία... «Ὅλα τὰ κέρδη τῆς φοιχτῆς μέγαιρας ἀπὸ τίς ἀτιμίες της.

— Καλὴ καρδιά! φθόβισε ὁ ἀταίγαντος. Ἐπαρῶς! Δρόμο... Μὰ πὸν Διάβολο, δὲν ἔχουν τὸν καιρὸ μου!

Καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ πανδογείου, βῆκε ἔξω καὶ ἐξαφανίστηκε μὲς σὲ σκοτάδι τῆς νύκτας...

ἡ ὁποία, καθὼς ζύγνησε, δὲν βρέθηκε κοντὰ της τὸν πολυτίμο μπόγο της, πού περιεῖχε ὀλόκληρὴν τὴν περιουσίαν της. Ἡ ἀγωνία καὶ ὁ τρόμος πού τὴν κυρίευαν τότε ἦσαν ἀπερίγραπτα.

Ἀρχισε νὰ οὐλιάξῃ καὶ ἔπειτα, συντρυμμένη ἀπὸ τὴ συμφορὰ της, σωριάστηκε ἀναίσθητη στὸ κρεβάτι της.

Ἀκούγοντας τίς κραυγὲς τῆς μέγαιρας, ὁ ξενοδόχος ἔσπευξε ἀμέσως, στὸν δωματίό της, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὀλόκληρο τὸ προσωπικό του. Ἀρχισε νὰ τὴν περιποιεῖται καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα κατῳρῶσε νὰ τὴ συνεφέρει ἀπὸ τὴ λιποθυμία της.

— Ὁ μπόγος μου! φώναξε ἡ γοργὴ ἀνοίγοντας τὰ μάτια της. Ὁ μπόγος μου! Δώστε μου πίσω τὸ μπόγο μου! Ἀμέσως ὅλοι ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν τὸν περιφρῶ μπόγο, ὁ ὁποῖος, φυσικά, δὲν βρισκόταν πουθε-

— Ἐκεῖ θὰ πάω καὶ ἐγώ, τοὺς εἶπε. Ἀν ξανασυναντηθῶμε, θὰ ξαναστήσουμε τὸ θιασὸ μας καὶ ἔγω τὴν πεποιοῦμαι πὺς μὴ μὲρα ἡ τύχη θὰ χανομελάστῃ καὶ σὲ μὰς...

Ἐτσι, χωρίστηκαν καὶ ὁ Λαέρτης, συνδεδεμένος ἀπὸ τὴ Φιλίνη, ἡ ὁποία τὸν τελευταῖο καιρὸ φερνόνταν πολὺ στοργικῇ πρὸς αὐτόν, τρέδῃσε γιὰ τὴν Ἱταλία.

Τὸ ζευγάρι εἶχε διασχίσει περὶ τὴ μιστὴ Ἑλβετία καὶ μὴ μὲρα στάθησαν στὸ δρόμο τους, γιατί ἡ Φιλίνη ἦταν περὶ ἐξαντλημένη. Γιὰ πρώτη φορὰ μάλιστα ἀπὸ τότε πού τὴν εἶχε γνωρίσει: ὁ Λαέρτης εἶδε ἕνα δάκρυ νὰ ὀλῶνῃ τὰ μάτια της.

Ἡ καρδιά του σπάζαρχτηκε ἀπὸ τὸ θέημα αὐτό. Τοῦ ἦρε νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ κλάψῃ μπροστὰ της, ἀφοῦ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἦταν πάντα τόσο πρόσχωρη, φαινόταν τώρα λυπημένη.

Ἡ Φιλίνη ἀντέψε τὴ σκέψι τοῦ φίλου της καὶ, καταβάλλοντας μὴ προσπάθεια, κατῳρῶσε νὰ χανομελάστῃ... Ἐπειτα ἔβαρε τὸ κεφάλι της στὸν ὤμο τοῦ φίλου της, προσφέροντας τὸ μέτωπό της στὸ γαλὶ του.

Τότε οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀντάλλαζαν βλέμματα ἀγάπης, μουσκαμένα μὲ δάκρυα, γιατί τώρα ἡ Φιλίνη τὸν ἀγαποῦσε πραγματικά...

— Ναι! Ἐγὼ ὀλόκληρο τὸ θραχυρό μου! ὀφείλω νὰ λύσω ἡ γοργὴ φιλάδελφον.

Κι' ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— «ὦ! εἰγα τὰ χαρτί μου!... Τὰ οἰκογενειακά μου χαρτιά!... ὦ! δὲν ὕπαρχει δικαίος Θεός!...»

Τὸ ἀντίθετο θὰ ἔπρεπε νὰ πῇ, γιατί ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶνε πράγματι δικαίος, εἶχε ἀρρίψει νὰ τὴν τιμωρῇ γιὰ τὰ ἐγκλήματα της.

XX

ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Μετὰ τὴ φυγὴ τοῦ Γουλιέλμου Μάστερ ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Γκόλ-

γουωρ, ὁ Λαέρτης καὶ ὁ θιασὸς του, τοὺς ὁποῖους ἡ Μαλφιέρα ὑπομάρζωνταν ὡς συνενόχους του, εἶχαν διωχθεῖ ἀπὸ τὸν πόνο, χωρὶς καὶ νὰ λάβουν τὴν αἰσθητὴ πού τοὺς εἶχαν ὑποσχεθεῖ γιὰ τίς παραστάσεις τους.

Ἐτσι, οἱ φτωχοὶ ἰθροποιοί, χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη τους, ἄρχισαν νὰ περιπλανιόνται στὴ Γερμανία, χωρὶς νὰ σημειώσουν πουθενὰ καμμιὰ ἐπιτυχία. Σὲ λίγο ἡ φτώχεια τους ἦταν τέση, ὥστε ὁ Λαέρτης διέλυσε τὸ θιασὸ του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι καθεὶς τους θὰ τῷ γράφει μόνος του περὶ καλύτερα. Πούλησαν τὰ σκηνικά τους, τὸ ἀμάξι τους καὶ τὸ ἄλογο, καὶ τὰ γράμματα πού εἰσέπραξαν. τὰ μοιράστηκαν. Ἐπειτα ὁ Λαέρτης, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τοὺς συντρόφους του καὶ λατρεῖτο ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς συμβούλευσε νὰ φύγουν ἀπ' τὴ Γερμανία καὶ νὰ πάνε στὴν Ἱταλία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν Λαέρτη. Στὴν τύχη μάλιστα τοὺς ὑπέδειξε τὴ Νεάπολιν ὡς τὴν πόλιν πού ἔπρεπε νὰ πάνε.

— Ἐκεῖ θὰ πάω καὶ ἐγώ, τοὺς εἶπε. Ἀν ξανασυναντηθῶμε, θὰ ξαναστήσουμε τὸ θιασὸ μας καὶ ἔγω τὴν πεποιοῦμαι πὺς μὴ μὲρα ἡ τύχη θὰ χανομελάστῃ καὶ σὲ μὰς...

Ἐτσι, χωρίστηκαν καὶ ὁ Λαέρτης, συνδεδεμένος ἀπὸ τὴ Φιλίνη, ἡ ὁποία τὸν τελευταῖο καιρὸ φερνόνταν πολὺ στοργικῇ πρὸς αὐτόν, τρέδῃσε γιὰ τὴν Ἱταλία.

Τὸ ζευγάρι εἶχε διασχίσει περὶ τὴ μιστὴ Ἑλβετία καὶ μὴ μὲρα στάθησαν στὸ δρόμο τους, γιατί ἡ Φιλίνη ἦταν περὶ ἐξαντλημένη. Γιὰ πρώτη φορὰ μάλιστα ἀπὸ τότε πού τὴν εἶχε γνωρίσει: ὁ Λαέρτης εἶδε ἕνα δάκρυ νὰ ὀλῶνῃ τὰ μάτια της.

Ἡ καρδιά του σπάζαρχτηκε ἀπὸ τὸ θέημα αὐτό. Τοῦ ἦρε νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ κλάψῃ μπροστὰ της, ἀφοῦ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἦταν πάντα τόσο πρόσχωρη, φαινόταν τώρα λυπημένη.

Ἡ Φιλίνη ἀντέψε τὴ σκέψι τοῦ φίλου της καὶ, καταβάλλοντας μὴ προσπάθεια, κατῳρῶσε νὰ χανομελάστῃ... Ἐπειτα ἔβαρε τὸ κεφάλι της στὸν ὤμο τοῦ φίλου της, προσφέροντας τὸ μέτωπό της στὸ γαλὶ του.

Τότε οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀντάλλαζαν βλέμματα ἀγάπης, μουσκαμένα μὲ δάκρυα, γιατί τώρα ἡ Φιλίνη τὸν ἀγαποῦσε πραγματικά...

— Ναι! Ἐγὼ ὀλόκληρο τὸ θραχυρό μου! ὀφείλω νὰ λύσω ἡ γοργὴ φιλάδελφον.

Κι' ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— «ὦ! εἰγα τὰ χαρτί μου!... Τὰ οἰκογενειακά μου χαρτιά!... ὦ! δὲν ὕπαρχει δικαίος Θεός!...»

Τὸ ἀντίθετο θὰ ἔπρεπε νὰ πῇ, γιατί ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶνε πράγματι δικαίος, εἶχε ἀρρίψει νὰ τὴν τιμωρῇ γιὰ τὰ ἐγκλήματα της.

XX

ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Μετὰ τὴ φυγὴ τοῦ Γουλιέλμου Μάστερ ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Γκόλ-

κουσαν ἔξαφνα ἀπὸ μακριὰ τὰ κουδουνάκια ἐνὸς ἀλόγου, πού ἔφτανε σέρνοντας πίσω του ἕνα ἀμάξι. Οἱ δύο νέοι στάθηκαν στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου καὶ σὲ λίγο τὸ ἀμάξι, πού εἶχε μέσα δύο ἄντρες καὶ μὴ νῆα κόρη, πέρασε μπροστὰ τους.

Βλέποντας τοὺς ταξιδιωτὲς, ὁ Λαέρτης ἔδωκε μὴ κραυγὴ χαράς.

— Γουλιέλμο! φώναξε. Γουλιέλμο Μάστερ!

Ἀκούγοντας τὴν πρόσκλησί του, ὁ Γουλιέλμος—γιατί αὐτὸς ἦταν πράγματι—διέταξε τὸν ἀμάξι νὰ σταθῇ καὶ, πηδώντας ἀμέσως ἀπ' τ' ἀμάξι, ἔτρεξε πρὸς τὸ Λαέρτη μὲ τὴν ἀγκυλιὰ τοῦ ἀνοιγτή.

— Πῶς; Ἐδῶ ἐδῶ, ἀγαπημένε μου φίλε! φώναξε. Νὰ μὴ εὐτυχὴς συνάντησας!

Ὁ Γουλιέλμος καὶ ὁ Λαέρτης ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν. Μετὰ τίς πρώτες αὐτὲς διχρήσεις, ὁ Γουλιέλμος ἔβριξε μὴ ματιὰ στὰ τριμμένα ρούχα τοῦ Λαέρτη.

— Φτωχὲ μου φίλε, τοῦ εἶπε, πῶς σὲ βρῖσκω σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση;

— ὦ! εἶνε μὴ ὀλόκληρη ἱστορία. Μοῦ συνέδρασαν πεσιπέτες.

Τις ὁποῖες θὰ σὰς διηγηθῶ ἀργότερα. Μὰ εἰς πᾶσι μιλοῦσα τὴν τύχη σὰς ἔβγαλε ἐδῶ στὸ δρόμο μου, στὸ δρόμο τῆς Ἱταλίας...

Τότε ὁ Γουλιέλμος, δείχνοντάς του πρὸς τὸ ἀμάξι, τοῦ εἶπε:

— Θυμῆσου τὸν Γκόλγουωρ!... Θυμῆσου τὸν δυστυχημένον τρελλό, τὸν ὁποῖο ἔσωσε!... Θυμῆσου τὴν νῆα κόρη γιὰ τὴν ὁποία μὰς μιλοῦσε!

Τότε ὁ Λαέρτης γύρισε πρὸς τὸ ἀμάξι καὶ χαιρέτησε τὴ Μινιόν, ἡ ὁποία τὸν ἀνταπεδῶσε τὸ χαιρετισμὸ του μ' ἕνα χαριτωμένο χιμόνελο.

Ἐπειτα πλησίασε τὸν Λαέρτη καὶ θέλησε νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ μερικά λόγια... Μὰ ὁ Λαέρτης δὲν φάνηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίζῃ.

Τὰ γεγονότα περνῶσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ δυστυχημένου τρελλοῦ χωρὶς ν' ἀφίνουν σ' αὐτὸ κανένα ἔγχο.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ἡ Φιλίνη στεκόταν παράμερα...

Βλέποντας τόσο ἀπρόοπτα τὸ Γουλιέλμο, εἶχε νοιώσει τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατά... Ἐπειτα, σὰν εἶδε μέσα στὸ ἀμάξι τὴ Μινιόν, γλῶ-μιασε ἀπὸ ἐκρυπτὴ γυναικεῖα ζήλεια.

«ὦ! μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας... Ἡ Φιλίνη, ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ

λίγον καιρὸ εἶχε μεταμορφωθεῖ, ἡ Φιλίνη ἡ ὁποία δὲν ἀναγνώριζε περὶ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸς της, ἡ Φιλίνη, ἡ ὁποία εἶνε ἀρρίψει ν' ἀγαπᾷ τὸν Λαέρτη, βλέποντας ἔξαφνα τὸν Γουλιέλμο, ξανάγινε μὲ μὴς ἰδιοτροπία καὶ ἄστατη σὰν πρῶτα.

Ἐνωμένοι τώρα ἕνα ἐκδικητοῦ πείσμα, βλέποντας τὸν νεαρὸ Μάστερ καὶ μὲ τὸ ἀξιοτά-ροστο καὶ ἀγνὸ αὐτὸ

κοριτσάκι... Καὶ ὀρκίστηκε νὰ δοκιμάσῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ ξαναγινῇ κυρία τῆς καρδίας του... Γι' αὐτὸ γύρισε τίς πλάτες πρὸς τὸ Λαέρτη...

Σὲ λίγο, ὁ Γουλιέλμος τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του, τὸ ὁποῖο ἐκείνη κράτησε μεσὰ στὸ δικό της. Μὰ ὁ εὐγενικὸς καὶ σοβαρὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τῆς μίλησε, δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου.

— Μιλήσατε προηγούμενος γιὰ τὸ Γκόλγουωρ! τοῦ εἶπε. Κι' ἐγὼ ἄφρα καὶ ἐκείν μὴ ἀνάμνησι, ἡ ὁποία μοῦ εἶνε πολὺ προσφιλέ... Μὰ εἰσεῖ ἴσως νὰ τὴν ξεχάσατε...

Ὁ Γουλιέλμος κοκκίνησε ἔλαφρά...

— Δεσποινίς, εἶπε, ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ δὲν βγήκε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλὸ μου... Ναι, θυμάμαι τὸν πάγκο καὶ τίς κουδέτες πού ἀνταλλάξαμε σ' αὐτόν... Ἡμῶν πολὺ ἀσυλλόγιστος στὰ λόγια μου... καὶ τοῖμα νὰ ἐλπίζω πῶς μὲ συγχωρεῖσατε...

Ἀκούοντας τὸν ἔχο τῆς φωνῆς τῆς Φιλίνης, ἡ Μινιόν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μὴ κραυγὴ...

— ὦ! φθόβισε. Αὐτὴ ἡ φωνή!...

Αὐτὴ ἡ φωνὴ πού δὲν θὰ βγῇ ποτε ἀπ' τὴν καρδιά μου! Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία μιλοῦσε στὸ Γουλιέλμο, ὅταν ἐγὼ βρισκόμουν φυλακισμένη στὸν πόνο...

Καὶ ἔβριξε στὴ Φιλίνη ἕνα βλέμμα γεμάτο θλίβεθῇ καὶ πικρὴ περιέργεια.

— Νὰ λοιπόν, συλλογίζεσταν, ἡ γυναῖκα στὴν ὁποία ὁ Γουλιέλμος ὀρκίζετο αἰώνια ἀγάπη! Ἀλλοίμονο! εἶνε σὲ ἀλήθεια πολὺ ὠραία νῆα... Τί εἶμαι ἐγὼ

μπροστὰ της;... Δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο παρὰ μὴ στωχὴ ἀσιγγοπούλα. Καὶ, καθὼς ἔκανε τίς σκέψεις αὐτές, ἡ Μινιόν ἔτρεψε...

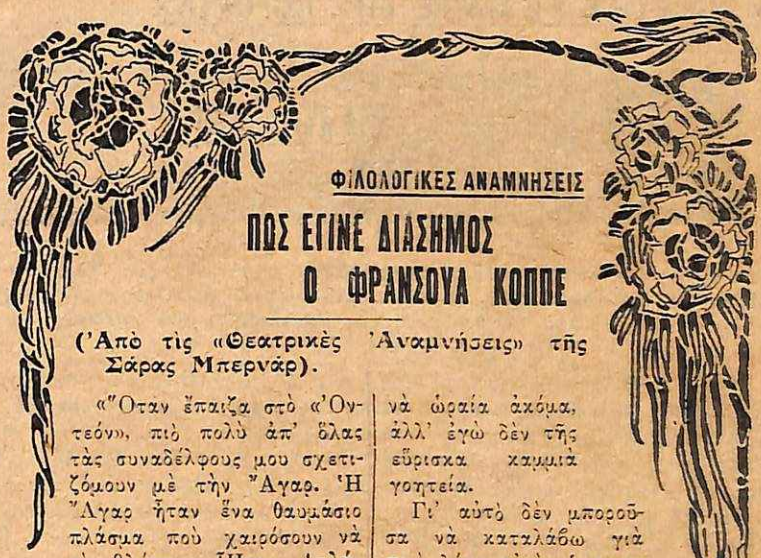
Φοιχτὲς ιδέες τὴν ἐδαοάνιζαν. Μὰ τίς ἐκρυβε μέσα της. Μονάχα ἄφρα νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς σὰν λυγμὸς καὶ κόπασε τὸ Γουλιέλμο μ' ἀγωνία.

Αὐτὸς τώρα εἶχε γυρίσει πρὸς τὸν Λαέρτη καὶ ἀλληλοδιηγόντουσαν τίς περιπέτειές των. Ὁ Λαέρτης δὲν ἔκρυψε διόλου τὴ θλίβεθῇ του κατὰ-στασι.

— Ἀ! φίλε μου! τοῦ εἶπε τότε ὁ Γουλιέλμος. Εἰλόγω τὴν τύχη πού σ' ἔβγαλε στὸ δρόμο μου. Πηγαίνεις στὴν Ἱταλία... Ἐκεῖ πηγαίνω καὶ ἐγώ... Δὲν θὰ χωριστοῦμε καθόλου.

— Μὰ, ἀγαπητέ μου Γουλιέλμο, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω εἰς βάρος τῆς φι-λίας σου... Ἐξ ἄλλου, ἔχεις συν-τροφία καὶ θὰ ἦμουν ἀδικοῦτος ἂν ἐρχόμουν μὲζ σου.

— Ἀ στείβεσαι βέβαια!... Τὸ πορτοφόλι μου εἶνε καὶ δικό σου καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς τόπος νὰ ἐξαντληθῇ... Ἐγὼ μὴ πολὺ πλούσιος καὶ δὲν ζοδεύω ὅτε τὸ ἕνα τέταρτο τῶν ὀσων μου στέλνει κάθε μῆνα ὁ πατέρας μου... Ἡ συντροφία σου θὰ εἶνε γιὰ μέ-να μὴ μεγάλη εὐτυχία. (Ἀκολουθεῖ).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΔΙΑΣΗΜΟΣ Ο ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

(Ἀπὸ τίς «Θεατρικὲς Ἀναμνήσεις» τῆς Σάρας Μπερνάρ).

«Ὅταν ἐπαῖξα στὸ «Ὀν-τέον», πῶς πολὺ ἀπ' ὅλας τὰς συναδέλφους μου σχετιζόμουν μὲ τὴν Ἀγαρ. Ἡ Ἀγαρ ἦταν ἕνα θαυμαστὸ πλάσμα πού χαίροσταν νὰ τὸ βλέπῃς. Ἦταν ὑψηλὴ, ὠχρὴ, μελαγχρονὴ, μὲ μεγάλα μαδρα γλυκὰ μάτια.

Μὴ μὲρα, ἐνὼ βρισκόμουν στὸ κα-μαρίνι μου, τὴν εἶδα νὰ μπαινῇ μέσα, συνδεδεμένη ἀπὸ ἕνα νῆο ἡλικίας περὶποῦ εἰκοσιπέντε χρόνων.

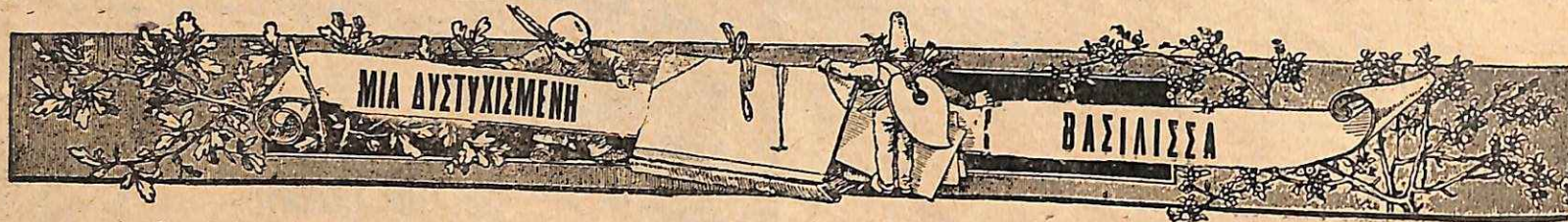
— Ἀγαπητὴ μου, μοῦ εἶπε, ἂν θέλεις, μπορεῖς νὰ κάμῃς εὐτυχισμένη ἕναν ποιητῇ.

Καὶ μοῦ παρουσίασε τὸν ἀγνωστὸ μου ὡς τὸν Φραγκίσκο Κοππέ.

Ἐκείνὰ νύκτα στὸν ποιητῇ νὰ καθῆται καὶ τότε τὸν παρατήρησα καλύτερα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠραῖο καὶ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τοῦ Βοναπάρτη. Ταράχτηκα ὀ-λόκληρη ἀπὸ συγκίνησι.

Κατόπιν

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ένας νεαρός βασιλεύς που παραδίδεται στα πάθη του. Ο έρωας του Έλτερτ πρός τη βασίλισσα. Όπου ο νεαρός έρωτευμένος κοιτάζει να τρελλαθεί. Πώς η βασίλισσα έγινε βασίλισσα της Άγγλιας. Αντί της ευτυχίας, η δυστυχία. Ο Έλτερτ εγκαταλείπει τη σύζυγό του. Ο θάνατος της βασίλισσας στη φυλακή. Το γράμμα της πεθαμένης. Η τραγική μοίρα ενός βασιλέως, κτλ.

Όταν ο Έλτερτ, ο διάδοχος του θρόνου της Άγγλιας, ανέβηκε στο βασιλικό αξίωμα μετά το θάνατο του πατέρα του, ήταν ακόμα πολύ νέος και δεν μπορούσε να χαλιναγωγήσει τον εαυτό του και τα πάθη του. Ριχτείκε λοιπόν σε κάθε είδους διασκεδάσεις και αφέθηκε να ακολουθήσει τυφλά τις όρμες του, χωρίς να κουράσει συμβουλές κανενός.

Μιά μέρα, ενώ είχε βγει κυνηγι με την ακολουθία του, έτυχε να ιδεί μια νέα χωριατοπούλα που φύλαγε ένα μικρό κοπάδι από πρόβατα και τραγουδούσε.

Καθώς ήταν πολύ όμορφη κι έπειδή τραγουδούσε με μία μαγευτική χάρη, έκανε μεγάλη εντύπωση στο νεαρό βασιλιά, ο οποίος δεν άργησε να την έρωτευθεί και θέλησε να την κάνει δική του.

Ο Έλτερτ, έχοντας πείρα από άλλα προηγούμενα, νόμιζε ότι θα το κατώρθωνε αυτό χωρίς μεγάλη δυσκολία, αλλά όταν βλήθηκε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του, παρατήρησε ότι δεν ήταν εύκολο να προσελκύσει την ωραία Έτελβιγ, καθώς έλεγαν τη βασίλισσα.

Μεταχειρίστηκε κάθε μέσο για να τη δελεάσει, της προσέφερε δώρα, της υποσχέθηκε τιμές, της έκανε ένα σωρό υποσχέσεις, αλλά η έναρση βασίλισσας εξακολουθούσε να του προβάλλει την άρνησή της.

Η άρνηση αυτή, αντί να απομακρύνει και να ψυχράνει τον βασιλιά, απεναντίας τον έπαιρνε κοντά της και τον έθελωνε, ανάδοντάς του τη φλόγα της έρωτικής.

Έτσι κοιμόταν, είτε ήταν ξυπνητός, είχε πάντα μπρος στα μάτια του την εικόνα της Έτελβιγ, που την έλκυσε με όλη του την καρδιά.

Σιγά-σιγά το πάθος του προχώρησε τόσο πολύ και τον υπέταξε μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε ήταν βέβαιος πια πως δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς την αγαπημένη του.

Δεν του έμεινε όμως κανένας άλλος τρόπος για να την κάνει δική του, παρά να της προσφέρει το χέρι του, να τη ζητήσει σε γάμο και να την ανακηρύξει βασίλισσά του και βασίλισσα της χώρας του.

Πώς όμως μπορούσε να ταπεινωθεί ως έναν τέτοιο βαθμό; Πώς θα το μούσσε να ανεβάσει στο θρόνο μια φτωχή χωριατοπούλα, μια βασίλισσα που φύλαγε πρόβατα;

Βασίλισση πολύ μ' αυτός τους διαταγμούς, αλλά στο τέλος νίκησε το αίσθημά του. Ο Έλτερτ έκανε επίσημη αίτηση γάμου στην αγαπημένη του και η Έτελβιγ δέχτηκε, μη θέλον-

τας να διώξει τη μεγάλη αυτή τύχη που της ερχόταν έτσι ανέλπιστα. Κι έτσι έγιναν οι γάμοι τους.

Καθώς όμως ήταν φυσικό, η απότομη αυτή ανύψωσις της, η μετάβασις της από την καλύβα στο παλάτι, δεν της βγήκε σε καλό, ούτε της έφερε την ευτυχία που περίμενε.

Η νεαρή βασίλισσα άρχισε ύπερα από λίγους καιρούς να βαρύνεται τις αυλικές έθιμους και να αποζητά την εξοχή, τα κοπάδια, τους χαρούμενους και άπλοους ανθρώπους του υπαίθρου.

Έξω όμως, ο γάμος του βασιλέως προξένισε πολλές δυσάρεστες μεταξὺ των συγγενών του και των φίλων του και των ευγενών και των κοινών διαδόσεις άρχισαν να κάνουν να κάθονται τον γύρο του βασιλείου.

Έτσι, μέσα σε λίγο διάστημα η δυστυχεμένη βασίλισσα βρέθηκε εγκαταλειμμένη και περιφρονημένη ανάμεσα σε ένα πλήθος ραδιούργων.

Με τη φρονιμάδα της όμως και με τη γλυκύτητα των τρόπων της κατώρθωσε να επιβληθεί στους μεγιστάνες που την περιτοίχιζαν.

Αλλά η καρδιά της μέσα την έτρωγε και δεν μπορούσε να βρει ήσυχία κι' ανακούφιση, γιατί είχε εύαισθητη ψυχή και την ένοχλούσε και το παρεμυριό.

Στο μεταξύ ο άστατος σύζυγός της, αφού ικανοποίησε τη φλογερή του επιθυμία, πέταξε από κοντά της κι' άρχισε να κυνηγά νέες κατακτήσεις.

Η Έτελβιγ προσπαθούσε να πνίξει την πίκρα της μέσα στην σιωπή και με διάφορα μέσα διχίαζε να ξεναφέρει σιγά τις τόν άπιστο σύζυγό της.

Στο τέλος, αφού είδε πως δεν κα-

τώρθωνε τίποτε με τις άλλες μεθόδους, αποφάσισε να καταφύγει στα δάκρυα, χωρίς να ξέρει ότι αυτά θα ήταν η οριστική καταστροφή της.

Ο Έλτερτ, μόλις την είδε να πέφτει και να τον παρακαλή γονατιστή, έννοιωσε την καρδιά του να αποσπληνώνεται πιο πολύ και επάνω στην παραφορά της όργης του, διέταξε να την πάρουν από το παλάτι και να την κλείσουν για πάντα σε ένα κάστρο.

Η άτυχη βασίλισσα υπέκυψε στην καινούργια της μοίρα και άφησε να τη μεταφέρουν στη φυλακή της χωρίς να διαμαρτυρηθεί καθόλου.

Κλεισμένη μέσα στο σκοτεινό κελί της, δεν έκανε τώρα τίποτε άλλο παρά να κλαίει και να αναστενάζει, επάνω σε ένα χυρά, ως θ-του σιγά-σιγά έλυωσε και έφτασε στο χείλος του τάφου.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

Όταν αίσθάνθηκε πως ζύγωναν η τελευταία στιγμή της, ζήτησε χαριτιά και πέννα για να γράψει για το βασιλιά, το οποίο άφησε να το πάρει.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΑΜΠΟΥΣΕΡ

Για τον Άγγλο διπλωμάτη του περασμένου αιώνα Έρρίκο Δαμπουσερ υπάρχουν πολλά χαρακτηριστικά ανέκδοτα.

Ο Δαμπουσερ, πριν μπει στον διπλωματικό κλάδο, εξέδιδε μια έφημερίδα, αλλά έπειδή κατεφέρτερο συστηματικώς κατά των ισχυρών και των πλουσίων και περνούσε συχνά από δίκες, έβδευε κάθε χρόνο στα δικαστήρια περίπου 750.000 φράγκα.

Ο Δαμπουσερ έλαβε κάποια έντολη από το υπουργείο των Έξωτερικών να φύγει για την πρεσβεία της Μόσχας, όπου είχε διοριστεί με το βαθμό του ακόλουθου.

Πέρασαν όμως δυο μήνες από την ημέρα του διορισμού του και ο νέος ακόλουθος δεν είχε παρουσιαστεί ακόμα στη θέση του.

Το υπουργείο άρχισε τότε να τον ζητάει και τον ανακάλυψε, τέλος, σε μια επαρχιακή πόλη της Γερμανίας που γενότανε με τη Ρωσία.

Όταν τον ρώτησαν γιατί δεν πήγαινε στη Μόσχα, ο Δαμπουσερ απάντησε:

— Πάω στην καινούργια μου θέση μέ.... τα πόδια, γιατί λησμονήσαν να μου δώσουν τα μεταφορικά!

«Αλλάτε πάλι, ενώ περνούσε από τα γεωμετρικά σύνολα, οι τελωνειακοί υπάλληλοι του άδειασαν τα μπαούλα για να επιθεωρήσουν τις αποσκευές του.

Έπειδή όμως άργούσαν να κάνουν την επιθεώρηση και είχαν σκοπό να τον κρατήσουν εκεί για πολύ, ο Δαμπουσερ ζήτησε ένα χαρτί και συνέταξε μπροστά τους το εξής τηλεγράφημα:

«Αρχικαγκελλάριον Βίσμαρκ, Βερολίνου.

«Δυστυχώς πολύ που δεν θα μπορούσα ναρθώ στο γεύμα που μου παραθέτει η δημόσιότης σας αύριο. Με κρατούν οι υπάλληλοι του τελωνείου σας εδώ, άγνωστο μέχρι πότε».

Ένοείται ότι οι τελωνειακοί υπάλληλοι, μόλις διάβασαν το τηλεγράφημα αυτό, έσπευσαν άμέσως να τον αφήσουν να φύγει και να τον επαναλάβουν στο υπουργείο των Άλλων Υποθέσεων.

Λέλου του, είχε αφήσει κάθε διασκέδαση του και άδιαφοροστος ακόμα και προς την ίδια τη ζωή.

Στο μεταξύ η ταρχές επλήθυναν, ή στάσεις επολιπλασιάζοντο, οι έσωτερικοί και οι εξωτερικοί έχθροι τον άπειλούσαν κάθε τόσο φοβερώτεροι.

Σε λίγο εισέβαλε στο Κράτος του ο βασιλεύς της Δανίας με το στρατό του και ο Έλτερτ βγήκε με το στρατό του να τον συγκαταστή, αλλά στη μάχη που επακολούθησε, νικήθηκε και αναγκάστηκε να υποχωρήσει.

Κατά την υποχώρησή του κυριεύτηκε από σφοδρόν πυρετό και καταβεβλημένος από τη δυστυχία, βασανιμένος από τις τύψεις της συνειδήσεως, κυνηγμένος από τους έχθρους του, ξεψύχησε προσφέροντας το όνομα της Έτελβιγ...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΥΧΗ ΕΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

Τα άσχημα γράφει ένας επισκόπος. Όπου η φτώχεια τον αναγκάζει να ξεκάνει τα πάντα. Ο εκμεταλλευτής ζωγράφος. Μια εικόνα του Ραφαήλ για ένα κομμάτι ψωμί. Η αποκάλυψις της απάτης. Το τέχνασμα του διεικνητού της Ρώμης. Πώς την έπαθε ο άπατεών ζωγράφος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά τις άρχες του περασμένου αιώνα, ζούσε στη Ρώμη κάποιος επίσκοπος ονομαζόμενος Σύμβιο Πικολομίνι, ο οποίος είχε γεράσει πια και ο οποίος, έπειδή ήταν φτωχός, με μεγάλη δυσκολία κατόρθωνε να συντηρήσει τον εαυτό του και την επίσης γριά σύζυγό του.

Στο τέλος, έπειδή δεν του έμειναν άλλοι πόροι, αναγκάστηκε να πουλήσει διάφορα έπιπλα και σκεύη του σπιτιού του και μεταξὺ των άλλων και μία μικρή εικόνα.

Η εικόνα αυτή ήταν καμωμένη από το χέρι του περιφήμου ζωγράφου Ραφαήλ και του την είχαν κληροδοτήσει οι πρόγονοί του.

Ο επισκόπος όμως δεν γνώριζε την πραγματική της αξία και, έπειδή ήταν γεμάτη από σκόνη και φαινόταν παλιά, νόμιζε πως δεν αξίζει πολλά χρήματα.

Έπειδή λοιπόν η ανέχεια τον έβλαβε να την εκποιήσει, την προσέφερε σε κάποιον άσημαντο ζωγράφο, ο οποίος είχε περισσότερη ικανότητα στο να μεταωλή ξένα έργα, παρά στο να φτιάχνει δικά του.

Μόλις ο ζωγράφος είδε την εικόνα, άνεγνώρισε άμέσως τον τεχνίτη που την είχε έτελέσει, αλλά έπειδή κατάλαβε πως ο γέρος άγνοούσε την αξία της, θέλησε να εκμεταλλευθεί την άγνοιά του.

Άρχισε λοιπόν να λέει ότι είναι μια εικονιζόμενη και ότι του προσφέρει ένα μικρό ποσό, όχι γιατί το αξίζει ο πνίκας, αλλά μάλλον από έλεημοσύνη.

Ο γέρος, θέλοντας και μη, τον έπίστεψε και έμεινε μάλιστα εύχαρισμένος για τα λίγα χρήματα που πήρε ως αντάλλαγμα της εικόνας.

Υστερ' από κάμποσες μέρες όμως έτυχε να πάει στο σπίτι του επισκόπου κάποιος παλιός φίλος του, ο οποίος, μη βλέποντας την εικόνα σή συντηρημένη της θέσε, τον ρώτησε τί άπόγινε.

Τότε ο επισκόπος του άπανησε ότι την πούλησε και του ανέφερε μάλιστα την άγορασή της και αντί πόσης τιμής, νομίζοντας ότι είχε κάνει ευτυχία.

Ο φίλος του όμως, ο οποίος γνώριζε καλύτερα από ζωγραφική, έμεινε κατ'άληκτος, άκούγοντας τη γελωτιά του άριστουργήματος και του έλεγε ότι η εικόνα του ήταν έργο μεγάλου ζωγράφου και είχε πολύ περισσότερη αξία.

Κατόπιν έσυμβούλεψε τον επισκόπο να καταφύγει στο δικαστήριο της πόλεως για νάδρει το δική του και ανέλαβε μάλιστα να

παραστατή κι' ο ίδιος ως μάρτυς. Ο διοικητής της Ρώμης έξήτησε τον μηνυτή και τον μάρτυρα και άφου έμαθε το σήμα και το θέμα της εικόνας, τους έλεγε να περιμένουν στο δικαστήριο.

Ο διοικητής ήταν φιλότεχνος κι' έτυχε νάχει στην παναοθήκη του δυο εικόνες περίπου ίσομενέιες με το έργο του Ραφαήλ.

Διέταξε λοιπόν τους υπηρέτες του να άραφίσουν από τη μία τους το μυσταμά και κατόπιν προσκάλεσε το ζωγράφο... πλάσε και τον ρώτησε αν μπορούσε να του βοηθάνε να πνίκα και να ταίριαζε στην κορνίζα του.

— Πώς! άποκρίθηκε ο ζωγράφος. Μπορώ να σας προμηθεύσω μια εικόνα πρώτης τάξεως, γνήσιο έργο του

— Κακούργου, τότε που έλεγετε το ψωμί από έναν άρροστο γέρο κι' από μια μισοπεθαμένη γριά, τότε δεν ήξερες την πραγματική αξία της εικόνας που ζήτησες τώρα και την έμπορευθης εις όφελός σου; Έπειδή όμολόγησες μόνος σου ότι σου προσέφεραν

διακόσια φλωριά για την εικόνα, σε υποχρεώω να τα καταβάλεις άμέσως στον ιδιοκτήτη της και πρόσθετα να μη ξαναβάλω τίποτε για σένα, γιατί αυτή τη φορά θα καταστραφής εντέλως.

Ο γέρος επισκόπος πήρε τα διακόσια φλωριά που του έδωσε, θέλοντας και μη, ο ζωγράφος και έφυγε, εχθριστάνας το φιλοδωμάριο διοικητή της Ρώμης.

Ραφαήλ. Θαρρείς πως έφτιαχτηκε ε-π'αίτηδες για να τοποθετηθεί εκεί μέσα. Και πράγματι σε λίγο του έφερε απ' το ατελιέ του την εικόνα του επισκόπου, την οποία είχε καθαρίσει πια από τις σκόνες και η οποία έλαμπε υ-βλα της τα χρώματα.

Άφου την τοποθέτησε στην κορνίζα και είδε πως έπληγανε ίσα-ίσα, ο διοικητής την κάταξε κάμποσο ά-κόμα και ρώτησε για την τιμή της.

— Μόλιχον προσέφερε διακόσια φλωριά, άποκρίθηκε ο ζωγράφος. Μου τ'ό προσέφερε χτες ένας φίλος μου και κάποιον Έγγλέσο που θέλει όπωσδήποτε να την πάρει. Έγώ όμως δεν τα κράτησα και ζήτησα διακόσια πενήντα, έπειδή ξέρω καλά ότι τα αξίζει μια τέτοια εικόνα. Άν όμως την θέ-

λει ή έξοχότης σας, άς προσφέρει κάτι παραπάνω από διακόσια φλωριά κι' εγώ είμαι διατεθειμένος για χάρι της να την άφήσω.

Ο διοικητής προσπάησε να κούνη την άγενάκτηση που τον έπληγε κι' άρχισε να κάνει παζάρια, λέγοντας ότι η εικόνα δεν ήταν αξία τόσης τιμής.

Έπειδή όμως ο πωλητής θέλησε να βεβαιώσει με όποιον ότι δεν έλεγε ψέμματα, ο διοικητής διέταξε να νοήσουν την πόρτα του δικαστηρίου. Τότε μπήκε μέσα ο πρώην κάτοχος της εικόνας, ο οποίος περίμενε εκεί.

Ο ζωγράφος, μόλις τον είδε, έγινε κάτωχρος κι' άρχισε να τρέμει. Κατόπιν ο διοικητής γύρισε προς το μέρος του και του έλεγε με αυστηρό ύφος:

— Κακούργου, τότε που έλεγετε το ψωμί από έναν άρροστο γέρο κι' από μια μισοπεθαμένη γριά, τότε δεν ήξερες την πραγματική αξία της εικόνας που ζήτησες τώρα και την έμπορευθης εις όφελός σου; Έπειδή όμολόγησες μόνος σου ότι σου προσέφεραν

διακόσια φλωριά για την εικόνα, σε υποχρεώω να τα καταβάλεις άμέσως στον ιδιοκτήτη της και πρόσθετα να μη ξαναβάλω τίποτε για σένα, γιατί αυτή τη φορά θα καταστραφής εντέλως.

Ο γέρος επισκόπος πήρε τα διακόσια φλωριά που του έδωσε, θέλοντας και μη, ο ζωγράφος και έφυγε, εχθριστάνας το φιλοδωμάριο διοικητή της Ρώμης.

Ραφαήλ. Θαρρείς πως έφτιαχτηκε ε-π'αίτηδες για να τοποθετηθεί εκεί μέσα. Και πράγματι σε λίγο του έφερε απ' το ατελιέ του την εικόνα του επισκόπου, την οποία είχε καθαρίσει πια από τις σκόνες και η οποία έλαμπε υ-βλα της τα χρώματα.

Άφου την τοποθέτησε στην κορνίζα και είδε πως έπληγανε ίσα-ίσα, ο διοικητής την κάταξε κάμποσο ά-κόμα και ρώτησε για την τιμή της.

— Μόλιχον προσέφερε διακόσια φλωριά, άποκρίθηκε ο ζωγράφος. Μου τ'ό προσέφερε χτες ένας φίλος μου και κάποιον Έγγλέσο που θέλει όπωσδήποτε να την πάρει. Έγώ όμως δεν τα κράτησα και ζήτησα διακόσια πενήντα, έπειδή ξέρω καλά ότι τα αξίζει μια τέτοια εικόνα. Άν όμως την θέ-

Στον Άγιο Παύλο της Αμερικής τυπώθηκε τελευταία ένα βιβλίο, το ό-ποιο γράφτηκε από τη μίς Γκλάιτμ... με τα πόδια. Η έν λόγω Αμερικανίς είχε προσβληθεί σε νεαρή ήλικια από μηνιγγίτιδα, της οποίας συνέπεια ήταν η παράλυσις των χειρών της. Κατόπιν του παθήματος της αυτής, συνήθισε να γράφει με μολύβι, το ό-ποιο κρατούσε άκράτητα στα δάχτυλα του δεξιού της ποδιού, και με το ό-ποιο έγραφε το ός άνω βιβλίο, το άποτελείται από 100 έν βλω σελίδες.

ΔΙΣΤΙΧΑ

Σ' όποιον χαιρέται μοναχός, (ή χαρά εν' άλλος πόνος, κι' υποφέρει διπλή λύπη, όποιος άποφέρει μόνος.

A. Ρ α γ κ α θ ή ς

Ο Μπρενγκόλφ ὡς ἀλήτης

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...

ΡΩΤΗΣΑΝ τ' ην πενήταμορφη νέα: — Έπό, πού τό- σο νέοι σέ λα- τρεύουν, ὦ ὦ- ραία καί σκλη- ρή κόρη, γιατί δέν θέλεις ν' ἀ- γαπήσης κι' ἐσύ; Κι' ἐκείνη μοῦ ἀποκρίθηκε: — Άκου μιὰ ἱστορία.

Ήταν μιὰ φορὰ σ' ἕναν καιρό πολὺ μακρινό ἕνας χωρικός, ὁ ὁποῖος εἶχε πλάι στήν καλύβα του ἕναν κή- πο μαντωμένο ὁλόγυρα. Κάποια μέ- ρα, μιὰ νέα κοπέλλα, περνώντας ἀπὸ κει, τοῦ εἶπε:

— Καλέ χωρικό, πηγαίνω στὸ ραν- τεβό πού ἔχω δώσει στὸν ἀγαπημέ- νο μου, κοντὰ στὸ ποτάμι, κάτω ἀπὸ τίς τιτίες... Ἀφ' ἑσέ μὲ σέ παρακαλῶ νὰ μῶ μέσα στὸν κήπο σου... Θέλω νὰ κόψω ἕναν ὑάκινθο καὶ νὰ στολί- σω μ' αὐτὸν τὰ μαλλιά μου γιὰ νὰ με βοῇ πρὸ ὁμορφῆς ὁ ἀγαπημένος μου.

Μὰ ὁ χωρικός ὤφισε τοὺς ὤμους του καὶ τῆς ἀπάντησε ἀρνητικά: — Τρόδα τὸ δρόμο σου, ἀδίκριτη κοπέλλα... Θὰ βρῆς στίς χαράδες ἄφθονα λουλούδια γιὰ νὰ στολιστῇς. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀγγίζου τοὺς ὑάκινθους...

Ἐποῖ, ἡ νέα κόρη ἔφυγε δυσαρ- στημένη.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτήν, πλησίασαν στὸ ποτάμι τρία φτωχὰ παιδιά, ψιμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, κοιτᾶντο ἀπὸ τὴν κοίτασι καὶ σκουισμένα ἀπὸ τὸ δρόμο. Στάθηκαν ἐκεῖ κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶπε:

— Καλέ χωρικό, ξεκινήσαμε ἀπ' τὰ χαράματα, μόλις ἐδόσαν τ' ἄ- στερα, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα κοιμηθήκα- με... Ἐμῶςτες κουρασμένοι πρὸ πολλοῦ ἀπ' ὅσο φανόμυστε. Ἀφ' ἑσέ μᾶς, σέ παρακαλοῦμε νὰ μῶς μέσα στὸν κήπο σου καὶ ν' ἀναπαυτοῦμε ἐπάνω στὸ δροσερὸ χῶμα, στὸν ἴσκιό ἑνὸς ἀνθισμένου δέντρο... Ἐποῖ, μονάχα β' ἀνακτήσουμε τίς δυνάμεις μας γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μᾶς...

Μὰ ὁ χωρικός ὤφισε τοὺς ὤμους του κι' ἀνέθηκε πάλι.

— Τραβήχτε τὸ δρόμο σας, ἀλητό- παιδα... Θὰ βρῆτε μέσα στὸ δάσος πολλὰ στέντρα γιὰ νὰ ξεπλωθῆτε στὸν ἴσκιό τους... Δὲν θέλω ν' ἀνα- παύεται κανεὶς κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα μου...

Ἐποῖ, τὰ παιδιά ἔφυγαν μετ' ἀ- ρέσκαια.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ καὶ πολλοὶ ἄλ- λοι ζήτησαν τὴν ὁδοὶ νὰ μῶν μέσα στὸν κλεισμένο κήπο τοῦ χωρικοῦ: ἕνας νεαρὸς ἀκόλουθος πού ἤθελε νὰ ρωτήσῃ τίς μαργαρίτες καὶ νὰ μάθῃ ἂν ἡ δέσποινα γιὰ τὴν ὁποία ἔκλαιγε νόχτα καὶ μέρα θὰ ἐδόκοσε ἐπὶ τέ- λους νὰ τοῦ χαμογελάσῃ ἔπειτα μιὰ ὥρα καὶ ψηλὴ γυναῖκα πού ἤ- θελε νὰ δῇ ἂν ἡ ψηλὴ τουλίπες τοῦ περιβολιοῦ ἔφταναν ὥς τ' ἀνάστημά της. Κατόπιν ἕνας ὄνειροπόλος πού τοῦ ἄρεσε τὸ κρασί καὶ πού ἤθελε νὰ

ρίξῃ μέσ' στὸ ποτήρι του μερικά ρο- δούλλα...

Σὲ ὅλους αὐτοὺς, ὁ χωρικός ἀπαν- τοῦσε ἀρνητικά, ὠφώνοντας τοὺς ὤ- μους του. Ἦταν τόσο ἐπίμονος στὴν ἀρνήσι του, ὥστε τὸ πρῶτα δὲν ἄρ- γησε νὰ κἀν τὸ γύρο τῆς χώρας κι' ἔφτασε τέλος ὥς τ' αὐτιά τοῦ βα- σιλέως.

— Νὰ ζεῦξουν ἀμέσως τὸ ἄμαξι μου! διέταξε.

Κι' ἔτσι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔ- φτασε σὲ λίγο μὲ μεγάλη πομπή ὡς τὴν καλύβα τοῦ χωρικοῦ.

— Καλέ μου ἄνθρωπε, ἀνοίξέ μου τὴν πόρτα τοῦ κήπου σου... Σοῦ κά- νω τιμὴ πού θέλω νὰ τὸν ἐπι- σκεθῶ...

Ἐποῖ, μίλησε ὁ βασιλεὺς νομίζον- τας πὺς ὁ χωρικός δὲν β' ἀρνιόταν τίποτε στὴ Μεγαλειότητά του. Μὰ γελιόταν.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ χωρικός,

τοῦ κήπου σου, θὰ σοῦ δώσω τόσα μαργαρίτα ὅσα μπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὁ μεγαλειότερος ἀπὸ τοὺς κήνους σου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπάντησε εἰ- ρωνικά ὁ χωρικός. Ὁ κήνος θὰ σπά- σῃ ἀπὸ τὸ βάρος.

— Θὰ σ' ἀφήσω νὰ πάρῃς ὅσο χρυσάφι θέλεις ἀπὸ τὸ θησαυροφυλά- κίό μου.

— Δὲν μ' ἀρέσει νάχω γεμάτα τὰ χέρια μου οὔτε μὲ φοινίκια, οὔτε μὲ δοκιάτα.

— Θὰ σέ κάνω πρίγκηπα καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου γυναῖκα.

— Ἦ γυναικα πού ἀγαπῶ δὲν εἶ- νε πρίγκηπισσα...

Ἐπειτα ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις αὐτές, ὁ βασιλεὺς ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρί- σῃ στὸ παλάτι τοῦ λυπημένου, ὅσο καὶ ἡ νέα κόρη, οἱ μαθηταί, ὁ ἀκόλου-θος, ἡ ψηλὴ κι' ὥραια γυναῖκα καὶ ὁ μέθυρος ὄνειροπόλος.

Τότε ὁ χωρικός, σὰν ἔμεινε μόν-

ΤΟΥ CATULLE MENDES

— Τὸ παραμῦθό σου μοῦ φάνηκε ὥραιο, τόσο ἡ φωνή σου εἶνε γλυ- κειά! εἶπα στὴν ἀγαπημένη μου. Μὰ δὲν μοῦ ἐξήγησες ὥραία καὶ σκλη- ρή κόρη, πού ὅλοι οἱ νέοι σ' ἀγαποῦν, γιατί δὲν θέλεις ν' ἀγαπήσης;

Καὶ ἐκείνη μοῦ ἀποκρίθηκε: — Άκουσε μιὰ ἄλλη ἱστορία:

Ήταν μιὰ φορὰ σ' ἕναν καιρὸ πολ- λὺ μακρινό, ἕνα στοιχεῖο πού κατοί- κοῦσε σὲ μιὰ σπηλιά, στὸ βάθος τῆς ὁπίας πρὶν ἀπὸ ἕνα βράχο πού στριφογύριζε ὑπῆρχε ἕνας θησαυρός.

Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν ἀπετελείτο μονάχα ἀπὸ χρυσάφι καὶ μετρητά, μα κι' ἀπὸ πολυτίμες πέτρες καὶ φυλα- κὰς τόσο θαυματουργῆς, πού καμμία νεράϊδα δὲν εἶχε ὁμοία τους.

Μιὰ μέρα ἕνας ζητιάνος περνώντας ἀπὸ κει, εἶπε στὸ στοιχεῖο:

— Καλέ μου ἄρχοντα, ἔχω δυὸ μέ- ρες νὰ φάω κι' εἶμαι σχεδὸν γυμνός μ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ κρύο. Ἐλθέσέ με, σέ παρακαλῶ, γιὰ νὰ μῶρῶς ν' ἀ- γοράσω ψωμί καὶ ν' ἀγοράσω κανένα ρούχο.

Τὸ στοιχεῖο ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἔδωκε τὸ ζήτημα. Σὲ λίγο ἕνας νέος, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ πολὺ πρέξιμο, ἔπαισε γονατιστὸς μπρὸς στὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλιάς κι' ἐκτεῦσε τὸ νάνο:

— Καλέ μου ἄρχοντα, τὸ μόνο μου καταφύγιο εἶνε ὁ θάνατος ἂν δὲν με βοηθήσεις. Ἀγαπῶ μὲ τὸν πρὸ φλο- γερὸ ἔρωτα μιὰ πλούσια κόρη πού μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτή... Μὰ ὁ πατέρας της, πού εἶνε φιλόργουρος, μὲ βρίζει φτω- χὸ γιὰ νὰ μὲ κἀν γαμπρό του... ὦ! λυπήσου με καὶ δώσε μου—ἐσύ πού εἶσαι τόσο πλούσιος καὶ δὲν θὰ σοῦ στοιχίσῃ τίποτε—ἕνα ποσό, γιατί ἄλλοιως θὰ φαρμακωθῶ κι' ἡ κόρη πού ἀγαπῶ, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὸ θά- νατό μου, θὰ σκοτωθῇ κι' ἐκείνη.

Μὰ τὸ στοιχεῖο ἄρχισε νὰ γελᾷ κι' ἔδωκε τὸν ἐρωτημένο. Ὁ φτω- χὸς νέος πήγε καὶ φαρμακώθηκε ἔ- μέσως, κι' ἡ κόρη πού ἀγαποῦσε, ἀ- πελπισμένη γιὰ τὸ θάνατό του, σκο- τώθηκε μόνη της πάνω ἀπὸ τὸ πτώ- μα του...

Σὲ λίγο ἔφτασε μπρὸς τὴ σπηλιά ἕνα πλήθος ὁλόκληρο ἀπὸ ἐτοιμοθά- νατους κι' ἄρρωστους ἀνθρώπους, βγάδοντας τρομερὲς κραυγές, γιατί ἡ πανοῦκλα θέριζε τὸν τόπο...

— ὦ ἄρχοντα, καλέ μας ἄρχον- τα, φώναξαν στὸ στοιχεῖο. Σώσε μας! Γλύτωσε μᾶς ἀπὸ τὸν κίνδυνο! Ὑ- ποφέρουμε τρομερὰ καὶ σὲ μιὰ ὥρα θὰ βρισκόμαστε ὅλοι μέσα στὸν τά- φο... Μὰ ἂν μᾶς δώσῃς ἕνα μονάχα ἀπὸ τὰ μαγικά σου φυλαχτά, θὰ ξα- ναθοῦμε ἀμέσως τὴν ὥρα μᾶς κι' ἀντὶ νὰ σεργιανῶμε ἐτοιμοθάνατοι καὶ πληγιαμένοι, θὰ χορεύουμε ἀπὸ τὴ χαρὰ μας...

Μὰ τὸ στοιχεῖο ἄρχισε πάλι νὰ γε- λᾷ κι' ἔδωκε τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν πρό- φτασαν νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους καὶ πέθαναν στὸ δρόμο.

Τότε τὸ στοιχεῖο σὰν ἔμεινε μόνο, τράβηξε στὸ βάθος τῆς σπηλιάς καὶ γύρισε τὴν πέτρα πού ἐκρυβε τὸ θη- σαυρὸ... ὦ! τὸ ἀναρίθμητα πετράδια

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΜΑΕ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΞΕΡ

Ὁ Τρέμπλετ εἶχε γεννηθεῖ στὴν περιφέρεια Ὁχίο τῆς Ἀμερικῆς κα- τὰ τὸ 1868 καὶ ἔγινε πολὺ γρήγορα γνωστός ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανό. Χάρη στὴν τρομερὴ κακοτυχία του, στὴν ὁποία ὤφειλε καὶ τὴν ἐπωνυμία του «Βασι- λεὺς τῆς κακοτυχίας».

Ἡ κακοτυχία αὐτὴ παρουσιάστηκε στὸν Τρέμπλετ γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἡλικία ἑξῆ χρόνων, ὅταν ἄρχισε νὰ παίζει μὲ τίς ἀδελφές του τὸ λότο, στὸν ὁποῖο ἔχανε ἀδιάκοπα.

Ὅταν ἔγινε τριάντα χρόνων, κλη- ρονόμησε τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι πεθάνανε συγχρόνως, καὶ βρέθηκε ἔ- ται κάτοχος μῆς ἄρ- κητὰ σημαντικῆς πε- ριουσίας ἀπὸ 300 χιλιάδες δολλάρια.

Ἐγὼ ἀκούσει ἄλ- λοτε ἀπὸ τὸ μακαρί- τη τὸν πατέρα του ὅτι ποτὲ τὰ κεφά- λια δὲν πρέπει ν' ἀ- φίνονται ἀρρητιμο- ποιήτα, καὶ γι' αὐ- τὸ ἀφιέρωσε τὸ ἕνα δέκατο τῶν χρημά- των του γιὰ τὴν κα- τασκευὴ καὶ τὴ διά- δοσι μῆς πτηνοτρο- φικῆς μηχανῆς, δι- κῆς τοῦ ἐμπνεύσεως, ἡ ὁποία ὤμος, δὲν μῶρῶς νὰ ἐπιβληθῇ καὶ γόητος μὲ τὰ δολλάρια.

Ὁ Τρέμπλετ δὲν ἀποθαρρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἀποτυχία του αὐτὴ, ἀλλὰ ἡ- νακτιστόθηκε διαδοχικὰ σὲ καμμιὰ εἰ- κοσαρὶ ἐπιχειρήσεις. Ὅλες τῶν ὡ- μῶς, ἂν καὶ στὴν ἀρχὴ ἔδειχναν πὺς θὰ πρόκοβαν, σιγά-σιγά περιέπεσαν σὲ οικονομικὸ μαρσάκι καὶ γρεωκό- πησαν.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Τρέμπλετ θέλησε νὰ λογαριάσῃ τὴν περιουσία του καὶ ἀ- νακάλυψε μ' ἐκπληξί: πὺς ἀπ' ὅλη του τὴν κληρονομία μόλις χίλια δολλάρια τοῦ ἔμειναν.

Τότε τοῦ κατέβηκε ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα, τὴν ὁποία ἀποφάσισε νὰ ἐφαρ- μόσῃ χωρὶς ἀνάδοχὸ καὶ ἡ ὁποία ἔ- γινε αἰτία νὰ σχηματισθῇ μέσα σὲ λί- γο διάστημα κολοσσιαία περιουσία.

Ἐκρυψε καλά τὸ νοσηδὶκό του χι- λιάριχο στὴν τσέπη του καὶ παρουσιά- στηκε στὸν Τρέμπλετ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Μό- λις ἔφτασε ἐκεῖ, παρουσιάστηκε στὸν διευθυντὴ τῆς Τροχιοδρομικῆς Ἐται- ρείας.

— Καλὴμέρα σας, σέφ! τοῦ εἶπε. Δὲν ἔξω ἂν μὲ γνωρίζετε;

— Πῶς, κύριε Τρέμπλετ! Σὰς γνωρίζω, ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντὴς μὲ κάποια ἀμηχανία. Μήπως σὰς συ- νέθη καμμιὰ νέα καταστροφὴ καὶ θέ- λητε νὰ σᾶς βοη- θήσω;

Καὶ ἐτοιμάστη- κε νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ σὲ χορηγο- σκευὴ τοῦ.

— Ὁχι, κύριε διευθυντά, τοῦ ἀ- πάντησε ἀπότομα ὁ Τρέμπλετ, δὲν ἤρθε γιὰ βοήθημα, ἀλλὰ γιὰ νὰ το-

ματὸς σας ἔχουν χί- λια δολλάρια καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισα ν' ἀγοράσω σήμε- ρα μιὰ.

Ἡ φήμη τῆς κα- κοτυχίας τοῦ Τρέμ- πλετ ἦταν τόσο πολ- λὺ διαδομένη, ὥστε ὁ διευθυντὴς τῆς «Φτηνῆς Ἀγορᾶς» ἀκούγοντας τὴν πρόθεσί του, μὲ δυ- σκολία κατάρθρωσε νὰ κρύψῃ ἕναν μορφοσμὸ δυσαρρεσκείας.

— Σκοπεῖτε ν' ἀγοράσετε μιὰ με- τρονήμας τοὺς γονεῖς σου, οἱ ὁποῖοι πεθάνανε συγχρόνως, καὶ βρέθηκε ἔ- ται κάτοχος μῆς ἄρ- κητὰ σημαντικῆς πε- ριουσίας ἀπὸ 300 χιλιάδες δολλάρια.

Ἐγὼ ἀκούσει ἄλ- λοτε ἀπὸ τὸ μακαρί- τη τὸν πατέρα του ὅτι ποτὲ τὰ κεφά- λια δὲν πρέπει ν' ἀ- φίνονται ἀρρητιμο- ποιήτα, καὶ γι' αὐ- τὸ ἀφιέρωσε τὸ ἕνα δέκατο τῶν χρημά- των του γιὰ τὴν κα- τασκευὴ καὶ τὴ διά- δοσι μῆς πτηνοτρο- φικῆς μηχανῆς, δι- κῆς τοῦ ἐμπνεύσεως, ἡ ὁποία ὤμος, δὲν μῶρῶς νὰ ἐπιβληθῇ καὶ γόητος μὲ τὰ δολλάρια.

Ὁ Τρέμπλετ ὅμως ἦταν ἀμεταπείστος καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ὁ διευθυντὴς ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά εἶ- χε τὴν ἄλλη μεριά πὺς ἡ ἀνάμιξις τοῦ Τρέμ- πλετ στὴν ἐπιχείρησι τοῦ θὰ τοῦφερε κα- ταστροφὴ καὶ προσπα-θοῦσε νὰ βρῇ μιὰ συμ- βιβαστικὴ λύσι.

— Κύριε Τρέμπλετ, τοῦ εἶπε σὲ λίγο, σὰς προσφέρω δέκα χιλιάδες δολλάρια, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀγοράσετε τὴν μετοχὴ πού μοῦ ζητᾶτε καὶ νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ἐγγράφως ὅτι θὰ ἀγνοή- σετε στὸ ἔξῃ: τὸ κατὰστημά μου.

Ὁ Τρέμπλετ δέχτηκε τὴν πρότα- σί του καὶ ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε μὲ τίς δέκα χιλιάδες δολλάρια στὴν τσέπη του γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Μό- λις ἔφτασε ἐκεῖ, παρουσιάστηκε στὸν διευθυντὴ τῆς Τροχιοδρομικῆς Ἐται- ρείας.

— Καλὴμέρα σας, σέφ! τοῦ εἶπε. Δὲν ἔξω ἂν μὲ γνωρίζετε;

— Πῶς, κύριε Τρέμπλετ! Σὰς γνωρίζω, ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντὴς μὲ κάποια ἀμηχανία. Μήπως σὰς συ- νέθη καμμιὰ νέα καταστροφὴ καὶ θέ- λητε νὰ σᾶς βοη- θήσω;

Καὶ ἐτοιμάστη- κε νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ σὲ χορηγο- σκευὴ τοῦ.

— Ὁχι, κύριε διευθυντά, τοῦ ἀ- πάντησε ἀπότομα ὁ Τρέμπλετ, δὲν ἤρθε γιὰ βοήθημα, ἀλλὰ γιὰ νὰ το-

ποθετήσω δέκα χιλιάδες δολλάρια σὲ μετοχές τῆς λαμπρῆς Ἐταιρείας σας. Ὁ διευθυντὴς, μόλις ἀκούσε τὰ λό-για του αὐτὰ, ἔγινε κάτωχρος καὶ δὲν μῶρῶς νὰ συγκρατηθῇ.

— Τί λέτε! φώναξε. Σκοπεῖτε ἀ- ληθινὰ ν' ἀγοράσετε μετοχές μας; Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο, τρομερὸ, φοι- καλέο! Ἀ, μᾶ, τέτοιο πράγμα δὲν θὰ γίνῃ ποτέ...

— Σκέφτηκα πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ζή- τημα καὶ δὲν ἀλλάζω γνώμη! ἀπο- κρίθηκε ἀποφασιστικά ὁ Τρέμπλετ.

Μετὰ ἕνα τέταρτο, ὁ διευθυντὴς τῆς Τροχιοδρομικῆς Ἐταιρείας τοῦ πρόσφερε ἕνα τσέκ ἑκατὸ χιλιάδων δολλαρίων καὶ τοῦ ζήτησε μιὰ ἔγ- γραφτὴ ὁμολογία ὅτι δὲν θ' ἀνακατεῦ-ταν ποτὲ στὴν ἐπιχείρησι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τρέμπλετ τρά- βηξε γιὰ τὸ Σικάγο καὶ παρουσιά- σθηκε κατ' εὐθείαν στὴν «Στάνταρ- σὺλ Κόμπανυ», στὸ γραφεῖο τοῦ διευ- θυνοῦ τῆς.

— Σέφ Τζῶν Ροκφέλλερ, τοῦ εἶπε, ἔχω ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια καὶ πέ- ρσσα ἀπὸ δῶ μὲ τὴν ἀπόφασί ν' ἀγο- ράσω μετοχές σας...

Εἶνε περιττὸ νὰ γράψουμε τὴ συνέ- χεια. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ σᾶς ἀναφέ- ρουμε ὅτι τὸ τέγνασμα αὐτὸ ὁ Τρέμ- πλετ τὸ μεταχειρίστηκε ἀρρετὲς φο- ρές ἄκόμα καὶ σήμε- ρα ὑπολογί- ζεται μὲ περιουσία ἕνα δισεκατομμύριο ἑξακόσια ἑκοσι ἑπτὰ ἑκατομμύρια.

Ἐποῖ, δημιούργησε μιὰ ἀπὸ τίς με- γαλειότερες περιουσίες τῆς Ἀμερικῆς: χάρις στὴν κακοτυχία του.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΕΓΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΩΝ

Πόμπολλα εἶνε τὰ παραδείγματα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὑπεβλήθησαν σὲ ἐγγειρήσεις καὶ τίς ὑπέμειναν μὲ ἥρωισμό, ἰδίως πρὶν ἀκόμα ἐφευρεθῇ τὸ χλωροφόρμιο καὶ τὰ διάφορα ἄλ- λα φάρμακα πού προκαλοῦν τὴν ἀνω- σθησία στοὺς πόνοους.

Ὁ περίφημος χειρουργὸς Ντελ- μάρι, κάποτε πού ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ ἐγγειρήσι ὁ ἴδιος, καθὼς τὸν ἐξέλι-σαν ἐπάνω στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, ἄκουσε νὰ διδῇ μόνος του τίς σχετι- κές οδηγίες.

Ὅταν μάλιστα σὲ λίγο ὁ συνάδελ- φός του Ντελατόν τοῦ ἀνοίξε τὸ θώ- ρακα, τοῦ φώναξε:

— Κάνετε λίγο πρὸ ψηλά τὴν τομή σας... Ἐκεῖ, καλὰ εἶνε... Σιγά-σιγά τώρα... Προσοχή... Δέστε γρήγορα τὴν ἀρτηρία...

Ὁ Ντελατόν ὅμως σὲ λίγο ἔχασε τὴν ψυχραιμία του καὶ φάνηκε νὰ τρέμῃ.

— Μὴ τρέματε! τοῦ φώναξε ἐπα- τακτικὰ ὁ ἐγγειρηόμενος. Ἀνατήσα-τε τὸ θώρακος σας!... Προσέχετε ὁ- μως... Εἶστε πολὺ κοντὰ στὴν καρδιά.

Ἐπίσης, ὅταν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο ὁ καθηγητὴς Ρεαλὺς ἐνεχείρη-σε κάποιο χειρουργο πού ἔπασχε ἀπὸ γάγγραινα τῶν δαχτύλων, ὁ τελει- ταιὸς τοῦ φώναξε ἐπαινετικῶς:

— Προσοχή, προσοχή... Νὰ μὴν ἀφήτεσά σὰς κορέατα κοντὰ στὰ κό-καλα!...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΦΑΓΑΝ ΟΙ ΛΥΚΟΙ...

ΗΝ ώρα που έ-
κλαιγα διολιμένα-
χος, έξαφνα, έ-
νας γέρος ζητιάνος
με το άδελφά-
νο του σκακουλι-
στόν ώμο με πλη-
σίασε και με ρώ-
τησε με φωνή
τρυφερή :

—Τί κάνεις ό-
λομιάχος μέσα
σ' αυτό τό δά-
σος, παιδί μελαγ-
χολικό, και γιατί
τά δάκρυά σου κυλούν άπάνω στις βι-
ολέττες και στις άνεμώνες, ή όποιες
εξαφανίζονται γι' αυτή τη θεομή δρο-
σιά ;

—'Αλλοίμονο! καλέ μου άνθρωπε,
του άπάντησα. Τί θά κερδίσω άν σου
πώ την άφορηή της θλίψούς μου...
Δέν θά μωρέσεις να μέ βοηθήσεις, γι-
ατί ό πόνος μου είν' άπ' αυτούς που
δέν παρηγοριούνται...

—Ξέρω πολλά πράγματα γιατί έξη-
σα πολύ. 'Η συμβουλές μου λοιπόν, έ-
ταν θά μάθω τί είνε αυτό που σε κά-
νει να θλίβεσαι, δέν θά σου είνε τόσο
άχρηστες, όσο φαντάζεσαι.

—Μάθε λοιπόν, γέρο ζητιάνε των
δρόμων, του είπα τότε εγώ, ότι είμαι
ό γιός ενός δυνατού βασιλιά που τό
βασίλειό του απλώνεται από την άλλη
μεριά αυτού του βουνού κι ότι άγάπη-
σα και θ' αγαπά ως την τελευταία ή-
μέρα της ζωής μου μία νέα χωριότο-
πούλα, που όμορφη άπ' όλες τις πριγ-
κίτσες του κόσμου, ή όποια έρχόταν
κι' έπλενε τ' ασπρόρουχά της στη
βρύση πίσω από τό παλάτι του πατέρα
μου. Ένα πρωί του περασμένου μη-
νός, ή Βαλβινά—έτσι την έλεγαν—κι'
εγώ συναντηθήκαμε στο μέρος άκρι-
θώς όπου βρισκόμαστε τώρα. Κάθισε
άπάνω στο χόρτο, κάθισα κι' εγώ κον-
τά της κι' άρχισαμε να κουβεντιάζου-
με γιά την άγάπη, ενώ τά χειλιόνα
φερούσαν από πάνω μας. Είνε ά-
δύνατο νά σου πώ πόσο έννοια εύ-
τυχισμένο εκείνη την ώρα τόν ένώ-
του μου. 'Η Βαλβινά μ' αγαπούσε, όσο κι'
εγώ, μ' άφανε να κρατάω μέσ' στό χέ-
ρι μου τά χεράκια της που έτρεμαν
και τά χείλη της άγγιζαν κάθε τόσο
τά δικά μου...

—'Α! πόσο ήταν τρυφε-
ρή και γλυκειά!... Έπειδή όμως έκα-
νε πολλή ζέστη, ή αγαπημένη μου δί-
ψασε και μέ παρακάλεσε νά πάω νά
της φέρω λίγο νερό από την πηγή
του δάσους. Μου ήταν σκληρό βέβαια
ν' αφήσω μόνη τη φίλη μου, μα έ-
πρεπε νά την ικανοώσω. Έτσι έλα-
ιόν με όλη μου τη δύναμη μέσ' άπ' τά
κλαδιά, γιά νά γυρίσω όσο μπορούσα
πύ γρήγορα. 'Απόστο ή άνοιξια μου
κρατήσε περισσότερο από ένα τέταρ-
τό της ώρας, γιατί ή πηγή βρισκό-
ταν άκριά μακριά... Τέλος γύρισα
κάποτε. Μα τί φρόνη! Τί άπελα-
σία... 'Η Βαλβινά δέν βρισκόταν πει-
στό μέρος όπου την είχαν άφήσει...

Είχε εξαφανιστεί, γιά πάντα ίσως...
Γιατί δυό εβδομάδες τώρα του κάνουν
πράγμα και την αναζητάω παντού...

Αυτή είνε ή περσιένη μου, φτωχή
ζητιάνε των δρόμων... Νά γιατί κλαίω
τώρα άσπρηγόρητος... Βλέπεις καλή

ότι δέν μπορείς νά κάνης τίποτε γιά
μένα, έκτός άν έξέρεις τί άπόγινε ή
φτωχή μου Βαλβινά...

—'Ακριθώς, τό ξέρω αυτό, μου ά-
πάντησε ό γέρος ζητιάνος. Μάθε λοι-
πόν την αλήθεια, μελαγχολικό πρίγκι-
πα. Μόλις την άφηρες γιά νά πάς νά
πάρης νερό, ή Βαλβινά που ήταν λί-
γο κουρασμένη, άποκοιμήθηκε άπάνω
στη γλήη. 'Η άνάσα της, που μύριζε
καλύτερα άπ' όλα τ' άρώματα, έβαλε
σε πειρασμό τόν άνεμο που περνούσε
και ό άνεμος της έπηρε την άνάσα.

—'Επειτα, καθώς ή Βαλβινά μιλούσε
στον αέρα, προσφέροντας τόνισμα, έ-
να άηδόνι ζήλησε τη φωνή της και
της την πήρε άπ' τά χείλη. Αύτο
περιτέριον κατόπιν ελδαν τη χιονιάτη
ασπράδα της, και, γεμάτα ζήλεια, της
την έκλεψαν... Σε λίγο ένα γλωιό ά-
γινόκλημα, που ήθελε νά γίνη τριαντα-
φυλλέτιο, έβαλε δυό πεταλούδες και

της έκλεψαν τό
κόκκινο χρώμα
της. 'Επειτα, ό
ήλιος, βλέπον-
τάς την κοιμώ-
μένη είδε πως
τά μαλλιά της
ήσαν από χρυσά
και πύ φωνή
νά από τις ά-
χτιδες του. 'Ε-
τσι κι' αυτός
της έκλεψε τό
χρυσάφι των
μαλλιών της.

Κατόπιν ό ού-
ρανός, βλέπον-
τάς την, σκέ-
φτηκε : «Σε λί-
γο θά νυχτώ-
ση... 'Απόψε
λοιπόν θέλω ά-
νάμεσα στις χι-
λιάδες τ' αστέ-
ρια νά λάμψουν
ξεχωριστά τά
μάτια της Βαλ-
βινάς». Και έ-
τσι δέν ξέρω,
μέ πού τρόπο,
ό ούρανός έκλε-
ψε τά βλέμματα
της φίλης σου.

—'Ε-
πειτα ήσαν κι' άλλοι που έκλεψαν, ό
τι φίλη σου. 'Ετσι, ό-
ταν γύρισες άπ' την πηγή, φέρνοντάς
της τό νερό που σου ζήτησε, δέν έ-
μνε πειά τίποτε από τη Βαλβινά στο
μέρος όπου την είχες αφήσει.

—'Η δυστυχία μου λοιπόν είνε τό-
σο μεγάλη! φώναξα μέ λυγμούς. Πο-
τέ δέν θά μπορούσα νά βρω την αγα-
πημένη μου, αφού διασκορπίστηκε
έτσι μέσα στη φύσι.

Μά ό γέρος του άπάντησε :
—Τίποτε δέν είνε άδύνατο σ' αυ-
τούς που αγαπάνε αληθινά. Πήγαμε,
φάξε, ζήτησε, έκένευσέ κι' ξανάγα-
σε τους κλέφτες νά επιστρέφουν ά-
σώ τους θησαυρούς της Βαλβινάς. Κά-
θε φορά που θά ξαναβρούμες μέ άπό
τίς γοητείες της φίλης σου, άάλε την
μέσα σ' αυτό τό σκακουλί... Και όταν
θά μαζέψης έτσι όλες τις όμορφιές
της που θηνείες τώρα, άδειασέ τις μέ
μιάς άπάνω στη γλήη. 'Ετσι θά ξα-

Ο συγγραφέας του διηγήματος Ζαν Ρισπιέν.

ναίτης μπροστά σου την αγαπημένη
σου...

Μπορεί κανείς νά φανταστεί εύκολα
τί δυσκολίες συνάντησα ως ότου νά
πέσω τους κλέφτες νά μου επιστρέ-
ψουν τις χαμένες όμορφιές της Βαλ-
βινάς. 'Ο άνεμος μου άπάντησε ότι,
όμα θά μούδινε πίσω την άνάσα της,
δέν θά θεωρούσε πειά τόν εαυτό του
άξιο ν' άγγίξη τά στόματα των νέων
γυναικών και τους κλώνες των ρό-
δων. «'Αν μου ξαναπάρεις τη φωνή
της—μου άπάντησε τό άηδόνι—κανείς
δέν θά μ' άκούη πειά μέσα στη σιωπή
των μακρινών νυχτών του καλοκαι-
ριού». Τά περισσότερα πάλι μου είπαν :
«Θά γίνουμε μαύρα σαν κοράκια, άν
μιάς πάρεις τη χιονιάτη ασπράδα της». Και τό αγινόκλημα μου άπάντησε :
«Δέν έχω σκοπό νά ξαναγίνω κίτρινο
σαν μαρμαμένο μάγουλο».

—'Οσο γιά τόν
ήλιο, αυτός, γιά
νά ξεφύγη άπ'
τις άπατηλές
μου, κρύφτηκε
πίσω άπ' τά
σύννεφα κι' ό
ούρανός τη νύ-
χτα σκεπάστη-
κε κι' αυτός από
σύννεφα, γιά νά
μήν αναγνωρί-
σω τά δυό ά-
στέρια που είχε
κλέψει άπ' τη
φύλη μου...

Μά εγώ δέν
άπογοητευόμουν
άπ' όλ' αυτά
κι' κατώρθωσα
στό τέλος νά
πάρω πίσω όλες
τις κλεμμένες
όμορφιές της
Βαλβινάς.

—'Αδειασα τό-
τε τό σκακουλί
μέσα στο όποιο
τις είχα κλείσει
κι' άμέσως την
είδα μπροστά
μου...

—'Η χαρά που έννοιωσα τότε δέν μπο-
ρεί νά περιγραφεί μέ λόγια...
—'Αχ! λατρεμένο μου θησαυρέ!
φώναξα γονατίζοντας μπροστά της.
Σε ξαναβρήκα επιτέλους!... Έλα, ά-
κολούθησέ με, άς φύγουμε μαζί!...

Μά ή Βαλβινά μου άπάντησε τότε
μέ κατάπληξη :
—Πού είσαι έσύ που τολμάς και
μου μιλάς έτσι ; Πού σου έδωσα αλ-
τό τό δικαίωμα. Φύγε από μπροστά
μου!...

Τόσος ήταν ό πόνος μου καθώς ά-
κουσα αυτά τά λόγια, ώστε σίγουρα
θάπτεφα στο ποτάμι που περνούσε
έκεί κοντά, άν ό γέρος ζητιάνος των
δρόμων δέν παρουσιάζεταν έξαφνα
μπροστά μου γιά νά μου μιλήσει :

—Καταλαβαίνω τώρα τί συμβαίνει.
Λημονόνα νά σου πώ, πώς μαζί με
τις άλλες όμορφιές της Βαλβινάς, έ-
κλεψαν και την καρδιά της...

—Πού της έκλεψε ; Πέστο μου!
Σου τό ζητάω χάρι!...

—Την έπηρε ένας λύκος...

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΙΣΠΙΕΝ

Χωρίς νά χάνω καιρό, έτρεξα άμέ-
σως στο γειτονικό δάσος, όπου κατοι-
κούσαν τά θηρία... Είδα εκεί πολλούς
λύκους που ούρλαζαν. Έπήγα πρds
αυτούς και τους είπα :

—'Ελεος!... 'Αν κανείς έπηρε την
καρδιά της Βαλβινάς, άς μου την ξα-
ναδώσει πίσω...

—'Η φωνή μου ήταν τόσο ίκετευτική,
ώστε τά θηρία συγκινήθηκαν.
—Περίμενε!... Περίμενε!... μου εί-
πε ένας λύκος. Μου φαίνεται πως θι-
μάμαι κάτω. Δέν πρόκειται γιά μία νέα,
δρoσερή κι' όμορφη καρδιά που έπαλ-
λε ένα πρωί, έδώ και μερικές δδομά-
δες, άφημένη άπάνω στη γλήη.

—Ναι! φώναξα γεμάτος έλπίδα κι'
άγωνία... Δός την μου πίσω, καλέ μου
λύκε!...

—Νά σου τη δώσω! Μά την πίστι-
μου, θά σου την δώσω εύχαρίστως, γι-
ατί ή άτελεια σου μέ συγκινεί. Μά,
άλλοίμονο!... 'Η καρδιά αυτή ήταν τό-
σο τρυφερή, ώστε την έδωσα στα παι-
διά μου και την έφαγαν... Με βεβαί-
ωσαν μάλιστα ότι ποτέ δέν είχαν φάει
τίποτε νοστιμότερο...

—'Αλλοίμονο! δέν έπαυα ν' αγαπάω
τη Βαλβινά, αφού ξαναβρήκα τό άρω-
μα της άνάσας της και τό τραγούδι
της και τά ρόδα του στόματός της, τό
χρυσάφι της κόρης της και τά τσίτρα
των ματιών της. Μά μέ διώχνει πάν-
τα και δέν θέλει νά μ' άκούη και τό
δάσάνό μου δέν θά έχη ποτέ τελειω-
μό, γιατί ό λύκος έφαγε την αγαπη-
μένη μικρούλα καρδιά της...

ΖΑΝ ΡΙΣΠΙΕΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΩΝ ΕΙΩΘΩΝ

Κάποιο Γαλλικό περιοδικό ρώτησε
πρds μηνών τους άναγνώστες του ποιού
είνε κατά τη γνώμη τους οι μεγαλει-
τεροι άνδρες της γής όλων των έπο-
χών.

Σύμφωνα λοιπόν με τις άπαντήσεις
που έλαβε, οι μεγαλειότεροι άνδρες του
κόσμου είνε κατά σειράν οι εξής :

1) Μωϊσής. 2) 'Αγ. Παύλος. 3)
Όμηρος. 4) Σωκράτης και Πλάτων.
5) 'Αριστοτέλης. 6) Μ. 'Αλέξανδρος.
7) Τούλιος Καίσαρ. 8) Βούδας. 9)
Κομφούκιος. 10) Μωάμεθ. 11) Καρ-
λομάγνος. 12) Δάντης. 13) Μιχαήλ
'Αγγελος. 14) Σαίξπηρ. 15) Ρέμ-
πραντ. 16) Μπετόβεν. 17) Λούθηρος.
18) Μ. Ναπολέων. 19) Νεύτων. 20)
Δαρβίνος.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—'Η κακολογία είνε μία κηλίδα στην
καρδιά.

(Ν τ υ κ λ ό)

—Τά μικρά πνεύματα εύφραίνονται
έκεί όπου κανένα σφάλμα τά μεγάλα
πνεύματα.

(Ρ ι δ α ρ ό λ)

—'Η ευγνωμοσύνη είνε ή σπουδαι-
ότερη τέχνη των μεγάλων ψυχών.

(Α ε β λ)

—Στις μεγάλες περιστάσεις οι ά-
νθρωποι δείχνονται όπως τους συμμέ-
ρει. Στις μικρές περιστάσεις δείχνον-
ται όπως είνε.

(Σ α μ φ ό ρ)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

—'Όπου όλοι οι διευθυντά των σχολείων του 'Οχάιο άρνούν-
ται νά δεχθούν ένα μαθητή. Τό ύπουργείο έγκρινε τη στάσι
τους. Κίνδυνος γιά τους δασκάλους και τους μαθητάς. Ένα
παιδί δυό χρόνων που καννίζει πούρα. Οι καταπληκτικοί
άδελφοί του μικρού Κλάρενς. Τί λένε οι γιατροί και οι βιολό-
γοι. Πού όφείλεται ή καταπληκτική δύναμη του Κλάρενς.

είχε μπει καλά-καλά στο δυό χρόνια
του και ό όποιος κάπνιζε μακαρίως
ένα από τά πούρα του πατέρα του,
χωρίς νά δείχνη καθόλου ότι ό κα-
πνός τόν έπείραζε. 'Ο μικρός είχε
δίπλα του όλόκληρο τό κουτί των
πούρων και όταν είδε τόν πατέρα του,
χωρίς νά ταραχθί καθόλου, του
είπε :

—'Ε, μπαμπά, θέλεις και σ' ένα
πούρο.
'Η ιστορία δέν άναφέρει άν ό πα-
τέρας πήρε τό πούρο που του προσέ-
φερε ό καθόλης μικρός, ή κανένα ζύ-
λο και του τίς έβρεξε. Τό μόνο βέ-
βαιο είνε ότι άνησύχησε και, αφού
κουβέντισε μέ τη γυναίκα του, φώ-
ναξε τόν οικογενειακό τους γιαντρά
γιά νά έξετάσει τόν μικρό και νά ιδι
μήπως τό κάπνισμα αυτό τόν είχε

—'Οι πατέρας του και ή μητέρα του
είνε άνθρωποι συνθησμένοι, άπλοί ά-
στοί, μέ κανονική σωματική διασκευή
και ανάπτυξη, χωρίς τίποτε τό εξαι-
ρετικό επάνω τους. Έπίσης τά δυό
άλλα μεγαλειότερα παιδιά τους, ένα
κορίτσι και ένα άγόρι, δέν ξεχωρί-
ζουν καθόλου από τά άλλα παιδιά της
ήλικίας τους.

Κατά τόν πρώτο χρόνο της γεννή-
σεώς του, οι γονείς του Κλάρενς ού-
τε φαντάστηκαν ότι μέσα στο μικρο-
σκοπικό σώμα του έκρυβε δύναμη. 'Η
ρακλή. Την ήμέρα όμως της επετείου
του, όταν δηλαδή ό Κλάρενς πατού-
σε στο δεύτερο χρόνο του, τους έδόθη
μιά άφορηή νά καταλάβουν ότι τό
παιδί τους είχε κάτι τό άσυμείβιστο.
Έκείνη την ήμέρα, καθώς ό πατέ-
ρας του παιδιού εργαζόταν στο πίσω
μέρος του σπιτιού του, σε μία στιγμή
έπηρε τή δουλειά του και μπήκε μέ-
σα. 'Αλλά καθώς έπαυσε στην τρα-
πέζα, τόν χτύπησε στη μύτη μυ-
ρωδιά πούρου και άμέσως κατάλαβε
ότι κάποιος κάπνιζε μέσα πούρο της
μαρμάς που έκάπνιζε ό ίδιος. 'Αμέ-
σως παραξενεύθηκε, γιατί δέν είχε
ιδεί νά μπαίνει κανείς μέσα στο σπι-
τί του. Έκτός αυτού κανένας από
τους δικούς του, ούτε τά παιδιά του,
ούτε ή γυναίκα του κάπνιζαν. Και ό-
μως ό διάδρομος ήταν γεμάτος από
καπνούς πούρου. Κάποιος μέσα στο
σπιτάκι έκάπνιζε πούρο από τά δι-
κά του.

Καταδραστημένος έπροχώρησε και
μπήκε μέσα. Καθόνας λοιπόν φαντά-
ζετα: την έκπληξη του, όταν είδε κα-
πνόναν σταυροπόδι, στο ντιβάνι, τόν
μικρό Κλάρενς, ό όποιος άκόμα δέν
άνηκόη.

Έκτοτε, επί ένα έτος, δέν έστη
μειώθηκε τίποτε άλλο έξαιρετικό
στον μικρό Κλάρενς, έκτός από τό θ-
τή ή σωνή του γινόταν όλοένα πιο
άνδρική.

—'Ετσι, έπειτα από μερικούς μήνες
ή μητέρα του και τ' άδελφά του δέν
μπορούσαν νά την ξεχωρίσουν από τη
φωνή του πατέρα τους.

—'Αλλά, όταν ήλθε ή ήμέρα της
τρίτης επετείου των γενεθλίων του
Κλάρενς, συνέβη κάτι άκόμα καταπλη-
κτικότερο. Κοντά στο σπιτί του ή-
ταν σταματημένο τό αυτοκίνητο κά-
ποιου γείτονα, που είχε γυρίσει από
μιά μακρινή εκδρομή. Τού είχε ξε-
φουσκώσει τό ένα λάστιχο και ό ι-
διοκτήτης του αυτοκινήτου είχε βα-
ρθεί νά τό αλλάξει.

—'Ού, τόν τρυπώ! Δέν ντρέπε-
ται νά μήν αλλάξει τό λάστιχό του,
έκμας ό μικρός Κλάρενς βλέποντάς το.
Και, χωρίς νά τό πολυσκεφθί, έ-
δωσε από τό κασόνάκι του αυτοκινή-
του όλα τά άπαιτούμενα σύρρα, μω-

πειράζει. 'Όταν όμως έφτασε ό για-
τρός στο σπιτί, βρήκε τόν Κλάρενς
νά παίξει και νά γελάει. 'Ηταν θαυ-
μάσια στην ύγεια του. Τόν έστρεβ-
λόπησε και τόν εξέτασε μέ όλους
τους τρόπους, αλλά δέν τού βρήκε τί-
ποτε. 'Απόστο είπε στους γονείς του
ότι από την εποχή που ό μικρός πε-
πατούσε, είχε παρατηρήσει ότι ή φω-
νή του άλλαζε συνεχώς κατά τρόπο
παράδοξο και έπειτα έναν τόνο κα-
πως βραχνό, σαν φωνή ώριμου άν-
δρός.

—Τί κάνεις εκεί, παιδί μου, τόν
ρώτησε άνηγνύχ.

—Τίποτε, μπαμπά. 'Αλλά ένα
λάστιχο, άπάντησε ό μικρός μέ άφέ-
λεια, σαν νά μήν είχε συμβεί τίποτε.
Τώρα άς κάπνισουμε ένα τσιγάρο.
Και, αφού πήρε ένα πούρο από τό

κουτί του πατέρα του, ό όποιος τό
είχε πάρει πειά άπόφασι ότι θά ζώ-
δευε γιά πούρα διπλά χρήματα από
πρίν, κάθισε καπνίζης νά καννίστη μέ
την ήσυχία του.

—'Από τότε, τρία χρόνια τώρα, ό
μικρός Κλάρενς σπριμειώνει σχεδόν κα-
θημερινώς και από ένα καινούργιο ά-
θλο και παρουσιάζει και από μία και-
νούργια έκπληξη στους γονείς του και
στούς συμπολίτες του. Τρία χρόνια
τώρα, όλοι οι γιατροί, βιολόγοι, χει-
ρουργοί, άνατόμοι και ραδιολόγοι πη-
γαίνουν, τόν έπισκεπτόνται και τόν
υποβάλλουν σε λεπτομερή εξέταση. Αύ-
τός δέν στενοχωριέται καθόλου γι'
αυτό. Τους δέχεται γελώντας και λέ-
γοντάς τους ένα ήχηρό «καλημέρα»
μέ τη βαρυτόναλη φωνή του. 'Επει-
τα τους απλώνει γιά χειραψία τό χέ-
ρι του, τό όποιο καθώς σφίγγει τά δι-
κά τους, τους κάνει νά πονούν ά-
κριά και μόνον από ντροπή συγκρα-
τούνται και δέν ξεφωνίζουν από τόν
πόνο.

—'Όλοι οι καθήγητά του Πανεπι-
στημίου του Μισσιγκαν, καθώς και
οι άλλοι επιστήμονες που έζητησαν
τόν μικρό αυτό 'Ηρακλή, κατέληξαν
στο συμπέρασμα ότι ή ύπερφυσική
αυτή ανάπτυξη του όφείλεται στην
έλαττωματική λειτουργία ενός από
τούς αδένες του εγκέφαλού του, του
λεγομένου αδενίσκου άδένος. 'Η ά-
κτινοσκοπική μάλιστα εξέταση απέ-
δείξε ότι ό εγκέφαλός του έχει άνά-
πτυξη εγκέφαλου παιδιού μεγάλου
στην ήλικία. Επίσης ό μύς του έ-
χουν καταπληκτική ανάπτυξη. Πα-
ραλλήλως, οι ψυχίατροι βεβαιώνουν
ότι ή διανοητική του ανάπτυξη είνε
πολύ μεγαλύτερη από την κανονική.
Τέλος δέ όλοι τους συμφωνούν ότι τό
παιδί αυτό μπορεί κάλλιστα νά έ-
ργασθί σε όποιδήποτε άνδρική χείρω-
νακτική εργασία, χωρίς νά κινδυνεύη
καθόλου ή υγεία του.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΕΝΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ

Κατά τόν Ισπανό-άμερικανικό πό-
λεμο της Κούβας, συνέβη εκεί τό
παρακάτω περιεργό επεισόδιο. Την
εποχή εκείνη οι Ισπανοί είχαν ως
συμβόλό τους τό σπουργίτι, ενώ άμε-
ρικανίας τή γάτα τή θεωρούσαν έμ-
βλημα των εχθρών τους 'Αμερικαν-
νών.

Μιά μέρα ένας Ισπανός φρουρός
είδε μία γάτα, ή όποια ώρμησε νά
πιάσει ένα σπουργίτη και, παίρνοντάς
τό όπλο του, έπρεπε νά σώσει τό που-
λί. Μά δέν κατόρθωσε νά συλλάβη
τή γάτα, παρά αφού αυτή προηγου-
μενως έπνιξε τό σπουργίτι.

Μετά τη σύλληψη της γάτας, ή...
φώνισα πέρσας από στρατοδικείο
και καταδικαστήκανε σε θάνατο, ενώ ή
κηδεία του σπουργιτη αποφασίστηκε
να ήνη μέ στρατιωτικές τιμές. Τφ
ότι στην κηδεία αυτή παρευρέθησαν
όλες ή 'λογες της νήσου και ή έπι-
κρίσεις εύχες έφύλαξαν από τόν άρ-
χιεπισκόπο του Σολάν.

—'Εκτός των επισήμων έλαβαν μέ-
ρος στην κηδεία και ή γλιάδες στρα-
τιώτες, οι όποιοι παρακολούθησαν την
έκφορα του άηκόη πουλιού μέχρι του
νεκροταφείου παρουσιάζοντας όπλα,
σαν νά έπρόκειτο γιά στρατηγό.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς βλέπουμε στα καλύτερα Παρισινά περιοδικά Μόδας, τα φορέματα και τα κοστούμια που θα φορεθούν εφέτος στις λουτροπόλεις και στις διάφορες παραθαλάσσιες εξοχές θα είναι τα περισσότερα ασπρόμαυρα.

— Θα φορεθούν βέβαια πολύ την ημέρα, στις ακρογιαλιές, κοστούμια χρωματιστά, αλλά προς το βράδυ ιδίως ή μόδα επιβάλλει να φορέμε ωραία ασπρόμαυρα φορεματάκια.

— Η πυτζάμες θριγμδεύουν εφέτος σε όλες τις λουτροπόλεις. Η πυτζάμες όμως αυτές έχουν πολύ μακρύ πανταλόνι και πολύ πλατιά κάτω, που μοιάζουν με φούστες. Τα κορσάκια των είναι πολύ ντεκολτέ και συχνά συμπληρώνονται με μία βέστα κοντή ή τρουά-κάρ.

— Θα ιδούμε εφέτος στις ακρογιαλιές τα πιο απλά και τα πιο πολύπλοκα «άνταμπλ».

— Όλα όμως σχεδόν θα είναι καμωμένα από ύφασμα, τα οποία θα μπορούν να πλυνθούν. Πέρνει φορέθηκαν πολύ τα κοστούμια έμπριμέ, εφέτος θα φορέσουμε περισσότερο τα μονόχρωμα και τα ασπρόμαυρα, τα οποία θεωρούνται και πιο σίκα.

— Από τα έμπριμέ, θα φορεθούν περισσότερο εφέτος η μουσελίνας και τα ελαφρά κρέπ.

— Θα φορέσουμε εφέτος διάφορα κοστούμια στην ακρογιαλιά. Πρώτα θα μας χρειαστεί ένα κοστούμι για τα μπάνια, έπειτα ένα άλλο για την ήλιοθεραπεία, επανωφορετάκια, τα οποία θα φορέουμε επάνω από τα δυο κοστούμια που αναφέραμε παραπάνω, και διάφορα άλλα για τον περίπατο στην άμμουδιά.

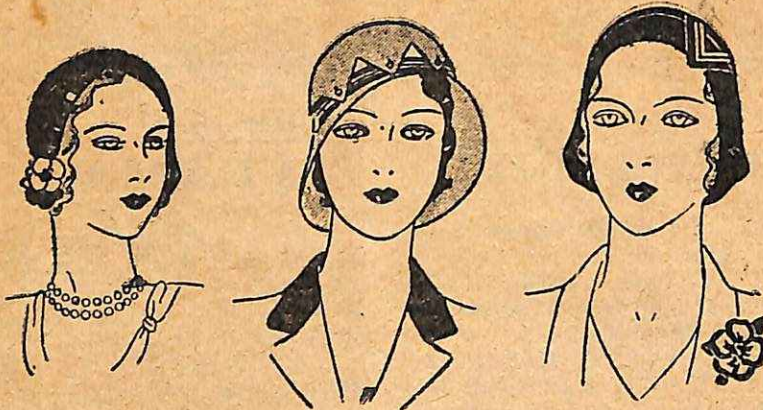
— Τα ντεκολτέ των κοστωμιών της ακρογιαλιάς είναι εφέτος πολύ μεγάλα και έτσι ο ήλιος θα μας αμυρίσει ακόμα περισσότερο. Άλλα δεν είναι πάντα ευχάριστα το ήλιοκαμα και κάποτε μάλιστα είναι όχληρο και δύσνηρο. Για να προφυλάξουμε λοιπόν το δέρμα μας από τις πολύ φλογερές ακτίνες του ήλιου, πρέπει να το έλαιομε πριν και μετά το μπάνιο και την ήλιοθεραπεία με ειδικά λιδιά αρωματισμένα, τα οποία θα βοηθή στα καλά φαρμακεία.

— Όσο απλούστερο είναι ένα κοστούμι του μπάνιου, τόσο και καλύτερο είναι. Μερικά πολύπλοκα κοστούμια, που είναι πολύ ωραία πριν βραχούν μέσα στη βλάσσα, έπειτα από το μπάνιο φαίνονται σαν βρεγμένα κουρέλια.

— Γι' αυτό, αποφύγετε να γαρνίρετε τα κοστούμια μπάνιου με λεπτές πιέτες και με γαρνιτούρες πολύπλοκες. Επίσης αποφύγετε να τα κατασκευάζετε από ύφασμα που λυγίζει. Αποφύγετε επίσης και τα πολλά χρώματα. Δυο απορροφώσε του μπλέ ή του κίτρινου, ή μιά-δυο έγκυρτα στην στο κορσάκι από ύφασμα με βούλες ή με γραμμές, αποτελούν μία γαρνιτούρα αρκετή για το κοστούμι μπάνιου.

Το σκουφάκι από καουτσούκ είναι

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Καπέλλο από σατέν μαύρο και γκρό-γκραίν, ρόζ. Γαρνίρεται με δυο λουλούδια, μαύρο και ρόζ. 2) Καπέλλο από ψάθα σκληρή, γαρνιρισμένο με ντεκούπ πολύχρωμες. 3) Καπέλλο από βελούδο, με έγκυρτασιόν χρωματιστή.

το πιο πρακτικό. Το πιο μοντέρνο είναι σε σχέδιο κάσας αεροπόρου από φύλλα λαστιχένια.

— Τα άνθη είναι τόσο της μόδας εφέτος, ώστε θα τα ιδούμε ακόμα και στα μπουνιέ και στα κοστούμια του μπάνιου. Στα πενιούρα και στις πυτζάμες. Τα λαστιχένια άνθη είναι τα πιο πρακτικά για τα κοστούμια μπάνιου, αλλά και τα άνθη από τζέρσεϊ δεν χάνουν στο νερό. Θα ιδούμε σε μπουνιέ του μπάνιου άνθη από καουτσούκ ή από τζέρσεϊ διαφόρων χρωμάτων σε γιρίλντες ή σε μικρά μπουκατάκια.

— Η ύμπελλες από κροτόν, από λινό και από φουλάρ είναι η πιο κατάλληλη για τον ήλιο της ακρογιαλιάς. Η ύμπελλες αυτές θα έχουν χέρια απλά και στερέα, από ύλο συνήθως γυριστό.

— Τα περισσότερα κοστούμια μπάνιου γίνονται από τζέρσεϊ.

— Η κάπες και τα πενιούρα πρέπει να γίνονται από επόνζ ή από φανέλλα. Αν θέλετε το πενιούρα σας του μπάνιου να είναι από κροτόν ή από σατέν, τότε πρέπει να το ντυμπλάρετε με ένα λεπτό λαινάξ.

— Τα επανωφορέα από μέλλινο τζέρσεϊ ή αντικαταστήσουν συχνά το πενιούρα.

— Τα επανωφορέα αυτά δεν θα έχουν συνήθως μανίκια.

— Θα είναι ζωηρού χρώματος ή απλές και άσπρες ή ασπρόμαυρες ή καφέ και κίτρινες. Θα έχουν σχέδια τυπωμένα, όταν είναι έμπριμέ — και γραμμές — ή μεγάλες βούλες.

— Η τσάντα, ή οποία θα μας χρησιμεύει για να βάζουμε μέσα, μετά το μπάνιο, το βρεγμένο μαγιώ μας, θα είναι από ύφασμα ιδιόμορφο. Το φερμουάρ της θα είναι ανοιχτόχρωμο.

— Τα ασπρόμαυρα εφέτος δεν θα είναι της μόδας μόνο για κοστούμια της ακρογιαλιάς, αλλά και για φορέματα των πόλεων.

— Θα ιδούμε ωραία φορεματάκια από μαύρο και άσπρο σατέν, καθώς και από άλλα λιγότερο ήλιχα ύφασμα, π. χ. από φουλάρ.

— Τα ασπρόμαυρα φορέματα θα συνοδεύονται και με καπελλάκια άσπρα.

— Επίσης πολύ σίκα θεωρούνται και τα ασπρόμαυρα ύμπελλες.

— Τώρα τελευταία όμως συνηθίζονται πολύ στο Παρίσι και φορέματα από μπλέ-μαρέν φουλάρ, γαρνιρισμένα με ρόζ.

— Ένα ωραίο κοστωμάκι γίνεται από φουλάρ μπλέ-μαρέν για τη φούστα και το μπλεζέρ και από φουλάρ ρόζ για τη μπλούζα. Το μπλεζέρ, κομμένο γύρω σε φρετόν, ντυμπλάρεται με ρόζ φουλάρ.

— Πρέπει να ξέρετε ότι τα γκοντάρ έχουν πλέον τείλει να καταργηθεί. Τα άνια που επιτρέπονται είναι είτε να μην σχηματίζονται από το ύφασμα της φούστας, όταν αυτή είναι κομμένη «αν-φόρμ», αλλά και πάλι δεν είναι τόσο άφθονα.

— Πάντως τα πρόσθετα γκοντάρ είναι πλέον «ντεμοντέ».

— Είναι «αν-βόγκ» τώρα η π.ίτες κάθε είδους, μακρές ή κοντές, όριζόντιες ή κάθετες, ακόμα και διαγώνιες.

— Η π.ίτες αυτές, μικρές ή μεγάλες, αντικαθίστουν τώρα τελευταία τα γκοντάρ σε όλα τα φορέματα.

— Εδώ επικρατούν ακόμα τα γκοντάρ, αλλά στο Παρίσι έληξε πια η βασιλεία τους. Άλλωστε φορέθηκαν τόσο πολύ!

— Στο Παρίσι και στις διάφορες λουτροπόλεις φορούν τώρα και μικρά καπελλάκια από βελούδο μαύρο, γαρνιρισμένα με χρωματιστές έγκυρτασιόν.

— Άλλα τα βελούδινα αυτά καπελλάκια θα είναι τώρα άνοηφορα στον τόπο μας μ' αυτή τη ζέστη. Εμείς θα τα φορέσουμε μόνο το φθινόπωρο.

— Είναι επίσης της μόδας, τώρα τελευταία, καπελλάκια από σατέν μαύρο, με έγκυρτασιόν ρόζ και γαρνιρισμένα με λουλούδια ρόζ.

— Θα ιδούμε και καπελλάκια καμωμένα από σατέν και γκρό-γκραίν άνταμπλ. Το σατέν θα είναι μαύρο και το γκρό-γκραίν ρόζ.

— Για το βράδυ θα φορέσουμε μικρά γαρνιρισμένα μπουνιέ, θρουι με τα πλεχτά μπουνιέ, τα οποία φορούμε με κοστούμια σπέρ.

— Τα βραδυά μπουνιέ γίνονται α

πο παγιέτες χρυσές ή ασπρένιες, ή από κρυστάλλους άσπρους ή ρόζ και φοριούνται και αυτά, όπως τα καπέλλα της ημέρας πολύ προς τα πίσω του κεφαλιού.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΤΟ ΑΣΠΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Το άσπρισμα των μαλλιών δεν προέρχεται πάντοτε από τα γερασμένα, όπως συμβαίνει συνήθως, αλλά παρατηρείται μερικές φορές και σε νέους ανθρώπους.

Έτσι στην Άφρική υπάρχει μία φυλή ίθαγενών, των Άλβίνων, οι οποίοι έχουν άσπρα μαλλιά από τη στιγμή που θα γεννηθούν.

Πολλές φορές όμως τα μαλλιά άσπρίζουν έξαφνα, μέσα σε λίγες ώρες, από φόβο. Λέγεται σχετικώς ότι η τρίχας του Θωμά Μουρ και του Ίσκανού Διέγο Όσάριο άσπρισαν μέσα σε μία νύχτα, όταν τους άνεκονώθη ή καταδίκη τους εις θάνατον.

Επίσης κάποιος νέος ζωγράφος με κατάμαυρα μαλλιά, ο οποίος στήν έποχή της Γαλλικής Τρομοκρατίας του 1793 κρύφτηκε σ' ένα ύπόγειο για να μην τον πιάσουν και τον καταδικάσουν, βγήκε από εκεί μέσα ύστερα από μία βδομάδα με κατάλευκα κόμη.

Το περιεγώτερο όμως είναι ότι υπάρχουν περιπτώσεις, κατά τις οποίες τα μαλλιά της κεφαλής ξανγίνονται από άσπρα μαύρα, χωρίς τη μεσολάβηση καμιάς ειδικής βαφής.

Έτσι μία γηραιά Άγγλιδα ένομαζομένη Σωσάνα Έντνιόν σε ηλικία έννενηνταπέντε έτών είδε τα κατάσπρα μαλλιά της να ξανμαυρίζουν και έμεινε έτσι μέχρι του θανάτου της, ο οποίος επήλθε μετά δέκα χρόνια.

Επίσης ο Γάλλος ιατρός Σλάδ είχε την ευτυχία σε ηλικία ογδόντα χρόνων να ιδη τα άσπρα μαλλιά του να παίρνουν ένα ανοιχτόμαυρο χρώμα που διατηρήθηκε μέχρι του έκαστου έτους του, όποτε και πέθανε.

Το ίδιο συνέβη κατά τον περασμένο αιώνα και μ' έναν έκατοντούτη γέρο από τη Βιέννη, καθώς και μ' έναν γηραιό Σκώτο, του οποίου η κόρη έανάγινε κατάμαυρη λίγο πριν από το θάνατό του.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΕΡΙΣΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Όποιος δεν άκούει συμβούλες,

ή άκούση επίπληξεις.

— Όποιος το πρωτό άκολούθησε

την άρετή, μπορεί το βράδυ να πεθάνη εύχαριστημένος.

— Μην κυνάζεις ποτέ για τη νεότη σου, γιατί ο καιρός όλα τα μαθαίνει και τα σβύνει.

— Πριν δοκιμάσει κανείς το άρωμα

του ρόδου πρέπει να γνωρίση τη μερωδιά του κρεμμυδιού.

ΜΑΘΕΤΕ ΣΩΣΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

δηλαδή τρίψατε ίσχυρως το σώμα σας πρό του ήλιολούτρου — το όποιον ούδέποτε πρέπει να γίνεται με το σώμα υγρόν — με

ΚΡΕΜΑ ΝΙΒΕΑ

Η ΚΡΕΜΑ ΝΙΒΕΑ, που έμπριχεί Εύκαιρινη (ούσιαν συγγενή προς το δέρμα), είσχωρεί έντός του ίστού του δέρματος και άφομοιούται με αυτό, χωρίς να έπαφίση γλοιώδες έπιχρίσμα. Προλαμβάνει τα έκ των ήλιακων

άκτινων έγκαύματα. Προκαλεί εύχάριστον δροσερότητα. Δίδει εις το δέρμα μίαν υγιά και άνθηράν όψιν.

Υδερμία άλλη κρέμα έμπριχεί Εύκαιρινη, επί της οποίας βασίζεται ή ιδίαζουσα δερματοκαλυντική ένέργεια της ΚΡΕΜΑΣ ΝΙΒΕΑ.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΕΤΑΙΡΙΑ «ΔΑΦΝΗ»

ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 44 - ΑΘΗΝΑΙ.

Τιμαί: Δρς 8.—, 16.—, 22.—, 30.—

ΤΟΜΠΡΑΛΚΟ - ΖΩΡΖΕΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΑΛ ΝΤΕ ΣΟΑ ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ 3 ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ιατρός δερματολόγος. Έπί δεκαεταίαν Έπιμελήτης της Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού η. Γεωργ. Φωτεινού, Δέχεται καθ' έλάχιστην όδόν Κεφαλλήης και Τεγέας 1. Όροι 9—11 π.μ. ή 4—7 μ.μ. Άοιθ. Τηλεφ. 7—63.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 209

Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά υποθέσεις παρ' άπάσι τοις έν Άθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαί και έν γενεί Οικονομικαί ή ποθέσεις. Όροι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΝΕΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟ

Συνιστώμεν θερμώς στους Πειραιώτες άναγνώστες μας τή νέο Παριζιάνικο Εμπορορραφείο του άριστοτέχνου η. Άθανασίου Παπαδοπούλου (όδός Κολοκοτρώνη 95 Πείραια), ειδικώς σπουδάζαντες την τέχνην εις Γαλλίαν. Όσοι θέλουν να ντυθούν με Παριζιάνικο γούστο, άς τόν προτιμήσουν.

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 95 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Δύνασθε να έχετε μόνον 15 (όδηγία έντός του κατιού). ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Είς τή Μιροπολίειον η. Νικολαΐδου, Μητροπόλεως 42 και εις τή Κοιμητήριον Λαμπροπούλου Άγίου Κωνσταντίνου 12, Άθήναι. ΘΕΣ) ΝΙΚΗ: Παρά τή Κοιμητηρίω «Χέστωρ», Μητροπόλεως 121. ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ άποστέλλεται άντί δραχμών 20 (έπί συστάσει) Γράψατε: Γεν. Άντιπρόσωπον, Ήλιαν Λάϊον Άδάντων 10, Χαλκίς.

Τα βιβλία της βιβλιοθήκης του «Μπουκόντου» πωλούνται εις τή Γραφεία μας, Δέκα 7.

Ὁ Γόρατος κίνδυνος διὰ τὸ βρέφος

Ἐὰν τὰ εἰς τὸ νωπὸν γάλα ἐμπεριεχόμενα μικρόβια ἦσαν κόκκινα, ἀσφαλῶς θὰ ἠδύναντο αἱ μητέρες ν' ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διατρέχουν τὰ διὰ τοῦ νωποῦ γάλακτος τρεφόμενα βρέφη των.

Μὴ ῥιψοκινδυνεύετε τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους σας, πρὸ παντὸς κατὰ τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ τρέφετέ το μὲ Γλάξο τὸ ὁποῖον εἶναι ἠγγυημένον ὅτι δὲν περιέχει μικρόβια καὶ τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἐν ἀρίστη καταστάσει.

Ἐρωτήσατε τὸν Ἱατρόν σας.

